

THANH NAM

CÒN MỘT ĐÊM NAY

Còn một
đêm nay

Thanh Nam

còn một đêm nay

Thanh Nam

bìa: *Kịch Ảnh*

nguồn: *Internet*

trình bày: *Muôn Phương*

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

còn một đêm nay

THANH NAM

KỊCH ẢNH
xuất bản - 1963

Buông bức màn rồi danh vọng hết

Người về: lòng rữ sạch sâu thương

Người vào: cõi áo lau son phấn

Trả cả vinh hoa lẫn đoạn trường

Hoàng Như Mai

CHƯƠNG I

Xười thiếu nữ vừa bước vào rạp hát, hãy còn trẻ. Mái tóc chảy dài ngang lưng, cặp mắt ngơ ngác, hai cánh môi mím chặt vào nhau, cô gái dè dặt nhìn mọi người. Nàng đứng như một cô học trò nhỏ đứng trả bài trước mặt giáo sư; có đến mười lăm, hai mươi phút rồi mà chưa một ai thềm ngó tới. Mọi người đang bận rộn dượt vở tuồng mới. Tiếng anh chàng soạn giả Triều Khanh từ sau chiếc cánh gà oang oang cất lên:

– Không phải vậy! Không phải vậy! Lệ Hoa phải đứng sau Thúy Hiền mới đúng. Phải rồi . . . Đó . . . Bây giờ ban nhạc dạo bản Hoa ơi đừng nỡ để cho Thúy Hiền vừa nhìn theo đoàn tàu vừa ca. . . Hoa ơi, màn đêm đã phai nhòa! Hai, ba, nào bắt đầu. . . Lại trật rồi. Hát lại!

Tiếng Văn Châu, anh kếp chánh của đoàn, nhừa nhựa cất lên:

– Còn hai màn nữa mà các cha tập cái kiểu này thì mấy giờ mới định ăn cơm trưa đây?

Anh ta vừa nói vừa chán nản quăng vở tuồng xuống mặt hòm quần áo, đứng gác một chân lên chiếc ngai vàng, rút bao Salem ra lấy một điếu đặt lên miệng, dáng điệu vẫn uể oải, lười biếng trong cách châm lửa hút. Gần đó, nhà tiền đạo

Hai Đường đang hý hoáy biên chép một sổ thiệp mời ký giả. Cô đào chánh Thúy Hiền vừa hát vừa làm điệu sâu não khóc than khi cô đào phụ Lệ Hoa đứng ở phía sau đang lừ mắt, vẻ gây gổ với anh chàng nhạc sĩ dạy vũ của đoàn.

Từ nãy, cô gái trẻ tuổi lạ mặt vẫn đứng sững trong bóng tối hậu trường, sau lớp cánh gà, im lặng và bờ ngỡ theo dõi từng hoạt động của những diễn viên trên sân khấu.

– Kiểm ai đó, em?

Người thiếu nữ giật mình ngó lại phía sau. Một người đàn ông vào khoảng bốn mươi tuổi, ốm và thấp, đến cạnh cô gái từ lúc nào, đang mỉm cười chăm chú ngó nàng.

Thiếu nữ rụt rè trả lời:

– Thưa chú . . . Tôi muốn gặp chị Sang . . .

– Sang nào?

– Dạ chị Sang làm vũ nữ ở đây.

– À...

Người đàn ông kêu khẽ, gật gật cái đầu rồi lại hỏi tiếp:

– Em đã gặp Sang chưa?

– Thưa, chưa.

– Em kiểm nó có chuyện gì cần không?

– Dạ . . .

Cô gái dạ nhỏ một tiếng rồi cúi nhìn xuống sàn gỗ.

– Nếu không có chuyện gì cần thì

em xuống ngồi dưới ghế kia mà đợi để lấy chỗ cho họ dọn cảnh.

– Dạ . . .

Cô gái vẫn nhìn xuống sàn gỗ, mười ngón tay đan chặt vào nhau, vẻ bối rối hiện rõ trên khuôn mặt xanh nhợt như da mặt người bệnh.

– Có biết lối xuống không?

Cô gái bấy giờ mới rụt rè ngó lên rồi thu hết can đảm nói một hơi dài:

– Dạ... Thưa chú ... Tôi muốn gặp chị Sang ngay có được không? Chú làm ơn cho tôi gặp chị, tôi có chuyện cần lắm . . . Dạ cần lắm ... Thưa chú...

– Em với Sang là bạn hay người nhà?

Cô gái ngập ngừng:

– Dạ ... Người nhà.

Người đàn ông – mà tự hồi nãy thiếu nữ đoán là ông bầu của đoàn hát – nhìn nàng một chớp từ đầu tới chân, cặp lông mày khẽ nhíu lại một chút, nhưng sau đó, nụ cười lại dễ dãi nở trên môi:

– Thôi, được rồi. Vậy em đứng đợi ở đây, để ta cho người đi kiểm con Sang lại cho.

Dứt lời, ông ta đi vòng ra phía sau sân khấu. Cô gái hồi hộp ngó theo và thấy tiếng người đàn ông đó gọi lớn:

– Thím Tư chạy đi kiểm cho tôi con Sang, bảo nó có người nhà cần gấp.

Trong lúc đứng đợi bạn, người thiếu nữ như muốn thu mình nhỏ lại, thật nhỏ, để tránh sự chú ý của mọi người. Những nhân viên thu dọn đồ đạc, chốc

chốc lại xẹt qua người nàng. Hình như chỉ có mấy gã con trai đó là để ý tới sự có mặt của người thiếu nữ lạ mặt này mà thôi, còn thì tất cả những diễn viên trong đoàn, không một ai lưu ý tới.

Một đứa trẻ, có lẽ là con của một nhân viên trong đoàn hát – mặt mũi lem luốc như vừa ngủ dậy, từ đâu chạy tới đứng cạnh cô gái, giương mắt tò mò ngắm nàng. Cả đến đứa trẻ nhỏ này cũng khiến nàng sợ hãi.

– Đợi ai đó, em Hai?

Nghe tiếng hỏi, nàng giật mình quay lại. Anh chàng khuôn đẽ-co hồi nãy mà nàng nhận thấy mấy lần khiêng cảnh đi qua chỗ nàng đứng, anh ta đều có ý chạm vào người nàng, đang nhả nhổ vừa cười vừa hỏi. Trông nàng đứng trước mặt gã con trai này không khác gì cái hình ảnh

một con bê con đứng trước mặt một gã đồ tể nhà nghề. Thấy cô bé im lặng, gã đứng sát hẳn lại nàng. Sợ hãi, nàng nhích người ra xa một chút, cặp mắt nhìn ra phía sân khấu, cố làm ra dáng nghiêm trang, bình tĩnh. Nàng có cảm giác như bàn tay của gã con trai đang tiến dần vào người nàng. Hai tay giữ chặt lấy gói quần áo, ép lên ngực trong một dáng điệu phòng bị, cô gái lạ mặt hết sức lo sợ, bối rối. Cử chỉ tự vệ yếu đuối đó càng khiến nàng trở thành miếng mồi ngon hơn trước mắt gã công nhân này. Y đưa tay chụp đại lấy tay nàng.

– Xuống dưới rạp ngồi không em?

Người nàng run lên, hơi thở nghẹn hẳn lại, nàng cố gắng vùng mạnh tay ra rồi chạy sang đứng cạnh đứa nhỏ, bấy giờ nó đang nhe răng cười cảnh chụp giật của hai người lớn. Gã công nhân

đề-co vẫn không chịu buông tha cô bé xinh đẹp này. Đi theo gánh hát từ hồi còn nhỏ, y đã có nhiều kinh nghiệm đối với những cô gái lần đầu đặt chân tới sân khấu với giấc mộng được trở thành một diễn viên trong đoàn. Chỉ thoáng nhìn người thiếu nữ lạ mặt này, y đã biết ngay nàng thuộc vào loại nào rồi. Chắc chắn là cô nàng từ dưới tỉnh mới lên, mang theo hy vọng được đoàn hát thu dụng để được gần gũi những cô đào, những anh kép tăm tiếng, những nhân vật trên sân khấu mà cô bé đã mơ ước, say mê những khi đứng từ dưới phía khán giả nhìn lên. Một vài anh kép trong đoàn trước đây đã từng “bắt” được những con mồi ngon lành như vậy. Có khi là những nữ sinh con nhà đứng đắn, chỉ vì say mê khuôn mặt hào hoa của chàng Trương quân Thụy, cử chỉ hào hùng của một An Lộc Sơn hay là cảm thương cho số phận

hầm hiu của anh chàng Điệp trong “Lá ngọc cành vàng”, những mẫu người cao thượng, hiền lành trên sân khấu mà bỏ nhà đi theo những anh kép đã có hàng lũ vợ con bê bối.

Cũng có khi những nạn nhân của cái ma lực ảnh đèn sân khấu lại là những thiếu phụ có chồng có con đàn ông, chỉ vì lẫn lộn nhân vật ngoài đời với mẫu người trong mộng của mình mà rời bỏ cuộc sống bình yên gia đình, chạy theo mộng ảo.

Những chuyện đó, trong quãng đời đi theo sân khấu, anh công nhân này đã được chứng kiến quá nhiều. Anh nhìn cô gái bé bỏng, xinh xắn này với ánh mắt bốc cháy thêm khát và đầu óc thì đang sửa soạn một chương trình giăng lưới bắt mối. Đọc rõ thấy những ý nghĩ đó trên nét mặt của anh công nhân đề-co, người

thiếu nữ càng cẩn thận đề phòng để có thể phản công bất cứ phút nào bên địch ra tay. Muốn cho chắc chắn, nàng đứng hẳn ra ngoài, chỗ có ánh sáng nhiều nhất để cho mọi người có thể nhìn thấy rõ.

Từ phía sau hậu trường, một cô đào nhảy múa thò đầu ra, ngơ ngác nhìn quanh tìm kiếm.

– Hường.

Người thiếu nữ lạ mặt quay lại, nét mặt hớn hở khi nhận ra kẻ gọi mình...

– Chị Sang!

Anh công nhân đề-co ngẩn mặt ra nhìn hai cô gái rồi, lặng lẽ bỏ đi.

– Lên hồi nào vậy Hường?

– Em mới lên hồi chín giờ, lại đây kiếm chị ngay.

Thấy nhiều người qua lại, đứng lâu sợ bất tiện, Sang kéo Hường xuống phía dưới sân khấu.

– Ông nào vô kêu chị ra cho em đó? Phải ông bầu không?

– Bác Ba đó. Bác làm Quản lý ở đây mà.

– Vậy em cứ nghĩ ông là ông bầu chứ...

– Không, đây chỉ có bà bầu thôi. Hôm nay bà bầu đi Đà Lạt chưa về.

Ốt cái tàu

Phía dưới rạp trông hệt như một cái tàu thủy, giường phản, ghế bố ngổn ngang. Một mùi hôi như mùi cống rãnh xông lên nồng nặc làm Hường nhăn mũi muốn ói. Ba người đàn ông cười trăn, thân

hình ốm đét như ba con khô mực đang ngồi chúi đầu vào nhau chơi cạc-tê, nghe tiếng thì thảo nói chuyện của hai cô gái, tò mò ngó lên. Khi Hường theo Sang đi qua chỗ họ ngồi, nàng nghe thấy những lời xầm xì, chắc là nói về nàng.

– Ai đó chị?

– À, mấy anh trong đoàn...

Sang kéo Hường đi nhanh về phía cuối hầm sân khấu rồi bảo bạn ngồi xuống chiếc ghế vải cũ. Một chiếc rương gỗ để dưới gầm ghế. Mấy chiếc áo dài treo lủng lẳng phía trên, sát ngay tường, màu áo đã bạc.

– Gia sản của chị đó.

Sang cười ngượng ngập bảo Hường.

– Buổi tối chị ngủ ở đây à?

– Chớ còn ngủ ở đâu nữa. Có chỗ ngủ như thế này là tốt lắm rồi. Nhiều nơi rạp nhỏ, ngủ ở hàng ghế khán giả là thường.

– Ngủ ở dưới hàng ghế khán giả?

– Vậy em tưởng ngủ ở khách sạn như các cô đào chánh hay sao?

Sang cười khanh khách, nói câu ấy một cách tự nhiên hết sức. Hường cúi nhìn xuống bọc quần áo đang cầm trên tay. Những mơ ước từ lúc ở dưới làng ra đi, những ý nghĩ rục rĩ về cuộc đời nghệ sĩ vụt tiêu tan hết.

– Quên chưa hỏi Hường. Em lên đây có chuyện gì vậy?

Hường ngáp ngừng nhìn Sang. Đêm hôm trước, trốn nhà lấy xe đò lên Saigon, Hường ra đi với ý định tìm đến Sang để

nhờ bạn xin cho mình vào làm trong ban hát này. Bây giờ nghe Sang hỏi, nàng lại thấy bản khoản không biết có nên nói thật ý định ấy ra cho bạn biết hay không? Ở dưới làng, Hường nghĩ về Sang một cách khác. Nàng tưởng tượng thấy Sang có một căn phòng nhỏ để ở, có một cái tủ gương để đựng những chiếc áo màu lộng lẫy, như qua những lá thư của Sang viết về cho gia đình mà Hường đã được coi. Lúc này đây, ngôi chiếc ghế bố ọp ẹp, nhìn cái rương gỗ màu đỏ gạch non có hai vòng đai sắt đã bị sét nhiều chỗ, mấy chiếc áo dài bạc màu bay phất phơ trên đầu hai người, Hường thấy nao núng trong lòng.

– Hường lên đây có chuyện gì vậy?
Đi với ai?

– Em định...

Hường ấp úng nhìn Sang. Cô vũ công này chợt hiểu ý định của bạn. Nàng nắm lấy tay Hương:

– Chị hỏi thật Hương, phải Hương muốn đi hát không?

Hường gật đầu. Sang hỏi tiếp:

– Hai bác có biết chuyện này không?

– Không . . . Em lên đi không cho ông bà hay.

– Tại sao vậy?

– Ba má em không chịu,

Sang lắc đầu nhìn cô bạn nhỏ rồi thở dài:

– Thật là em gan cùng mình. Lỡ lên tới đấy mà đoàn hát dọn đi tỉnh khác rồi em tính sao?

– Em coi báo biết chắc là tuần này chị ở Saigon em mới dám lên chớ có phải là em không tính đến chuyện ấy đâu!

Sang ngồi im, ngó ra phía ba gã đàn ông đang ngồi đánh bài. Hường hồi hộp nín thở theo dõi những biến đổi trên mặt bạn.

– Sao? Có được không chị? Liệu người ta có nhận em không?

– Nói thật, hiện giờ chị cũng không biết tính sao nữa. Việc đã lỡ rồi để sẽ liệu đến đâu hay đó. Lát nữa chị sẽ tìm gặp bác Ba để nói với bác ấy về chuyện này.

Giữa lúc đó có tiếng người kêu Sang lên dượt vũ.

– Hường ngồi đây đợi chị, đừng đi đâu cả nghe, Ai hỏi thì em nói là người nhà của chị, chớ có trò chuyện gì với họ

cả. Xong màn vũ này chị xuống ngay. Rồi hai đứa mình đi kiếm cái gì ăn. Nhớ nghe.

Hường ngoan ngoãn gật đầu. Sang tất tả chạy lên sân khấu. Ba gã đàn ông cởi trần vẫn ngồi châu đầu chung quanh cỗ bài. Tiếng nhạc xập xình từ phía trên vọng xuống. Hường nghe có tiếng chân nhiều người chạy nhảy trên đầu mình và những tiếng la hét om sòm của người dạy vũ. Nàng muốn lên coi Sang tập dượt ra sao mà ngật vì Sang đã căn dặn cẩn thận nên nàng không dám rời khỏi chiếc giường vải. Cái không khí bên trong của một rạp hát còn là một cái thế giới chứa đầy những bí mật đối với nàng. Hường ngồi như một khối đá, con muỗi bay vo ve ngang mặt mà nàng cũng không dám giơ tay lên đập vì e tiếng động ấy sẽ làm cho ba người đàn ông ngồi đánh bài ở

kia khám phá ra sự có mặt của nàng giữa nơi này.

Rồi Hường lặng nhẩm đếm tất cả số giường và số ghế bố ở trong cái hầm sân khấu này, cả thấy được mười bảy chiếc. Mỗi chiếc là một khu vực, một giang sơn riêng biệt của mỗi người. Xét ra, chỉ có giang sơn của Sang là nghèo nàn nhất. Phía trước mặt chiếc ghế vải của Sang là một bộ ván có trải nệm đàn hoàng, ở trên có hai chiếc gối màu hồng nhạt đã cũ thêu những bông hồng đỏ tươi và có hai ba con bướm bay lượn. Phía đầu giường treo hai bức ảnh bán thân mà vì ngồi nghiêng, Hường không thể nào nhìn rõ mặt người trong ảnh. Ở trên tường cũng treo lủng lẳng một dây quần áo, một bộ com-lê màu xám nhạt, bọc trong chiếc túi vải nilon; vài ba chiếc sơ-mi rằn ri và một dọc áo dài phụ nữ. Hường đoán có

lẽ đây là “căn phòng ngủ” của một cặp vợ chồng nghệ sĩ trong đoàn và chắc chắn là hai, người thuộc vào loại khá hơn Sang. Cứ nhìn hai chiếc va-li da được kê lót cẩn thận phía dưới bộ ván thì đủ rõ.

Tò mò, Hường cúi xuống ngắm chiếc rương gỗ sơn của bạn. Chiếc rương cũ kỹ này đã tố cáo cho Hường biết đời sống nghèo nàn của Sang. Ở trong đó chắc chẳng có một thứ đồ vật gì giá trị, bằng có là Sang không thèm khóa lại như những chiếc va-li của cặp vợ chồng... lảng giềng kia. Hường muốn mở chiếc rương của Sang ra coi nhưng sợ bạn phiền trách về sự tò mò của mình, nên lại thôi.

Tiếng nhạc và tiếng chân người chạy nhẩy ở trên đầu Hường vẫn đều đều vọng xuống.

Hường không hiểu số lương kiếm được hàng tháng của Sang là bao nhiêu và tự hỏi bao giờ mình sẽ được như Sang, được trở thành một nhân viên trong đoàn, cũng sẽ có riêng một khu vực để ở như thế này? Sang đi hát đã ba năm nay mà xem ra vẫn chưa hơn gì hồi ở dưới quê. Lúc Sang được một người bà con giới thiệu đi theo một đoàn hát nhỏ về diễn ở chợ quận, Hướng đã tưởng là chỉ ít lâu sau, tên tuổi của Sang — cô Kim Sang — cái biệt hiệu mà Sang đã lựa chọn và ấp ủ từ lúc còn đi học lớp ba ở trường làng! — sẽ được in trên mặt báo như nhiều cô đào khác mà Hướng đã đọc thấy trên các trang kịch trường. Nhưng rồi năm này qua năm khác Hướng đón đọc mãi mà vẫn không thấy ai nhắc đến cái tên Kim Sang cả. Ngay đến trên mặt tờ chương trình của đoàn hát Hướng cũng không thấy tên bạn được kể tới.

Ý nghĩ ấy khiến Hường buồn rầu. Nàng lo ngại cho số phận của mình.

Chợt Hường giật mình nhìn lên. Tiếng gậy gõ chửi thề rầm rĩ của ba gã đàn ông ngồi bên chiếu bạc hồi nãy khiến nàng hoảng sợ. Bộ bài đã bị ném tung xuống đất và những bộ mặt đỏ gay hầm hè nhìn nhau, những bàn tay nắm chặt lại như sửa soạn một cuộc ẩu đả dữ dội. Hường nín thở theo dõi cuộc cãi lộn của ba gã đàn ông đó. Tai nàng nhức nhối vì những tiếng chửi thề tục tĩu của họ. Bấy giờ nàng mới chợt nhận thấy một trong ba người này, có một người khá quen. Hình như nàng đã gặp y ở đâu một lần. Mái tóc ấy, cặp mắt ấy và nhất là cái miệng với đôi môi mỏng nhỏ, Hường thấy quen thuộc quá chừng. Đến khi nghe tiếng quát tháo của y thì Hường chợt nhớ ra. Không phải là người quen nào cả mà là

anh kếp Văn Kinh, một kếp độc khá nổi tiếng mà cách đây ít lâu, Hường đã được coi anh đóng vai Khả Điền trong vở tuồng “Đợi nàng trong lòng Phú Sĩ Sơn”, một vở tuồng Phù tang đánh kiếm rất hay. Bây giờ Hường không thấy sợ hãi ba người đàn ông này nữa.

Một phần vì họ không xáp lại đánh nhau như nàng tưởng, phần nữa vì nàng thấy có thêm hai cô vũ công trong đoàn nghe tiếng la lối chạy xuống đứng coi. Hình như những chuyện gây gổ này vẫn thường trực diễn ra trong đoàn, nên không thấy ai lên tiếng can gián. Chửi lộn một hồi, cho nhau ăn đủ những món ngon vật lạ chán chê rồi họ bỏ đi.

Hai cô vũ công lúc đó mới nhìn thấy Hường. Họ đưa mắt nhìn nhau như có ý hỏi xem Hường là ai. Hường cúi xuống để tránh cái nhìn soi mói của họ, cái nhìn

như muốn xuyên qua cả quần áo của nàng. “Sao Sang chưa xuống?” Hường không nghe thấy tiếng chạy nhảy trên sàn gỗ nữa và tiếng trống bập bùng cũng đã im từ lâu rồi.

– Bác Ba xuống kia mày.

Hường nghe thấy tiếng một cô vũ công nói khẽ với bạn rồi thấy họ lảng cả đi chỗ khác, dáng điệu sợ sệt một cách tức cười. Nàng bỗng nghe hồi hộp trong lòng, cảm giác hoang mang của hồi nhỏ đến trường ra mắt thầy giáo lần đầu tiên. Vì vậy nàng không dám nhìn lên. Tiếng giày tây đế da cồm cộp tiến về phía Hường. Lại có cả tiếng nói của Sang nữa:

– Dạ bạn con đó bác. Nó nhỏ tuổi hơn con, nhưng học giỏi hơn con nhiều. Học hết lớp Nhứt rồi nó mới nghỉ.

Tiếng nói chuyện và tiếng giày đi gần lại nàng thêm:

– Chào bác Ba đi Hường.

Hường ngượng ngáp cười và đứng lên gật đầu chào viên quản lý. Bác Ba trông hiền lành như một thầy ký ở quận, coi không có vẻ gì dữ tợn cả. Hường không hiểu tại sao mấy cô vũ công kia lại sợ như vậy? Bác Ba ngồi xuống chiếc phản trước mặt Hường. Sang bảo Hường ngồi xuống rồi bảo Hường:

– Nói thật với bác Ba đi Hường à. Chị cũng đã trình với bác việc em xin gia nhập ban vũ trong đoàn rồi đó.

Rồi Sang lại quay sang phía viên quản lý:

– Dạ, thưa bác con xin phép lên dượt nốt màn vũ.

Viên quản lý gật đầu và hiền từ mỉm cười hỏi Hường khi Sang vừa đi khỏi:

– Năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?

– Dạ, thưa... em mười sáu tuổi Tây.

Vì chưa quen cái luật xưng hô trong rạp hát, nên Hường đã buột miệng xưng “em” với bác Ba. Nàng tưởng bác Ba sẽ giận mình vì sự vô lễ đó, nhưng bác Ba vẫn dịu dàng hỏi tiếp:

— Em muốn đi hát thật sao?

– Dạ.

– Trước tới giờ em đã tập ca lần nào chưa?

– Dạ, chưa.

– Em có thích ca không?

– Dạ, thích. Nhưng sợ không có giọng...

– Đã thử đâu mà biết. Để tôi bảo chú Mười chỉ bảo cho em. À mà em tên là gì?

– Dạ, Hường. Nguyễn thị Hường.

– Ba má em làm nghề gì?

– Dạ, làm ruộng.

Rồi không hiểu sao sẵn trớn, Hường khai thêm:

– Dạ, ngày trước ba em cũng có đi theo gánh hát rồi sau mới giải nghệ về làm ruộng...

– Nếu vậy sao ba em không dạy cho em ca?

– Dạ, không biết sao ba em lại cấm không cho em học ca.

– Sao kỳ vậy?

– Dạ.

– Ông bà có biết em lên đây đi hát không?

Hường bối rối. “Có nên nói cho viên quản lý này biết là ta trốn nhà lên đây không?” Nàng tự hỏi.

– Ông bà có đồng ý cho em đi hát không?

Viên quản lý lại hỏi tiếp, Hương trả lời liền:

– Dạ... Đồng ý.

– Nếu vậy tốt. Em có mang theo giấy tờ gì không?

– Dạ, giấy tờ gì, thưa bác?

– Giấy khai sinh, giấy cam kết của

cha mẹ bằng lòng cho con đi theo gánh chó còn giấy tờ gì nữa?

Hường hoảng hốt, nhìn bác Ba. Nàng không ngờ đến chuyện đó.

– Dạ, thưa...

Nàng ngập ngừng mãi rồi mới dám hỏi:

– Dạ, thưa bác Ba, nếu em không có đủ giấy tờ đó thì bác có nhận cho em đi theo đoàn được không?

– Mà sao không có chó? Giấy tờ đó thì ai mà chẳng có?

– Dạ, nhưng em không có.

– Thì bây giờ về dưới xin. Em về nói với gia đình, hoặc là ba em hoặc là má em, làm một cái tờ cam kết cho em đi theo đoàn hát không đòi hỏi điều kiện gì

rồi mang ra quận hoặc xã đóng dấu thị thực là xong ngay, có khó khăn gì đâu?

Hường cúi mặt nói nhỏ:

– Dạ nhưng không được. Em không thể nào có giấy tờ đó được.

– Tại sao vậy?

– Dạ, tại...

Hường lúng túng như một đứa trẻ ăn vụng bị người lớn bắt gặp. Nàng không biết trả lời sao cho xuôi nữa.

Nhìn cái bộ dạng ngượng ngập của Hương lúc đó, viên quản lý đoán được ngay tự sự:

– Phải em tự ý muốn đi hát không cho nhà biết không?

– Dạ.

– Sao không nói ngay từ đầu?

– Sợ bác không nhận.

Viên quản lý mỉm cười:

– Bộ em tưởng cứ nói đại là yên chuyện cả sao? Người nào muốn cho em theo hát cũng phải làm giấy tờ đảng hoàng thì đoàn hát mới dám nhận chứ nếu nhận ẩu rủi họ kiện thì tính sao?

Hường ngẩng đầu nhìn viên quản lý, lắc đầu nói bằng một giọng cương quyết:

– Không, em chắc chắn là ba má em không làm lời thôi đâu, xin bác yên tâm. Ba má em ở dưới quê, ông bà sợ những chuyện kiện cáo lắm, em biết mà.

Cái giọng nói thơ ngây của Hương và nét mặt xinh đẹp của nàng khiến cho viên quản lý Ba thấy dễ chịu, Người đàn

ông nghe mình trẻ lại hai chục tuổi và trong một phút có cảm tưởng như hồi còn đi học đang ngồi cãi lý với một cô bạn nhỏ.

– Có thật vậy không em?

Tiếng EM lần này thốt tự miệng quản lý Ba ra, có vẻ êm ái hơn trước.

– Dạ, thật.

– Lỡ ba má em kiện đoàn hát thì sao?

– Em biết là không khi nào có chuyện đó đâu.

– Lấy gì bảo đảm?

– Em... bảo đảm.

Quản lý Ba phì cười. Chưa bao giờ y vui như vậy.

– Em bảo đảm sao đủ. Phải có những người lớn tuổi đứng ra nhìn nhận mới được. Thí dụ như một ông chú bà bác nào đó...

Hường chợt reo lên, nét mặt nàng càng đẹp thêm với ánh mắt lấp lánh niềm vui:

– À, em tìm ra rồi.

– Tìm ra gì?

– Tìm ra người bảo đảm cho em.

– Ai?

– Bà chị em. Em có bà chị lấy chồng ở Mỹ Tho. Em sẽ về nhờ chỉ làm giấy tờ bảo đảm cho em, vậy được không?

– Tạm được, mặc dầu làm vậy có hơi bất hợp pháp một chút.

Hường lo lắng:

– Có sao không bác?

Quản lý Ba nói cho Hướng yên lòng:

– Chắc không có chuyện gì đâu.

– Từ trước đã có ai làm như vậy chưa, bác?

Quản lý Ba gật đầu, bịa ngay ra một trường hợp tương tự:

– Rồi. Như cô đào Lệ Dung ở đoàn Phước Sơn đó. Ông già bà già cổ không chịu, nhưng người anh lớn của cô đồng ý đứng ra nhận mà cũng không nghe ai thưa kiện gì cả.

– Thật sao bác?

Nét mặt Hướng lại vui tươi trở lại.

“Như vậy là bước đầu của ta đã gặp được nhiều may mắn”. Hường nghe trong lòng rộn rã một niềm vui như đang đứng trước một vườn hoa thơm ngát, màu sắc từng bừng. Nửa tiếng đồng hồ trước đây nàng lo lắng bao nhiêu thì bây giờ nàng thấy tâm hồn thoải mái bấy nhiêu. Nàng nhìn bác Ba, con mắt biểu lộ một cảm tình đầm thắm.

– Thôi được, để ta lo cho em chuyện này. Sớm mai bà bầu trở về, ta sẽ nói với bà thâu nhận em vô đoàn.

Bác Ba đứng dậy định đi, nhưng bỗng chợt nhớ ra một điều khá quan trọng khác, bác đưa mắt ngó chung quanh. Bấy giờ, Hường thấy nét mặt viên quản lý trở nên oai nghiêm một cách khác thường và nàng cảm thấy mình bé nhỏ hẳn lại bên cạnh ông ta.

– Chà, còn điều này nữa mới rắc rối đây.

– Dạ, thưa bác... chuyện gì vậy?

Hường mở lớn cặp mắt đen ngược nhìn bác Ba.

– Bây giờ phải lo chỗ ngủ cho em, không lẽ để em ngủ trên sân khấu thì tội quá.

Bác Ba lắc đầu, văng trán xếp lại. Hướng cũng cảm thấy chuyện đó khá rắc rối, ánh mắt của nàng dõi theo cặp mắt của bác Ba. Mười bảy cái giường đã chiếm đóng kín khoảng hầm sân khấu bé nhỏ này; thật khó lòng mà chen vào đó thêm một chiếc ghế bố nữa. “Ngủ trên sân khấu?” Chỉ nghe thấy bốn tiếng đó, Hướng cũng đủ hoảng sợ rồi. Có hai điều khiến Hướng hoảng sợ. Thứ nhất

vì nàng vốn tính sợ ma, khi còn ở nhà, không bao giờ Hường dám nằm ngủ một mình, luôn luôn phải có một đứa em nhỏ nằm cạnh Hường mới yên tâm. Lẽ thứ hai là nàng thấy cái đời sống ở sân khấu sao mà nó lộn xộn quá chừng. “Có lẽ tại mình chưa quen”. Nàng tự nhủ khi nhớ lại cái phút đứng đợi Sang ở trên sân khấu, bị anh chàng dọn đồ-co tán tỉnh. Ban ngày còn thể hướng chi là ban đêm? Nàng tưởng tượng thấy cảnh mình nằm một mình trên sân khấu không có ai nằm cạnh. Ba giờ sáng, mọi người ngủ say. Bàn tay đen đui, vạm vỡ của anh chàng công nhân hồi nãy hiện ra... Hường nhắm mắt lại, xua đuổi cái hình ảnh hãi hùng đó đi, không dám nghĩ tiếp nữa.

– A, thôi được. Tôi đã tính ra rồi.

Quản lý Ba reo lên một cách vui vẻ.
Hường hồi hộp đợi chờ.

– Em biết cô đào Thúy Hiền chớ?

– Dạ, em có nghe tên.

Viên quản lý Ba gật gù cái đầu nói tiếp bằng một giọng đặc ý:

– Bậy quá, vậy mà từ nãy giờ mình không nghĩ ra. Hay lắm!

– Dạ sao, thưa bác

Thúy Hiền đang cần một người để ở chung.

Rồi quản lý Ba lại ngồi xuống chiếc giường đối diện với Hương thấp giọng:

– Em nên nhớ kỹ điều này. Nghề đi hát, khi mà mình chưa nổi tiếng thì cơ cực lắm.

– Dạ em đã biết.

– Mình phải đẹp tự ái sang một bên mới mong có cơ hội tiến thân, chắc em đồng ý như vậy chứ?

– Dạ.

– Cô Thúy Hiền là đào chánh của gánh này. Cô có phòng riêng để ở, theo đúng như hợp đồng đã ký với bà bầu, cô lại còn được quyền lấy một thiếu nữ trong đoàn về giúp việc cho cô nữa. Hồi trước, con Sáu vẫn ở chung với Thúy Hiền, nhưng tháng rồi nó ăn cắp tiền của cô nên bà bầu đã đuổi nó. Hiện giờ Thúy Hiền đang có ý kiếm một cô gái...

– Thưa bác, như vậy có nghĩa là em sẽ đến ở với cô Thúy Hiền thay thế cho con Sáu?

– Em thông minh lắm. Đúng như vậy đó.

“Đúng như vậy có nghĩa là mình sẽ biến thành đứa tớ gái cho cô đào chánh trong đoàn”.

Hường nhú mày suy nghĩ. Một trận chiến tranh nhỏ khởi diễn trong tâm trí nàng. “Không! Không thể được. Như vậy nhục nhã quá. Mình trốn nhà lên đây để đi theo gánh hát, để có hy vọng trở thành một nghệ sĩ chớ đâu phải mình tới đây để làm nghề ở đợ. Hường ơi, mày đã thấy là mày dại dột chưa? Bây giờ tính sao đây? Tính sao đây?” Nàng lắc đầu và một chút nữa nếu không rán trấn tĩnh có lẽ nàng đã ứa nước mắt vì tủi nhục. Tiếng viên quản lý vẫn trầm trầm bên tai nàng:

– Mấy đứa nhỏ ở đây nó cũng muốn thay chỗ con Sáu, nhưng tánh cô Thúy Hiền khó lắm. Cổ không ưng một đứa nào cả. Có lẽ gặp em thì cổ vừa lòng ngay.

Hường bậm môi lại. “Tính sao đây? Ngủ ghế bố trên sân khấu hay là chịu làm đầy tớ cho Thúy Hiền?” Nàng thấy cả hai điều đó đều tầm tối như nhau cả.

Mà không lẽ đã lên tới đây rồi lại lóp ngóp trở về làng cũ. Nghĩ tới những trận đòn của cha mình, Hường thấy nổi da gà khắp người. Không thể được. Nàng phải ở lại đây. Nhất định phải ở lại. Và nàng gật đầu nói với viên quản lý Ba:

– Thưa bác, bác quyết định ra sao cũng được.

Quản lý Ba nhìn quanh rồi hỏi khế:

– Em mang theo người những gì?

Nàng chỉ tay vào bọc quần áo và ngồi im. Quản lý Ba gật đầu, đứng dậy:

– Thôi được rồi. Em đợi con Sang ở

đây rồi đi ăn cơm trưa với nó. Chiều nay sẽ tính.

– Dạ.

Quản lý Ba đi khỏi thì một lát sau Sang trở lại mang theo hai ổ bánh mì và mấy khoanh chả lụa.

– Thế nào, bác Ba bảo sao?

– Em sẽ về ở với cô đào Thúy Hiền.

Sang trợn mắt, nhìn Hường như không tin đó là chuyện thật.

– Chiều nay bác Ba sẽ dẫn em tới cô Thúy Hiền. Ý chị thế nào?

– Nếu chuyện ấy có thật thì hên cho Hường lắm.

– Thật sao chị?

Sang ngồi cạnh Hường, đặt hai ổ bánh mì lên mặt gối:

– Có mấy đứa ở đây cũng đã nói với bác Ba để về thay chỗ cho con Sáu nhưng cô Thúy Hiền không chịu. Về ở với cô thì sung sướng hơn là ở trong rạp, vì chỗ ăn chỗ ngủ riêng biệt...

– Nhưng em vẫn thấy nó kỳ lắm chị ạ.

– Sao mà kỳ?

– Mình ở như vậy có khác gì đi ở độ?

Sang cười buồn bã:

– Làm thế nào khác được? Rồi đây, em sẽ còn chứng kiến nhiều chuyện nhục nhã còn hơn là đi ở độ nữa kia.

Hường định hỏi thêm thì Sang đã nói qua chuyện khác:

– Bây giờ chúng mình đi ăn đã rồi tìm chỗ ngủ trưa. Hôm nay chị thết Hường một bữa tiệc bánh mì... chả lụa.

Sang cười để khỏi ngượng. Hường cũng cười theo:

– Ăn ở đây chứ còn đi đâu nữa cho mất công?

– Mình lên sân khấu tìm một chỗ nào thoáng ngồi ăn chớ ăn ở đây lát nữa người ta xuống ngủ đông lắm không chịu nổi.

Hai người đứng dậy. Hường vẫn quen tay ôm khuỷu khuỷu bọc quần áo theo người. Sang kêu lên:

– Vắt đại cái của nợ ấy xuống giường chớ em định mang nó đi đâu nữa?

Hường đỏ bừng mặt, làm theo lời

Sang. Nhưng coi bộ Hường vẫn không được yên tâm. Đi được mấy bước nàng dừng lại:

– Liệu có ai lấy của mình không chị?

– Có mấy cái áo rách ấy ai lấy làm gì mà em phải lo lắng?

Thấy nét mặt Hường vẫn không hết băn khoăn, Sang phải trở lại đem bọc quần áo của bạn để vào trong chiếc rương gỗ của mình. Lên tới sân khấu, Hường đụng ngay phải anh chàng công nhân dọn đồ-co hồi nãy. Gã nhe hàm răng vàng khè ra cười với Hường. Nàng sợ hãi đi sát vào người Sang.

– Gì đó Hường?

– Không.

Đi vòng một lượt sân khấu, Sang mời

tìm được một chỗ ưng ý. Nàng trao hai ổ bánh mì cho Hường giữ rồi chạy đi kiếm một tờ báo cũ trái xuống sàn.

– Mình ngồi xuống ăn thôi.

Sang bảo khế Hường. Gã công nhân đề-co vẫn đứng ở phía cánh gà bên kia, nhả nhả cười ngó Hường.

Hường liền ngồi xây lưng lại phía y và để làm vui lòng Sang, nàng bẻ một khúc bánh mì kẹp với chả, nhỏ nhẹ ăn, mặc dầu lúc đó nàng không thấy đói.

Sang ăn thật ngon lành. Không đầy mười phút, bữa tiệc bánh mì chả đó đã hết. Sang dắt Hường ra quán trà Huế ở cạnh rạp. Nàng kêu cho Hường một ly chanh đá và cho mình một ly cà-phê đen. Xong, hai chị em trở về rạp, kiếm chỗ ngủ trưa. Nói là ngủ nhưng thật sự chỉ

có Sang ngủ mà thôi còn Hường thì nằm kế bên bạn, thao thức nghĩ ngợi không tài nào chợp mắt nổi. Nàng không hiểu giờ này ở dưới quê, ba má nàng đang làm gì? Có ai đi kiếm nàng không? Rồi nàng nhớ tới lũ vịt của nàng nuôi từ trong Tết, không hiểu bây giờ ai sẽ thay nàng chăn nuôi chúng. Rồi mơ màng, Hường nghĩ đến một ngày nào, nàng được trở về làng cũ. Trở về trong một bộ mặt mới chớ không phải trở về với cái lốt một con Hường quê mùa nghèo khổ. Nàng đã đọc nhiều tiểu sử những nữ nghệ sĩ nổi tiếng trong nước. Chính cuộc đời của họ qua những cây viết kịch trường đã nhập vào người nàng, biến thành những giấc mơ đầy quyến rũ.

Nàng thấy những người nghệ sĩ đó, trước khi thành một ngôi sao sáng chói, đã chịu đựng những bước đầu thử thách,

gian lao. Có người đi hát từ nhỏ, trình độ học vấn chẳng có gì, nhưng nhờ một dịp may mắn nào đó đã được nổi tiếng lừng lẫy, tạo cho mình một cuộc sống huy hoàng, giàu có.

Hường đuổi theo những ý nghĩ lan man rồi cũng ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Khi nàng tỉnh dậy thì đã ba giờ chiều. Trên sân khấu, người ta đang bày la liệt phong cảnh ra sơn lại cho vở tuồng sắp khai trương. Anh công nhân đề-co hời nãy cũng đã co quắp ngủ cách chỗ nàng nằm không xa, chiếc đầu ngoẹo sang một bên, hai con mắt hé mở lộ ra khoảng trong trắng trông như một người lòa.

CHƯƠNG II

Hường được quản lý Ba giới thiệu với cô đào Thúy Hiền buổi tối hôm đó tại rạp. Lẽ ra nàng đã được đưa tới Thúy Hiền từ hồi chiều, nhưng vì cô đào này mắc bận nên “lẽ ra mắt” của nàng với Thúy Hiền phải lui lại tới giờ hát tối. Bác Ba đưa nàng vào phòng hóa trang dành cho cô đào chánh. Sau khi ngắm nghía nàng từ đầu tới chân, Thúy Hiền gật đầu tỏ vẻ ưng thuận.

Hường thở dài nhẹ nhõm rồi trả lời

Thúy Hiền từng câu hỏi một, như hồi sáng nàng đã trả lời với bác Ba. Khi nghe nàng nói là đã đậu bằng Tiểu Học, Thúy Hiền tỏ vẻ ngạc nhiên và trong ánh mắt của cô đào chánh này từ lúc đó Hường đọc thấy những cảm tình đặc biệt.

Thúy Hiền là một cô đào nổi tiếng, chiếm được cảm tình của nữ khán giả qua những vai trò đau thương sâu muợn. Trong cuộc trưng cầu ý kiến bạn đọc của một tờ báo kịch trường nọ, Thúy Hiền đã được bầu là một nữ diễn viên sáng chói nhất trong năm. Cuộc đời của Thúy Hiền là một chuỗi ngày kiên nhẫn, cơ cực xếp lại. Mẹ nàng hồi xưa cũng là một đào hát, nhưng là một đào hát hạng thứ, chuyên đóng những vai độc ác, lăng lơ; một đôi khi thủ vai võ tướng trong những vở tuồng pho. Nàng không biết cha mình là ai, có lẽ vì nàng nhiều cha

quá. Trong khai sanh nàng mang họ của mẹ. Cuộc sống bênh bồng của người mẹ nghệ sĩ cải lương kia đã lôi theo cả một quãng đời thơ ấu tối tăm của nàng, lênh đènh qua những sân khấu, những hý viện nghèo nàn buồn bã. Nàng không được biết tới một mái trường, một lớp học nào. Mãi tới năm lên chín, một anh hề già thương hại mới dạy cho nàng học vỡ lòng.

Mẹ nàng hầu như không hề biết đến sự có mặt của nàng — bà ta còn bận bịu với những người chồng sau này — nếu không nhờ một dịp trong đoàn hát thiếu một đào con cho vở ca kịch “Con Tầm, Con Cám”... đưa Thúy Hiền ra ánh sáng sân khấu. Có lẽ vì sẵn có trong người dòng máu diễn xuất của mẹ và cũng có thể là nhờ những điều đã học hỏi được của những ngày tháng sống trên sân

khẩu; nên ngay trong vở tuồng đầu tiên này, Thúy Hiền đã được mọi người chú ý tới.

Mấy tờ báo kịch trường đăng ảnh nàng lên kèm theo bài phê bình khen không tiếc lời. Tên tuổi Thúy Hiền nổi bật từ đó. Năm ấy, Thúy Hiền mới mười bốn tuổi. Những cây viết kịch trường mỗi khi nhắc đến nàng còn dùng hai chữ “Đào con” để chỉ nàng. Nhưng từ sau vở “Con Tấm, Con Cám”, mẹ nàng bắt đầu chú ý tới đứa con gái mà từ lâu bà đã bỏ quên.

Một chương trình giáo dục cấp tốc được áp dụng cho nàng. Nàng học ca những bài nhỏ và đồng thời học thêm chữ để có thể lãnh những vai trò quan trọng trong những vở lớn. Thúy Hiền là một đứa trẻ thông minh nên học ca rất chóng. Năm nàng mười bảy tuổi thì tài

nghệ của nàng cùng với cái thân hình nảy nở của một thiếu nữ dậy thì bắt đầu trở thành một nghệ sĩ mà tên tuổi có thể chống đỡ cho bảng hiệu một đoàn hát.

Nhiều gánh lớn đã cho người đến điều đình với mẹ nàng. Những bản giao kèo tăng từ ba bốn chục ngàn lên tới hai trăm ngàn. Số lương mỗi đêm của nàng cũng được trả xứng đáng hơn. Nàng thoát bỏ lớp đào con, và qua những cánh tay phù thủy của các soạn giả tên tuổi, nàng đã biến xác. Thúy Hiền đã là những giấc mơ trong thần thoại của những khán giả đa tình, những thần tượng điểm kiều của những trái tim si dại.

Thúy Hiền có một điểm tốt là tuy đang ở trên đỉnh danh vọng như vậy nhưng không bị nhiễm cái thói xấu của một số đào hát nổi danh. Nàng không kiêu kỳ, phách lối và hiểu rằng mình chỉ

là một thiếu nữ thất học. Rời khỏi sáu câu vọng cổ, một ngày nào đó sân khấu cải lương không thể nuôi sống được nàng nữa, nàng hiểu rõ số phận sẽ dành cho mình: cái tương lai mờ mịt như đêm tối, ghê rợn như một chiều sâu hút hoang vu của vực thẳm. Vì sớm ý thức được điều đó, nên Thúy Hiền đã tránh được những vết xe cũ của một số các nghệ sĩ đàn chị. Nàng thoát khỏi sự sa ngã như hồi xưa mẹ nàng đã sa ngã.

Bao nhiêu tấm lòng, bao nhiêu trái tim đã rung động và sẵn sàng trao hiến cho nàng. Những chiếc xe hơi lộng lẫy đón chờ mỗi bước nàng đi. Những câu nói ân tình đầu môi luôn luôn chờ dịp để ngỏ với nàng. Nhưng Thúy Hiền từ chối hết thảy. Hai mươi ba tuổi nàng vẫn chỉ là một người thiếu nữ cô đơn. Nàng muốn tự chọn cho mình một tương lai

và cái tương lai đó đặt ở bên ngoài cuộc đời nghệ sĩ của nàng. Nàng sẽ tiến tới cái tương lai ấy nhưng không phải là bây giờ. Và nàng sẽ đến

với cái tương lai ấy bằng cái tên Nguyễn Thị Hiền khiêm nhường chứ không phải đến bằng cái mỹ danh Thúy Hiền nghệ sĩ.

Vì vậy khi thấy Hường nói là đã đậu bằng Tiểu học, Thúy Hiền rất có thiện cảm.

– Tại sao em lại bỏ ngang việc học để đi gánh hát?

– Thưa cô...

– Kêu tôi bằng chị tiện hơn. Tôi già lắm rồi sao?

Thúy Hiền mỉm cười nhẹ trách

Hường. Hướng ngược ngáp:

– Dạ, thưa chị vì gia đình em nghèo quá, không đủ sức cho em tiếp tục theo học.

– Mà sao em lại có ý định đi vào cái nghề này?

– Dạ, tại em thích.

– Em thích thật không? Nếu có thích thật thì hãy nên bước vào cái nghề này!

Hường mở to mắt nhìn Thúy Hiền. Nàng không hiểu tại sao cô đào chánh này lại khuyên nàng như vậy.

– Em ngạc nhiên lắm sao?

Thúy Hiền dịu dàng nói tiếp:

– Cái nghề đi hát này cực nhọc lắm, em ạ. Ở ngoài nhìn vào thì cái gì cũng

rực rỡ; cái gì cũng tươi đẹp. Nhưng thật ra...

Thúy Hiền bỏ ngang câu nói vì người nhắc tuồng đã trở vào kêu nàng ra sân khấu. Trước khi ra tuồng, Thúy Hiền còn dặn Hường.

– Em ngồi đó trông chừng đồ cho chị nghe.

Hường dạ nhỏ rồi ngồi xuống chiếc ghế nhỏ kế bên cạnh bàn phấn của Thúy Hiền. Từ bên ngoài, tiếng ca của Thúy Hiền lạnh lót vọng vào. Những tràng pháo tay từ phía khán giả gửi lên. Hường chợt cảm thấy nao núng trong lòng, một niềm vui mới đột nhiên hiện đến với nàng, niềm vui không duyên cớ. Khuôn mặt Thúy Hiền như còn phảng phất trong chiếc gương lớn. Nàng nhận thấy lời nói của Sang có một phần nào đúng.

Nhiều cô gái khác ở trong đoàn đã mơ ước cái địa vị hiện tại của nàng mà không được. Không chừng mà Sang cũng muốn về làm với Thúy Hiền cũng nên. Nghĩ tới điều ấy, nguồn vui trong lòng Hường lại càng tăng thêm. Nàng đã quên hết những điều lo nghĩ, phiền muộn hồi chiều, “Ta sẽ cố gắng ở sao cho vừa lòng Thúy Hiền. biết đâu cô ấy sẽ thương ta chỉ bảo cho ta biết diễn, biết ca. Rồi ta cũng có một tương lai như cô...”

Những ước mơ rực rỡ say đắm lại cháy sáng trong tâm trí Hường. Nàng lắng nghe tiếng hát, nhịp đàn, để tâm hồn mình trôi theo những âm thanh dìu dặt đó và thấy mở rộng ra trước mặt một tương lai tươi đẹp: cái chỗ mà Thúy Hiền đang đứng ở ngoài sân khấu hôm nay sẽ là chỗ đứng của nàng ngày mai. Hường nhắm mắt lại như sợ rằng giấc mộng đẹp

đó sẽ tan biến nhanh chóng trước ánh đèn quá sáng trong phòng hóa trang.

Một tiếng động nhẹ nơi cửa phòng khiến nàng giật mình. Nàng quay nhanh ra. Quản lý Ba từ ngoài cửa bước vào. Hường vội đứng dậy khép nép chào:

– Thưa Bác.

Quản lý Ba giờ tay ra hiệu cho nàng ngồi yên ở chỗ cũ rồi mỉm cười hỏi nàng:

– Thế nào, em đã quen với không khí ở đây chưa?

– Dạ...

Hường nhỏ nhẹ trả lời, cúi gằm mặt xuống khi viên quản lý tiến tới gần nàng.

– Em đã ăn cơm tối chưa?

– Dạ, thưa bác rồi.

– Ăn với ai?

– Thưa, với chị Sang.

Viên quản lý ngồi vào chiếc ghế mà Thúy Hiền vẫn ngồi...

– Từ mai trở đi em sẽ ăn cơm với cô Thúy Hiền. Cô ấy đã bảo em chưa?

– Dạ, chưa.

– Em có mang theo tiền bạc gì không?

– Dạ, có nhưng ít lắm.

– Ít là bao nhiêu?

Hường đỏ mặt, ấp úng mãi rồi mới trả lời nôi:

– Dạ, thưa bác... Hai trăm...

Quản lý Ba cười khẽ:

– Có hai trăm thôi à?

Hường đứng im, tự hỏi viên quản lý có ý gì khi hỏi nàng như vậy.

– Hai trăm. Hai trăm thì làm sao đủ xài?

Nàng nghe tiếng sột soạt của những tờ giấy bạc, nhưng không dám ngẩng lên nhìn quản lý Ba.

– Ở đây, em phải mua bán nhiều thứ lắm mà chỉ có hai trăm thì không đủ đâu. Ta cho em mượn thêm năm trăm đây. Này, cầm lấy.

Bàn tay quản lý Ba đụng nhẹ vào cánh tay Hướng. Nàng hốt hoảng lùi lại.

– Dạ, thưa bác...

– Cầm lấy xài đỡ, em đừng ngại gì cả.

– Nhưng...

– Em sợ không có tiền để trả lại ta phải không? Điều đó khỏi lo. Cứ lấy năm trăm này mà xài, bao giờ có lương rồi trả lại ta cũng được.

Quản lý Ba vừa nói vừa ấn năm tờ giấy một trăm vào tay Hường. Mười ngón tay của Hường vẫn đan chặt vào nhau.

– Thưa bác, em không dám nhận.

– Không nhận lấy gì mà xài?

– Dạ, hai trăm đủ rồi.

– Ô, con bé này nhiều chuyện quá,

Quản lý Ba cười khà khà và bằng một dáng điệu người lớn đùa cợt với trẻ con, ông ta tát nhẹ vào má Hường. Rồi tự tay viên quản lý vạch túi áo Hường ra bỏ năm tờ giấy một trăm vào đó. Cái cử

chỉ ấy đột ngột quá, khiến Hường không ngờ tới. Nàng chỉ biết chôn chân xuống sàn gỗ, lặng người trong một cảm giác nhột nhạt khó chịu khi hai bàn tay viên quản lý chạm vào bụng vào ngực nàng.

– Thiếu bảo ta, ta sẽ đưa thêm cho.

– Thưa bác...

Hường ngẩng đầu lên, dáng điệu quả quyết móc số tiền trong túi mình ra đặt lên bàn trang điểm của Thúy Hiền:

– Thưa bác, em không cần đến số tiền này. Em xin trả lại bác. Bác giúp đỡ em nhiều quá rồi, em không dám làm phiền thêm nữa...

– Ô, sao em rắc rối quá vậy?

Quản lý Ba lại vừa cười vừa nhặt năm tờ giấy một trăm định nhét vào túi

áo Hường. Nhưng lần này đã biết trước nên Hường phòng bị sẵn. Nàng đưa hai bàn tay ra phía trước thủ thế. Quản lý Ba không thể nào đụng vào người nàng như hồi nãy được nữa. Mỗi lần bàn tay viên quản lý đưa ra đều gặp sức phản kháng của hai bàn tay Hường.

– Em nhất định không chịu nhận?

– Thưa bác...

– Có lẽ từ nay, em cũng không cần gì đến tôi giúp đỡ nữa?

– Không phải vậy, thưa bác...

Nghe cái giọng nói giận lẫy của “bác Ba” lúc đó, Hường mới cảm thấy mình đang đứng trước một việc làm nguy hiểm.

– Còn không phải gì nữa. Ta thấy em nghèo ta thương...

– Dạ, em biết...

– Biết mà đối xử với ta như vậy?

– Dạ, không phải ...

Quản lý Ba cười nhạt, bỏ số bạc vào túi quay ra. Hường hoảng sợ thật tình. Dù chưa hiểu gì về những luật lệ của sân khấu cải lương, nhưng nàng cũng lờ mờ cảm thấy rằng việc làm của nàng lúc bấy giờ tất phải đưa đến một hậu quả nguy hiểm. Nàng gọi khẽ:

– Bác Ba.

Hình như viên quản lý đã tính trước được tiếng gọi đó của Hường, cho nên khi nàng gọi chưa dứt tiếng, y đã sẵn sàng đứng lại nơi cửa

– Gì nữa?

– Bác ... giận em?

– Ta người lớn đâu thềm để ý đến chuyện đó.

Hường muốn nói thêm một câu gì lúc đó cho nhẹ bớt không khí, song nàng tìm mãi mà không ra một câu nào cho thật đủ ý nghĩa. Ngó cái dáng điệu ngượng ngập, bối rối trên gương mặt vô tội của cô bé lần đầu tiên làm quen với đời sống sân khấu, quản lý Ba hiểu rằng đã tới lúc nên thay đổi thái độ. Nụ cười dịu dàng lại nở trên cặp môi viên quản lý:

– Em đừng hiểu lầm ý nghĩ tốt của ta.

Rồi y lảng lảng bước ra ngoài. Vừa lúc đó, Sang ló đầu vào, ngoắc tay gọi Hường. Nàng đang mong gặp Sang nên vội vã ra ngay. Câu chuyện vừa xảy ra được Hường kể lại hết với Sang.

Sang ngẫm nghĩ một lát rồi lại thở dài, chán nản lắc đầu:

– Chuyện này không dễ gì tính ngay được đâu.

Hường chép miệng rồi ngồi thủ ra nhìn về phía phòng hóa trang của Thúy Hiền. Quản lý Ba đã rời khỏi chỗ đó. Không biết y còn ở trên sân khấu hay là đã xuống ghi-sê coi sổ khâu buổi hát tối nay. Sang nhỏ giọng nói với Hường như sợ có người thứ ba nghe thấy:

– Em không biết chớ quản lý Ba thế lực ở trong đoàn này lắm. Hắn là quản lý nhưng thật ra là chủ nợ của đoàn. Bà bầu cũng phải nể hắn chứ đừng nói gì đến diễn viên ở trong đoàn. Chỉ có mỗi một người khiến hắn phải e sợ, đó là cô Thúy Hiền.

– Sao hấn lại sợ cô Thúy Hiền?

– Vì cô Thúy Hiền là người thu bạc vô cho hấn. Bữa nào hát mà không có cô Thúy Hiền thì số thu chỉ còn có một nửa, có khi tệ hơn, khách không được một phần ba rạp, phải trả giấy khán giả là đàng khác nữa.

Câu chuyện tự nhiên lại xoay qua chuyện Thúy Hiền, Hường muốn biết thật nhiều về cô đào hát mà mình sẽ về giúp việc:

– Lương cô một tháng bao nhiêu?

– Tám trăm một đêm.

Hường là lưỡi kinh ngạc nhẩm tính:

– Vậy một tháng cô lãnh tới hơn hai chục ngàn?

Sang làm mặt hiểu biết và có vẻ thích

thú được giảng giải những hiểu biết của mình cho bạn nghe:

– Chớ sao? Người khác thì lãnh lương tùy theo đêm hát. Com-lê thì lãnh đủ, vắng thì lãnh một nửa chớ còn cô Thúy Hiền thì cô đâu có chịu như vậy? Hát hay không cũng cứ tám trăm một đêm như thường. Mà lại còn tiền giao kèo ba trăm ngàn một năm nữa...

– Tiền giao kèo là tiền gì chị?

– Là tiền công-tra chứ còn tiền gì nữa?

– Mà sao lại gọi là công-tra?

– Tiền công-tra là tiền tHường. Thí dụ như cô Thúy Hiền ngoài tiền lương ra, cô còn được vay trước ba trăm ngàn, hát trọn một năm không đi đoàn khác thì cô khỏi phải trả lại số tiền đó.

Hường thở dài. Số tiền ấy với danh vọng kia của Thúy Hiền lại khơi dậy những ước mơ trong lòng nàng. Hường nghe nao nức khắp người. “Bao giờ mình được như vậy? Bao giờ mình” Nàng chợt nghĩ đến địa vị của Sang:

– Thế còn chị?

– Gì?

– Mỗi đêm chị lãnh được bao nhiêu?

Nét mặt Sang bối rối. Nàng trả lời lơ lửng:

– Cũng như các cổ vũ nữ khác ở trong đoàn.

– Bao nhiêu?

– Năm chục.

– Còn tiền công-tra thì được bao nhiêu?

Lần này thì Sang buồn thật, nàng cười như mếu:

– Thật em không gì hiểu hết. Bọn mình thì làm gì có công-tra. Bao giờ mình tạo được cái tên như cô Thúy Hiền thì mới nói tới chuyện đó được...

Hường nhìn vào tấm vải che của nơi phòng hóa trang của Thúy Hiền. Những ước mơ danh vọng lại ngút cháy trong ý nghĩ Hường. Nàng làm bộ như chợt nhớ ra một, chuyện cần thiết phải gặp Thúy Hiền, vội từ giã Sang rồi chạy vào phòng của Thúy Hiền. Mục đích duy nhất của nàng bây giờ là tạo ra những trường hợp để nhắc nhở với Triều Khanh – chàng soạn giả mà hồi nãy nàng đã nghe Sang nói là đã đưa Thúy Hiền lên đài danh vọng ngày nay chú ý tới sự có mặt của mình trong đoàn hát. Làm một vẻ hết sức ngây thơ khờ khạo, Hường xăm xăm

bước vào trong phòng hóa trang, cắt đứt câu chuyện giữa Triều Khanh và Thúy Hiền. Cả hai cùng lộ vẻ ngạc nhiên khi thấy Hường đột ngột đi vào. Cặp chân mày của cô đảo chánh hơi nhú lại một chút nhưng cô ta chỉ nhìn Hường mà không hỏi. Hường nhìn thẳng vào mắt Thúy Hiền lấy vẻ tự nhiên: –

– Dạ, cô kêu em?

– Kêu hồi nào đâu?

Hường làm bộ ngờ ngác:

– Em vừa nghe thấy tiếng cô kêu em mà.

Cái vẻ mặt ngờ ngác của Hường lúc đó khiến cho cả Thúy Hiền lẫn Triều Khanh đều phải bật cười. Rồi Thúy Hiền vốn bản tính dịu dàng, tha thứ ngay sự vô lễ của Hường, khẽ nói:

– Chắc em ngủ mơ rồi, có ai kêu em đâu?

Và Thúy Hiền hỏi tiếp:

– Em làm gì ở ngoài đó vậy?

– Dạ, em ngồi chơi với chị bạn.

– Đã buồn ngủ chưa?

– Dạ, chưa.

Thấy Triều Khanh tò mò ngắm Hường, Thúy Hiền vội giới thiệu:

– Đây là cô nhỏ mới xin vào giúp việc trong đoàn hát, Bác Ba cho đến thay con Sáu đó, anh.

Lời giới thiệu đó, dù là Thúy Hiền giới thiệu bằng một giọng êm ái dễ thương nhưng Hường nghe vẫn thấy khó chịu. “Nghề hát cực lắm. Phải biết nhẫn nhục

chịu đựng...” Nàng nhớ lại lời khuyên đó của Sang và nín thính đứng như người gỗ trước sự quan sát của Triều Khanh.

Chàng soạn giả này gục gật chiếc đầu:

– Hồi nãy anh đã gặp cô bé này ở ngoài kia rồi.

Thúy Hiền giới thiệu thêm:

– Cô này học khá lắm, anh à. Đã đậu bằng Tiểu học rồi đó.

Triều Khanh mỉm cười khiến Hường càng cảm thấy bối rối. Đậu bằng Tiểu học thì có gì hãnh diện? Hường không hiểu nụ cười của Triều Khanh mang ý nghĩa gì: diễu cợt nàng hay là cười vì những lời quảng cáo của Thúy Hiền?

– Cháu có bà con gì với con Sang không?

Triều Khanh dịu dàng hỏi Hường và đương nhiên xưng hô với nàng bằng cái giọng bề trên như vậy. Lối xưng hô đó trong nghề là một thói quen giữa những cô đào nhỏ và những soạn giả; nhưng Hường vì mới vào nghề nên không hiểu. Nàng cho là Triều Khanh khinh người.

– Thưa chú, tôi là bạn đồng hương với chị Sang.

Tuy bực mình nhưng Hường cũng rán trả lời Triều Khanh với tất cả lễ độ.

– Năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi?

Hường tự tặng cho mình thêm hai tuổi:

– Dạ, thưa chú, tôi mười tám.

– Mười tám?

Triều Khanh nhắc lại câu trả lời của Hường rồi cười nhẹ.

– Mười tám mà mới vào nghề thì hơi muộn. Châu đã biết ca một bài bản nào chưa?

– Thưa chưa.

Thúy Hiền lúc đó cũng xen vào:

– Em thích học vũ hay học ca?

– Dạ, học ca,

Thúy Hiền nhìn Hường bằng cặp mắt lộ rõ vẻ thương hại rồi quay sang bảo Triều Khanh:

– Bữa nào anh thử xem giọng ca của nó ra sao? Nếu được thì cũng nên nâng đỡ.

Triều Khanh gật đầu:

– Ủ để rồi coi.

Và chàng soạn giả này quay lại bảo Hường:

– Thôi bây giờ không có việc gì cháu ra ngoài kia ngồi chơi nghe. Khi nào cô Thúy Hiền có việc cần đến cô sẽ kêu.

Biết là chàng soạn giả này muốn đuổi mình đi chỗ khác để được tự nhiên trò chuyện với Thúy Hiền, Hường lẳng lẳng bỏ ra ngoài.

– Nhớ đợi chị ở ngoài nghe. Đừng đi đâu xa cả.

Tiếng Thúy Hiền dặn vọng theo. Hường trở lại chỗ cũ kiểm Sang nhưng không thấy bạn đâu cả. Nàng mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế mà hai người đã ngồi hồi nãy. Bây giờ nàng mới thấy thèm ngủ.

Những tiếng đàn vắng vắng bên tai nghe buồn đến não nùng và như một lời ru nhè nhẹ, ru Hường vào một giấc ngủ chập chờn. Nàng ngả đầu vào thành ghế mơ thấy mình đang nằm trên bộ ván ở nhà cùng với đứa em nhỏ.

CHƯƠNG III

Thúy Hiền ngồi dựa lưng vào tường, hai chân duỗi thẳng về phía trước. Tập bản thảo vở tuồng “Hai cánh hoa anh đào” của Triều Khanh đặt trên đùi. Mái tóc nàng chảy dài, đổ xuống một bên vai. Những ngón tay trắng muốt của Thúy Hiền nhẹ nhàng vuốt ve từng trang trong bản thảo vở tuồng.

Hường ngồi đối diện với cô đào chánh. Trên tay Hường cũng có một bản thảo vở tuồng “Hai cánh hoa anh đào”.

– Đến đoạn nào rồi em?

– Đoạn Thái Điền trở về gặp lại nàng Kiều Mỹ Dung...

– À, chị nhớ rồi. Em đóng tiếp vai Thái Điền đi để cho chị đọc lời của Kiều Mỹ Dung.

Hường lấy giọng đọc một đoạn đối thoại của nhân vật Thái Điền. Đây là cảnh dưới chân Phú Sĩ Sơn một buổi chiều tuyết rụng. Chàng hiệp sĩ Thái Điền sau khi lãnh sứ mạng của lãnh chúa Đông Hà đi hành thích một viên tướng của phe nghịch, trở về thì người yêu cũ đã bị Đông Hà cưỡng bách bắt về làm thứ thiếp. Trước nghịch cảnh đó Thái Điền ôm hận ra đi. Kiều Dung lén tìm gặp người cũ ở dưới chân núi Phú Sĩ...

– Không! Không, chàng ơi duyên

kiếp đôi ta dù cho lỡ dở, bể bàng nhưng không bao giờ em có thể quên được hình ảnh của chàng. Chàng hãy mang em đi, mang em đi ra khỏi nơi này.

Thúy Hiền nói bằng một giọng nước nở ghen ngào như đang đóng ở trên sân khấu thật vậy. Hường phục lắm. Nàng cũng bắt chước cô đào chánh, lấy giọng đàn ông, ồm ồm đọc lời của Thái Điền:

– Lòng ta bây giờ là một bãi trận chiều, cỏ hoa tan tác...

Thúy Hiền mím chặt môi lại để khỏi cười nhưng rồi nàng cũng không sao nín được. Nàng rũ ra cười trước vẻ ngơ ngác của Hường. “Tại sao cô lại cười như vậy? Đoạn này đang buồn thảm mà”. Hường tự hỏi rồi lại cúi xuống định tiếp tục đọc nốt câu nói của Thái Điền, Nhưng Thúy Hiền đã giơ tay ra ngăn lại:

– Thôi em. Cho chị nghỉ một chút đã. Vào lấy cho ly nước lạnh ra đây.

Hường đang say sưa bị cụt hứng, nhưng vẫn phải tuân theo lời của Thúy Hiền, buông vớ tuồng xuống vào nhà trong rót nước cho Thúy Hiền. Ngoài này, tiếng cười của Thúy Hiền vẫn lạnh lót vọng vào. Khi Hương mang nước ra cho Thúy Hiền thì ngoài cửa có tiếng chuông kêu.

– Em ra coi xem ai?...

Thúy Hiền ngưng cười bảo Hương.

– Nếu là người trong đoàn đến kiểm chị thì hãy để họ vào nghe.

Hường dừng lại để chờ nghe thêm chỉ thị của Thúy Hiền.

– Người lạ thì bảo chị đi tập tuồng ở
đàng rạp chiều mới về. Bảo họ để danh
thiếp lại.

Hường dạ nhỏ một tiếng rồi ra mở
cửa. Người đến kiểm Thúy Hiền là một
thương gia.

Ông này là người theo đuổi Thúy
Hiền đã từ lâu và cứ hai ngày lại đến
thăm Thúy Hiền một lần và lần nào cũng
mang theo những món quà tặng đắt giá.

Thấy mặt Hường ông ta hỏi ngay:

– Cô đang làm gì vậy?

Hỏi như thế, vị thương gia này có ý
chặn trước để Hường khỏi nói dối.

Kinh nghiệm săn đuổi ái tình với các
cô đào cải lương đã dạy ông ta như vậy.
Nếu là những tay non chắc chắn sẽ hỏi

Hường: “Cô Thúy Hiền có nhà không em?” và chắc chắn sẽ được cô bé này trả lời rất gọn: “Cô vừa đi khỏi rồi”. Phần lớn các đào cải lương – những cô đào chánh cổ nhiên – đều rất ngại tiếp khách. Một phần vì họ rất ít thời giờ. Hai mươi bốn tiếng đồng hồ của họ hầu như dành trọn cho sân khấu. Không một nghệ sĩ nào ngủ trước ba giờ sáng. Sớm hôm sau dành cả cho việc học tuồng và tập tuồng. Thời giờ dành cho công việc riêng của họ chỉ còn lại có một chút vào buổi chiều quãng từ bốn giờ đến sáu giờ. Như vậy, tránh sao họ chẳng ngại tiếp những ông khách đến làm mất cái số giờ ngắn ngủi quý báu của họ? Với những kinh nghiệm đã rút tỉa được qua những lần theo đuổi những cô đào khác, vị thương gia này đã khôn ngoan làm như là có hẹn trước với Thúy Hiền rồi vậy và khi hỏi xong câu đó, ông ta lách mình qua khoảng hế của

cánh cửa, bước vào trong nhà một cách hết sức tự nhiên quen thuộc như ở nhà mình vậy. Dáng điệu ấy khiến Hường bối rối. Nàng không biết phải làm thế nào để chặn ông khách lì lợm này ở ngoài cửa và đành phải đóng cửa lại rồi đi theo ông khách.

– Thưa ông...

Hường định hỏi ông khách kiểm Thúy Hiền có chuyện gì nhưng ông ta nhất định không để Hường đủ thời giờ chất vấn mình mà lại hỏi ngay:

– Cô Thúy đâu, em?

– Dạ, cô tôi ở trong phòng.

Ngó bộ như ông khách có ý định bước ngay vào phòng ngủ của Thúy Hiền – việc này ông ta đã làm nhiều lần rồi – Hường vội vã:

– Mời ông ngồi đây, tôi sẽ vô kêu cô Thủy ra.

– Cô đang làm gì?

– Dạ, cô tôi ngủ.

Hường muốn cho ông khách này liệu cách mà rút lui nên mới nói dối như vậy. Nhưng ông ta đã thản nhiên ngồi xuống ghế:

– Ngủ lâu chưa?

– Dạ, mới được nửa giờ.

Ông khách coi đồng hồ tay rồi lấy thuốc lá ra hút, không hỏi gì thêm nữa. “Thằng chả dám đợi đến tối lắm”, Hướng nghĩ vậy và tìm cách đuổi khách:

– Dạ, ông kiểm cô tôi có chuyện chi cần không? Nếu có chuyện cần để tôi vô kêu cô tôi trở dậy.

Biết là những loại khách này đến kiểm Thúy Hiền chẳng có chuyện gì cần cả nên Hường mới hỏi như vậy. Quả nhiên vị thương gia si tình này vội vã xua tay:

– Thôi khỏi cần, để tôi ngồi đợi một lát cũng được. Em có việc gì vội cứ đi làm đi.

– Dạ.

Hường lễ phép một cách lạnh lẽo, rút vào phòng trong, báo cáo cho Thúy Hiền biết tin.

– Thăng cha thật kỳ cục.

Thúy Hiền kêu khế. Hường hỏi chỉ thị:

– Bây giờ sao cô? Để mặc ông ta ngồi đó hay là ...

– Đành phải ra tiếp hấn một lát vậy thôi. Em đã rót nước mời hấn chưa?

– Dạ, em còn chờ cô.

– Ra rót nước rồi nói hấn ngồi đợi một lát chị ra. Các cô đào cải lương có tài che giấu tình cảm rất giỏi. Lúc đó, trong thâm tâm Thúy Hiền rất khó chịu về sự có mặt không hợp lúc của anh chàng thương gia si tình kia, nhưng khi ra đến ngoài phòng khách, nét mặt nàng lại rục rỡ như hoa với nụ cười vô cùng “nghề nghiệp”.

– Thúy, tôi đến có làm rộn Thúy không?

Chàng thương gia đứng dậy chào nàng. Một số lớn những người quen biết Thúy Hiền, thường vẫn kêu nàng bằng cái tên Thúy một cách thân mật như vậy.

Thúy Hiền đưa tay ra bắt tay chàng thương gia họ rồi vẫn nụ cười rục rịch, vẫn cái dáng điệu thoải mái vui tươi, nàng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với chàng.

– Anh đến lâu chưa?

Nàng hỏi là để cho có hỏi mà thôi chứ thật tình không đợi câu trả lời. Bởi vì liền sau câu hỏi đó, nàng lại hỏi tiếp ngay câu khác.

– Có gì lạ không anh? Mấy bữa nay anh đi đâu mà không thấy anh lại đang rạp chơi?

Những câu hỏi đó rất thường. Người ta có thể hiểu ý nghĩa những câu đó như những câu hỏi: “Anh đã ăn cơm chưa?” “Dạo này, anh vẫn được mạnh?” v.v. khi người ta ngồi nói chuyện với những cô gái khác. Nhưng khi ngồi trước mặt

Thúy Hiền, nghe cái giọng nói đầm thắm, quyến rũ của nàng thì khó lòng mà người ta có thể chỉ hiểu những câu hỏi kia theo cái nghĩa giản dị của nó. Tiếng nói của nàng tỏa ra một ma lực làm cho người ta xúc động và đưa đến cái ý nghĩa này: “Phải nàng đã chú ý tới mình rồi chẳng?” và từ cái ý nghĩ đó đưa đến những ảo ảnh, những ước mơ, một trăm gã đàn ông nào đó đã có dịp truyện trò với Thúy Hiền đều bị thu hút vào trong cái ma lực màu nhiệm của tiếng nói kia.

– Chắc anh lại đến hậu trường Thanh Châu thăm cô Tố Hoa phải không?

Thúy Hiền cười và tiếp tục hỏi như tra vấn anh chàng thương gia nọ. Gã đàn ông cảm thấy tự ái được vuốt ve mơn trớn đến cùng độ và với cái giọng của ông chồng e sợ tính ghen của vợ, ấp úng chối cãi:

– Không... không... Tôi bị đau nằm ở nhà mấy bữa nay, chớ có phải là lại đảng Thanh Châu đâu. Mà đến đó, chán lắm.

– Anh không thích nói chuyện với Tổ Hoa sao?

Chàng thương gia say đắm nhìn Thúy Hiền:

– Sao Thúy lại hỏi như vậy? Thúy không biết rằng...

Biết trước là anh chàng si tình nổi tiếng này sẽ nói gì rồi, Thúy Hiền cất tiếng cười trong vắt, cắt đứt câu nói đó. Nàng thừa hiểu rằng, có thể tối hôm trước, ngồi trong hậu trường của đoàn Thanh Châu, anh chàng này cũng đã nói với Tổ Hoa như vậy khi Tổ Hoa nhắc đến tên nàng.

– Sao Thúy lại cười?

Nét mặt anh chàng nhăn nhó một cách buồn thảm. Thúy Hiền lắc đầu:

– Không, Thúy có bệnh hay cười ngang xương như vậy đó. Thúy vừa nghĩ đến một chuyện vui vẻ ở trong đoàn.

Cái giỏi của Thúy Hiền là lảng chuyện rất tài. Nàng bịa ra một chuyện vắn vơ nào đó, một giai thoại về cuộc đời đi hát của mình hoặc một sự lầm lẫn của một anh kép đóng chung một vở tuồng với nàng. Giọng kể chuyện của nàng rất có duyên nên người ngồi đối thoại với nàng chẳng mấy lúc bị câu chuyện lôi cuốn, quên ngay cái ý chính định nói lúc mới đến. Và cuối cùng nàng và khách chia tay nhau một cách vui vẻ.

Chàng thương gia đứng dậy cáo từ Thúy Hiền. Nàng đưa khách ra với tới tận cửa và thường lệ, nàng ân cần:

– Bữa nào rảnh anh ghé chơi.

Chàng cảm động nhận lời và sung sướng ra về, nuôi thêm ảo mộng. Khi Thúy Hiền quay vào chưa kịp đóng cửa thì Triều Khanh tới:

– Cây si cổ thụ lại vừa đến phá em phải không?

Thúy Hiền cười không trả lời. Triều Khanh tự coi như mình có đủ quyền hành của một người yêu chính thức đối với Thúy Hiền. Chàng nhẹ trách nàng khi hai người bước vào phòng khách:

— Em ác vừa chứ. Cho hấn nuôi mộng như vậy, đến khi vỡ mộng không biết hấn sẽ đau đớn biết chừng nào!

– Làm sao em cấm được hấn?

Triều Khanh cười, hỏi qua chuyện khác:

- Tuồng học xong chưa?
- Tuồng viết dở quá học không vô!

Hai người cùng cất tiếng cười một lúc. Rồi họ vui vẻ nói sang chuyện vở tuồng, quên phứt ngay câu chuyện si tình của anh chàng thương gia nọ. Cho tới lúc Triều Khanh nhìn lên bàn, bắt gặp một chiếc hộp nhỏ bọc giấy xinh xắn, ở trên mặt gài một tấm danh thiếp, chàng mới hỏi Thúy Hiền:

- Hộp gì vậy?

Bấy giờ Thúy Hiền cũng vừa kịp nhận thấy. Nàng vội cầm tấm danh thiếp lên coi.

Tấm danh thiếp mặt trước có hai hàng chữ nổi: “Huỳnh văn Rô. Thương gia”. Mặt sau là mấy dòng chữ viết tay nắn nót: “Chút quà nhỏ tặng Thúy. Mong

đừng từ chối”. Cả hai người, Thúy Hiền lẫn Triều Khanh cùng đọc một lượt. Triều Khanh đọc xong nhìn Thúy Hiền dò hỏi. Cái nhìn đó mang một ý nghĩa diễn cợt nhiều hơn ghen tức. Trong đầu óc anh soạn giả này thoáng có một niềm kiêu hãnh: “Y giàu có hơn ta, nhưng y không thể nào dùng tiền bạc để đến với Thúy Hiền được. Tội nghiệp thay lũ người giàu có, ngỡ đâu với đồng tiền sẵn có trong tay, họ sẽ mua được cả vũ trụ”. Ý nghĩ triết lý có hơi cái lương một chút đó làm cho Triều Khanh hài lòng, nở một nụ cười vui vẻ rồi giục Thúy Hiền:

– Em mở ra coi xem y gửi tặng em cái gì?

Rồi Triều Khanh lại giơ tay ra:

– Mà khoan đã, chúng mình thử làm một cuộc thi coi ai đoán trúng. Để anh đoán trước...

Thúy Hiền chợt thấy bất nhẫn trước vẻ đùa cợt quá lỗ của Triều Khanh. Dù sao, Huỳnh văn Rô cũng là một người đáng thương hơn là đáng trách. Trong suốt nửa năm nay, y đối với nàng thật là trọn vẹn, không hề có một cử chỉ gì khiến nàng phải khó chịu, mặc dầu nhiều lần nàng đã tỏ hẳn thái độ lạnh lẽo, khinh rẻ với hắn.

Ý nghĩ ấy đã xui Thúy Hiền muốn trêu tức Triều Khanh. Nàng vẫn mỉm cười, đặt tay lên chiếc hộp đồ tặng rồi lắc đầu bảo Triều Khanh:

– Khoan. Món quà này của em. Vậy để em đoán trước.

Nói xong, nàng nâng chiếc hộp lên rồi hành động rất nhanh, nàng mở phẳng gói đồ ra. Triều Khanh sững sốt ngó Thúy Hiền.

Nàng làm bộ như không để ý tới cái nhìn đó, cúi xuống hộp đồ. Quà tặng của Huỳnh văn Rô kỳ này có hơi đặc biệt: một chiếc radio Transistor nhỏ xíu hình đĩa cầu có dây treo ở trên. Thứ radio này chưa thấy bán ở Saigon, chỉ người đi ngoại quốc về mới có. Thúy Hiền cầm sợi xích vàng gắn trên đầu radio giở lên ngang mặt, reo lên thích thú:

– Ngộ quá hả anh? Cái này treo ở đầu giường ngủ mà nghe thì nhất! Treo ở trong xe hơi cũng hay nữa.

– Ủ...

Triều Khanh cười nhạt trả lời, mắt không nhìn đến chiếc radio mà nhìn thẳng vào mặt Thúy Hiền. Từ phút đó, Triều Khanh rất hà tiện lời nói. Thúy Hiền làm như vô tình, mãi mê với món quà tặng của Huỳnh văn Rô mà quên cả Triều Khanh ở cạnh.

– Hôm nay anh sao vậy? Mệt à?

Thúy Hiền làm mặt ngạc nhiên, tài diễn xuất của nàng khéo léo đến nỗi Triều Khanh cũng phải tin là nàng ngạc nhiên thật.

– Không..

Chàng gượng gạo trả lời. Thúy Hiền, với một giọng lo lắng của một người vợ hiền sẵn sóc đến sức khỏe của chồng:

– Trông anh dạo này xanh lắm. Thức đêm uống rượu vừa chứ. Em nghe người

ta nói dạo này anh đi chơi nhiều lắm đó. Coi chừng hai lá phổi một chút.

Trước những lời nói thăm thía đó, Triều Khanh chỉ còn biết im lặng như kẻ tội phạm thú nhận hành động lỗi lầm của mình. Thái độ ngoan ngoãn của chàng soạn giả này khiến Thúy Hiền thấy ân hận vì hành động đùa cợt của mình.

Nàng lại trở lại con người cũ, hiền lành bé nhỏ và dễ thương trước mặt Triều Khanh. Bỏ chiếc radio transistor vào hộp và đặt lên mặt tủ sách một cách uể oải, Thúy Hiền mỉm cười nhìn Triều Khanh. Nụ cười như một hơi nắng ấm áp chiếu vào tâm hồn của Triều Khanh. Chàng thở dài, không phải tiếng thở dài để biểu lộ sự buồn rầu chán nản mà là tiếng thở dài của một người vừa thoát qua chặng đường mệt nhọc.

– Chuyến này đoàn hát đi Trung, anh có đi không?

– Để coi đã.

– Còn coi gì nữa? Nghe bà bầu nói, kỳ đi Trung này sẽ tập hai vở của anh mà.

– Bà bầu cũng có bảo anh đi, nhưng mỗi lần đi như vậy tốn tiền lắm.

– Có gì mà tốn? Ăn, ở, di chuyển, bà bầu đã bao hết rồi còn tốn gì nữa?

Rồi Thúy Hiền đổi sang giọng đùa cợt:

– Hay là lại có cô nào ở Sài Gòn giữ lại không cho anh đi? Có không?

– Có.

– Ai vậy? Chà, kín tiếng quá ta. Giờ anh nói em mới biết đó. Cô nào vậy anh?

– Cô Tám.

Thúy Hiền rũ ra cười. Cô Tám là một trong những bà chủ nợ của đoàn hát. Trừ Thúy Hiền, còn thì hầu hết nam nữ nghệ sĩ trong đoàn, không ai là không thiếu tiền người đàn bà này. Từ anh kếp chánh cho đến những diễn viên mà số lượng mỗi đêm không quá hai trăm đều là con nợ trung kiên của cô Tám.

Buổi tối nào cô Tám cũng có mặt ở rạp hát. Đoàn diễn ở đâu, cô Tám có mặt ở chỗ đó, số tiền từ ghi-sê chuyển qua tay bà bầu sang viên quản lý, từ tay viên quản lý phân phát cho các nghệ sĩ rồi cuối cùng những số tiền ấy lại về cả tay cô Tám. Cứ cái vòng luẩn quẩn đó diễn đi diễn lại đêm này qua đêm khác,

những anh kếp, những cô đào càng ăn khách bao nhiêu thì số nợ càng tăng lên bấy nhiêu.

Cả đến soạn giả cũng không thoát khỏi cái vòng nợ nần đó.

Dứt cơn cười, Thúy Hiền nghiêm trọng bảo Triều Khanh:

– Anh kiếm tiền nhiều như vậy mà sao cũng phải vay nợ cô Tám?

– Nợ vì cái xe hơi đó. Nếu không kẹt cái xe thì anh đâu có thiếu nợ cô Tám?

Thúy Hiền lắc đầu:

– Các anh thì cứ cái mừng đó hoài. Lúc mua xe thì bao nhiêu cũng mua cho được, lúc bán thì lỗ bao nhiêu cũng bán, rút lại chỉ làm giàu cho chủ nợ mà thôi.

Triều Khanh có vẻ ngượng:

– Đâu phải vậy. . .

– Lại còn không phải nữa? Vậy em hỏi anh, cái xe đời NBS của anh có hư hỏng gì đâu mà anh chịu bán lỗ cho chú Mười để mua lại cái xe Huê Kỳ của chú Ba? Em thấy nó có khác gì cái xe cũ của anh chút nào đâu mà anh chịu tốn thêm cả trăm ngàn nữa?

– Sao lại không khác? Một đàn Sim-ca, một đàn Bel Air...

– Thì nó cũng chỉ là cái xe hơi, cũng chạy như vậy chớ có hơn gì nhau?

– Em không chơi xe em không rõ.

– Sao em không rõ? Đàn ông các anh là ưa ganh đua nhau lắm, không ai chịu kém ai cả.

– Còn đàn bà các cô thì không? Dễ

thường các cô thương yêu nhau lắm?

– Vô duyên chưa? Ai nói đến chuyện thương ghét mà anh định nói xấu phụ nữ chúng tôi? Người ta đang nói về cái bệnh ganh đua của phái nam các anh mà.

– Hai cái bệnh ấy có khác gì nhau?

Triều Khanh nhái lại giọng của Thúy Hiền hồi nãy:

– Thôi không nói chuyện ấy nữa.

Thúy Hiền cười rồi nhìn đồng hồ tay, như có ý nhắc cho Triều Khanh biết là đã đến giờ cơm chiều của nàng.

Sự nhắc nhở đó còn có một ý nghĩa thứ hai nữa, quan trọng hơn: sắp đến giờ mẹ nàng về. Và khi có mặt bà mẹ Thúy Hiền ở đây, không thể có Triều Khanh được. Biết ý, chàng soạn giả này đứng

dậy. Không khí trầm hẳn xuống như một bầu trời nhiều mây. Triều Khanh chưa đi vội. Hình như chàng muốn nói một chuyện gì lúc đó – Thúy Hiền đoán vậy – mà đắn đo, lưỡng lự chưa biết có nên nói hay không.

Giữa lúc ấy thì Hường bước vào, báo tin cho Thúy Hiền biết là bữa cơm tối đã sửa soạn xong. Triều Khanh nhìn Thúy Hiền ngập ngừng giây lát rồi quay đi.

– Tối nay anh có đến rạp không?

Thúy Hiền đứng dậy nhưng không đưa Triều Khanh ra cửa.

Triều Khanh lắc đầu:

– Tối nay anh bận đi gặp lão chủ hãng phim Hoa Nam có lẽ gần văn hát anh mới về.

– Họ mua anh vở gì đó?

– Chưa rõ vở gì.

Trả lời xong, Triều Khanh rảo bước ra cửa. Thúy Hiền lặng lẽ ngó theo màu đỏ rực rỡ của chiếc Bel Air lướt nhanh qua bức rèm cửa. Cái dáng gầy còm ốm yếu của anh chàng soạn giả này vương vấn trong đầu óc nàng suốt bữa cơm chiều hôm đó. Nó gợi cho nàng những kỷ niệm cũ khi mới bước vào nghề, thuở còn ăn cơm chung với đám công nhân bài trí, còn ngủ trên những hàng ghế khán giả...

Thúy Hiền thở dài. Bữa cơm tối qua đi một cách nhanh chóng và nhạt nhẽo. Hai mẹ con nàng không nói với nhau một câu nào. Cho đến lúc dùng đồ tráng miệng, mẹ nàng mới hỏi khẽ:

– Cậu Khanh hồi chiều có lại đây phải không?

Nàng trả lời có. Rồi cả hai mẹ con lại im lặng, mỗi người nhìn đi một nơi. Không khí trong nhà ẩm thấp, khó chịu. Thúy Hiền giục Hương sửa soạn và đi kiểm xe.

Tuy nàng là một nghệ sĩ nổi tiếng, kiếm tiền được rất nhiều nhưng không bao giờ nàng nghĩ đến chuyện sắm xe hơi.

Tối đó, nàng đến rạp sớm hơn thường lệ. Hai người vào trong hậu trường thì gặp quản lý Ba đang ngồi với bà bầu, bàn soạn chương trình đi Trung. Những tờ bích chương in hình Thúy Hiền lộng lẫy, những chồng chương trình dày cộm vừa đem từ nhà in về chất ngổn ngang một góc sân khấu.

Vào đến phòng hóa trang, Thúy Hiền chợt cảm thấy mệt mỏi như người sắp bệnh. Nàng ngồi thừ người trước tấm gương lớn và hoảng hốt nhìn thấy bóng mình trong đó. Bộ mặt của nàng hôm nay trông thật là xa lạ. Sau lớp phấn hồng thoa mỏng trên má, những nếp nhăn đã bắt đầu xuất hiện. “Hai mươi ba tuổi rồi còn gì nữa?” Thúy Hiền thở dài và tự hỏi cho tới lúc nào thì nàng thoát khỏi căn phòng hóa trang này?

Nàng nhìn thấy một cô đào nổi tiếng hai mươi năm về trước, bữa đó đến hát tăng cường cho vở tuồng của Triều Khanh, lấp ló ở phía sau. Cô đào thường nhật ở ngoài đã cằn cỗi già nua như một người năm mươi, bữa đó lại đóng một vai mù nên trông khuôn mặt lại càng tang thương, thảm hại hơn nữa.

Thúy Hiền nhớ đến hồi xưa khi theo mẹ nổi trôi trên các sân khấu gánh nhỏ, nàng đã từng đêm mơ, ngày ước cái địa vị vàng son của cô đào này. Bây giờ cô đào này đã lui vào bóng tối và tên tuổi nàng chói sáng trên tuyệt đỉnh danh vọng của nghề nghiệp.

Biết bao nhiêu những Thúy Hiền tương lai khác, âm thầm sống như những con chuột trong bóng đêm – như nàng ngày xưa – cũng đang mơ ước địa vị của nàng? Thúy Hiền nhìn sang phía Hường.

Một ngày nào đó, con bé này nó cũng sẽ như ta hiện giờ và ta... biết đâu lại cũng đi theo con đường của những người cũ, cũng lại buồn rầu đứng lấp ló sau những tấm phong cảnh sơn màu kia, để mà nhìn vào đó cái vinh quang sáng chói của lớp người sau bằng con mắt thèm khát? Thúy Hiền vội vã lắc đầu,

xua đuổi tất cả những ý nghĩ đen tối đó ra khỏi tâm trí.

Theo như thường lệ, Hường mang vở tuồng lại cho Thúy Hiền xem qua và trong khi Thúy Hiền cúi xuống đọc nhầm vở tuồng thì Hường đứng ở phía sau gỡ tóc cho Thúy Hiền. Ở nhà, hai người nói chuyện với nhau rất nhiều, nhưng ở trên sân khấu, Hường câm nín như một cái bóng của Thúy Hiền. Nàng không rời Thúy Hiền lấy một phút. Khi Thúy Hiền ở ngoài sân khấu thì Hường ngồi nấp sau tấm cánh gà nhắc tuồng cho Thúy Hiền.

Sở dĩ Hường làm như vậy là theo mưu kế của Sang, để tránh khỏi phải tiếp xúc với quản lý Ba và tiện đó, nàng có dịp học luôn các diễn xuất trên sân khấu của Thúy Hiền.

Chợt Thúy Hiền quay ra. Qua tấm gương lớn, Hường nhìn thấy một người đàn ông lạ mặt đang đi vào. Người này không phải ở trong đoàn và Hường cũng chưa gặp lần nào ở nhà Thúy Hiền. Nhưng xem ý, Thúy Hiền có vẻ quen biết nhiều với người khách mới đến. Nàng reo lên một tiếng vui vẻ khi người này dừng lại trước cửa phòng hóa trang.

– Anh Hà. Lâu quá mới gặp anh. Vô đây.

Rồi khi người đàn ông tên Hà mỉm cười bước vào phòng, Thúy Hiền bảo Hường tìm ghế mời khách.

– Trong vở này cô Thủy đóng nổi lắm.

– Anh coi bữa nào vậy?

– Coi ngay bữa đầu.

– Anh ngồi hàng ghế nào sao Thủy không nhìn thấy?

– Thủy còn mãi nhìn chỗ khác làm sao nhìn thấy tôi được

Thúy Hiền cười giòn tan:

– Anh thật nhiều chuyện quá. Thúy nhìn ai mà anh bảo là mãi nhìn chỗ khác?

– Nhìn ai thì biết đó. Tôi nói ra lại bảo là tôi nhiều chuyện.

Thúy Hiền vẫn giữ nhịp cười:

– Các ông nhà báo nói xuôi cũng được mà ngược cũng xong.

Rồi nàng chuyển sang giọng nghiêm trang:

– Anh thấy vở tuồng này sao, anh Hà?

Nhà báo Hà rút thuốc lá ra hút rồi gật gù:

– Tuồng của Triều Khanh đại khái coi được. Hấn vào loại soạn giả khá.

– Còn vai của Thúy thế nào?

– Vai của Thúy thì ... nhất rồi còn phải nói gì nữa.

Thúy Hiền khẽ lườm anh ký giả kịch trường.

– Lại chuyện đó nữa.

– Nói thật mà.

Thúy Hiền bĩu môi:

– Khó tin quá.

– Thôi vậy.

Ký giả Hà bấy giờ mới chợt để ý thấy

Hường. Anh ta nhìn Thúy Hiền ra ý hỏi ngầm. Thúy Hiền cười:

— Em gái Thúy đó, anh. Coi chị em Thúy có giống nhau không?

Hường cúi đầu chào Hà. Nàng đã đọc nhiều bài phê bình kịch trường của người ký giả này nên có ngay thiện cảm với Hà.

— Cô Thúy Hiền tương lai đó phải không?

Hà cười, nói đùa với Thúy Hiền. Hường đỏ bừng mặt; làm bộ như không nghe thấy câu nói đùa đó và cúi xuống tiếp tục gỡ tóc cho Thúy Hiền. Hồi chuông thứ hai từ ngoài rập vọng vào. Thúy Hiền vội vã làm mặt:

— Chết không, đến giờ rồi mà chưa làm mặt...

– Gắn màn cuối Thủy mới ra mà, lo gì?

Thúy Hiền đổ phấn nước ra tay thoa kín lên mặt, trong nàng lúc đó thật là dễ sợ, toàn thể khuôn mặt giống như một bức tường vôi trắng xóa. Thấy ký giả Hà chăm chú nhìn bộ mặt kín những phấn của mình ở trong gương, Thúy Hiền bật cười:

– Anh ngó gì mà kỹ vậy? Trông sợ lắm sao?

– Lạ thôi.

– Nếu mặt thật như thế này thì hết mê nổi, phải không anh?

Hà cười, không trả lời. Cặp mắt anh chàng ký giả này xoay lại phía Hường. Lúc đó Hường đang hí hoáy pha nước cam cho cô đào chánh. Những ngón tay

trắng muốt của nàng nổi lên bên cạnh màu xanh của trái cam tươi. Nét mặt nàng nhìn nghiêng với một bên má hầy còn ửng hồng, cặp môi hơi bĩu ra một chút, trông vừa có dáng dấp một cô gái kiêu kỳ, đài các, lại vừa có những nét vô tội trẻ thơ. Nhan sắc ấy trông thật lạc lõng giữa những khuôn mặt hóa trang sân khấu này. Hà cố nhìn mà không nhận thấy một chút liên hệ nào giữa cái sắc đẹp tự nhiên của Hường với cái sắc đẹp đã được trau chuốt, điểm tô của Thúy Hiền.

Nhìn qua gương, Thúy Hiền không bỏ sót một cử chỉ nào của Hà. Nàng biết là cô đào mới này rồi sẽ có ngày giành lại cái địa vị mà hôm nay nàng đang chiếm ngự. Ý nghĩ đó làm cho nàng thoáng buồn, nhưng rồi nàng lại vội mỉm cười khi nghĩ đến đoạn đường mà nàng đã vượt qua, đoạn đường mười năm từ một

cô đào trong bóng tối tiến đến cái địa vị hiện giờ, đoạn đường vượt dốc với bao nhiêu trở ngại, gian lao.

Bởi vì từ một đứa con gái vô danh mang cái tên Hường trống trơn này tiến đến một nữ nghệ sĩ với những mỹ danh những biệt hiệu Bích Hường, Thu Hường, Lệ Hường hay là... cái gì Hường nữa, không phải là chuyện một sớm, một chiều mà ai cũng có thể làm được nổi. Tài năng thiên bẩm là một chuyện mà có gặp được may mắn hay không lại là một chuyện khác.

Thúy Hiền nhớ lại những con bé bạn mình ngày xưa, những đứa con gái xanh xao vàng vọt ở cùng một ban vũ với nàng, cũng đã từng ôm ấp những giấc mộng lớn trở thành một ngôi sao, trở thành những ngọn núi để rồi bây giờ trôi dạt mỗi kẻ

một phương, cả tên tuổi cũng như đời sống chìm lẩn vào số phận của mấy ngàn con người chen chúc nhau bám chung quanh những sàn gỗ, những tấm đề-co. Đứa thì đã năm sáu con. Đứa thì bỏ hẳn giấc mộng nghệ sĩ, nhả nhục sống với vai trò công nhân để đổi lấy hai miếng cơm trong bóng tối hậu trường. Bệnh tật đe dọa thường xuyên. Tương lai của họ gắn liền với tương lai của đoàn hát mà họ đang theo, số mệnh của họ được định đoạt bởi những người không hề biết đến họ.

Một người chủ nợ bỏ tiền ra cho một một cô đào chánh, anh kép chánh lập gánh riêng. Thế là gánh hát rã. Giản dị như vậy thôi. Cuộc đời họ — do những phút cao hứng của vài cá nhân đó, do những quyết định tình cờ của những thứ người lớn đó — sẽ lênh đèn, trôi dạt

như mảng bọt, chiếc bè trôi trên một dòng sông vô tận.

Thúy Hiền chợt thấy thương hại Hường, lần đầu tiên ý nghĩ ganh ghét và đố kỵ nghề nghiệp — một căn bệnh đáng ghét mà Thúy Hiền phải thú nhận là nàng đã nhiễm phải từ thuở đi hát — không ám ảnh nàng nữa. Trước mắt nàng, Hường chỉ là một miếng mồi ngon giữa đàn sói dữ, một con nai khờ dại trước hàng trăm ngàn cạm bẫy đợi chờ. Không, Hường không phải là đối thủ của nàng — hay chưa là đối thủ của nàng cũng vậy. Thúy Hiền thấy có bốn phận phải giúp đỡ Hường trong những bước đầu này.

Trong khi Thúy Hiền vừa vẽ mặt vừa nghĩ như vậy thì Hường đã pha xong ly nước cam. Hường mang lại đặt trên bàn

phần của Thúy Hiền rồi giữ ý lui ra ngoài, đề phòng trường hợp ông nhà báo này có chuyện riêng cần nói với Thúy Hiền thì được tự nhiên hơn. Hường hiểu rõ, vai trò quan trọng của những người viết báo đối với các nghệ sĩ sân khấu cải lương lắm.

Thúy Hiền xưa hay rất ngại tiếp khách ở nhà riêng, vậy mà khi nghe tin có một ký giả nào tới thăm, lập tức nàng vội vã ra tiếp ngay, dù gặp trường hợp nàng đang bị mệt. Vả lại trong thâm tâm cô gái nhỏ này, ngay từ phút đầu đã dành cho chàng ký giả này những cảm tình đặc biệt khác hẳn với anh chàng thương gia Huỳnh văn Rô.

Hường vừa bỏ ra ngoài thì Thúy Hiền hỏi ngay ký giả Hà:

– Anh xem thế nào?

– Cái gì?

– Con bé em của Thúy đó. Liệu nó có hy vọng lên sân khấu được không?

– Chuyện đó làm sao tôi nói bây giờ được Còn phải nghe ca xem diễn nữa chứ.

– Không, Thúy muốn hỏi anh về vóc dáng của nó kia. Anh là đàn ông mà lại là ký giả nữa thì ý kiến của anh có phần đúng hơn phái nữ.

– Đẹp.

Hà buông gọn một câu rồi hỏi Thúy Hiền:

– Cô em của Thúy đã lên sân khấu lần nào chưa?

– Chưa.

– Giọng ra sao?

– Khá? Nhưng còn phải luyện nhiều.

Rồi Thúy Hiền nói như thật:

– Hiện giờ nó chỉ mới ca tạm tạm được thôi, nhưng nó có một làn hơi đặc biệt lắm. Bữa nào anh lại nhà, Thúy bảo nó ca thử cho nghe. Nó mà ca lý thì anh mê liền.

Sở dĩ Thúy Hiền dám bịa đặt như vậy là vì đã có một lần nàng được nghe Hường ca một bản tân nhạc. Lúc ấy nàng còn nằm trong phòng, thức giấc rồi nhưng chưa muốn dậy. Hường thu dọn đồ đạc ở nhà ngoài ngõ là Thúy Hiền còn ngủ mới cao hứng hát trọn một bản nhạc mới. Vì tưởng là trong nhà không có một người nào nên Hường đã hát bài đó hết sức tự nhiên. Giọng của Hường khá tốt và

Thúy Hiền tin chắc rằng, nếu gởi Hường cho thầy Tám Bạc một nhạc sĩ đồn kìm đã từng đào tạo rất nhiều ca sĩ cổ nhạc cho một số đoàn hát ở đây – thì chỉ trong vòng sáu tháng Hường rất có thể có hy vọng đứng đầu trong số những đào ca mới nổi hiện giờ. Nhưng lúc đó Thúy Hiền chưa có ý nghĩ nâng đỡ Hường. Nàng bỏ qua sự khám phá đó về cô đào con này. Cho tới bữa nay, Thúy Hiền mới nghĩ đến chuyện cho người con gái kia một dịp may. Ký giả kịch trường và soạn giả là những người phù thủy có những chiếc đũa thần màu nhiệm nhất, trong việc thay hình đổi xác cho những con sâu trở thành những cánh bướm đẹp.

– Được, để rồi coi.

Hà đáp lửng lơ như vậy rồi hỏi xin Thúy Hiền ba trăm tấm hình cho độc giả của báo mình. Ngọn đèn màu đỏ mắc

trên đầu tấm gương chớp chớp liên hồi: đó là hiệu của người nhắc tuồng lưu ý Thúy Hiền đã tới lúc phải sửa soạn ra sân khấu. Vì Thúy Hiền là đào nhất của gánh, miếng đá nam châm mạnh nhất để thu hút khán giả cho đoàn, nên bà bầu và quản lý Ba đặc biệt chiều chuộng nàng. Ngọn đèn hiệu màu đỏ ấy chỉ dành để sử dụng riêng cho Thúy Hiền. Những đào kép khác tự ý phải nhớ đến bốn phận của mình ngoài sân khấu.

Thúy Hiền soi qua gương mặt của mình vào tấm gương lớn một lần nữa rồi đứng dậy.

– Anh đợi Thúy một chút nha.

– Thúy cứ tự nhiên.

Nói xong, Hà cũng bỏ ra ngoài. Chàng ký giả gặp Hường đứng bên cạnh

dàn đờn đang chăm chú theo dõi cô đào lẳng Ngọc Xuân diễn tả vai trò một ác phụ ngoài sân khấu. Vì đã được nghe những lời giới thiệu của Thúy Hiền rồi, nên ký giả Hà bắt đầu chú ý tới Hường. Anh ta đứng im, quan sát nét mặt cô đào trẻ này.

Sự chăm chú theo dõi lối đóng trò của Ngọc Xuân trên nét mặt Hường bấy giờ, vừa mang vẻ say mê của khán giả, vừa có những nét ngoan ngoãn, kính phục của một đứa học trò thông minh chăm chỉ nghe lời thầy dạy. Ký giả Hà gật đầu, hài lòng. Anh chàng này xưa nay vẫn tự hào hơn các đồng nghiệp ở con mắt khám phá tài năng mới của mình. Ngay lúc đó, Hà thấy có bốn phận phải đưa Hường ra ánh sáng.

Trong óc anh ta đã có ngay một hàng chữ chạy dài trên trang báo đặc biệt kỳ

tới: “Trên sân khấu đoàn Hoa Lan, chúng tôi bắt gặp một ngôi sao mới v.v. . .”

Hà chăm chú quan sát Hường và yên tri rằng cô gái này không thể nào biết được sự theo dõi đó của mình. Nhưng thật ra Hường biết ngay từ đầu là có ông nhà báo đang đứng ở phía sau nàng. Biết nhưng Hường làm bộ như vô tình, mãi miết nhìn ra sân khấu như không chú ý tới sự có mặt của Hà. Người thiếu nữ này tuy chưa chính thức vào nghề, nhưng nhờ thông minh nên đã sớm tạo được cho mình cốt cách của một đào cải lương: đóng tuồng ngoài sân khấu và đóng tuồng ở ngoài đời. Hường đứng ở đó, con mắt làm bộ say mê ngó ra ngoài sân khấu, nhưng đầu óc thì để cả về phía sau, phía có chàng ký giả đã nổi tiếng về tài lăng-xê các mĩ non tân cổ nhạc trên báo chí.

Ký giả Hà đầu sao vẫn chỉ là một người đàn ông trẻ tuổi và mặc dầu ngòi bút của anh luôn luôn nghiêm khắc trước những vụ ái tình lộn xộn trong làng cải lương, luôn luôn cổ võ những vấn đề đạo đức giữa đào kép, nhưng đứng trước nhan sắc của một cô gái đang ở tuổi dậy thì, anh ta cũng khó lòng tránh khỏi xúc động. Nhan sắc ấy, Hà đã chú ý ngay từ lúc Hường hây còn ngồi ở trong phòng Thúy Hiền. Đó là một loài hoa quý nổi bật giữa những đóa hoa thường.

Thật vậy; ở trong đoàn hát này, trừ Thúy Hiền ra có lẽ không ai so sánh được với Hường. Khuôn mặt không phấn sáp còn mang nguyên vẹn những nét tươi thắm của một sắc đẹp tự nhiên, gợi cho người ta sự thèm muốn như đang ở vào một lúc thật khát mà đứng trước một trái lê được gọt sẵn, trắng và thơm. Trên

khuôn mặt vô nhiễm tội lỗi ấy còn có hai con mắt đen láy thông minh với hàng mi dài và cong vút tự nhiên, còn cặp môi san hô với hàm răng đều đặn và mỗi khi cười, một bên má thấp thoáng hiện ra nét lúm đồng tiền duyên dáng. Ký giả Hà không phải là một kẻ háo sắc. Bảy năm trời theo đuổi nghề viết báo, va chạm khá nhiều với giới cải lương Hà vẫn chưa bị một tai tiếng nào.

Hồi Thúy Hiền được Hà viết một loạt bài ca ngợi trong vở tuồng “Hai người vợ” của Triều Khanh, người ta đã tưởng Hà làm việc đó với một dụng ý đen tối và lập tức một cái vòng đai dư luận — cả trong làng bảo lẫn làng cải lương — vây chặt lấy hai người. Nhưng chỉ ít lâu sau, lớp sương mù ấy đã được đánh tan ngay. Bây giờ, thỉnh thoảng gặp lại nhau, Hà và Thúy Hiền vẫn thường đem những

chuyện ấy ra nhắc lại để cười với nhau. Tuy nhiên, từ sau khi gỡ thoát cái vòng vây dư luận không mấy tốt đẹp kia, ký giả Hà cũng thấy phải thận trọng trong việc giao thiệp với các cô đào trẻ đẹp. Chàng thừa lui tới những hậu trường sân khấu và chỉ đến đó trong những trường hợp cần thiết, hoặc đi chung với một vài bạn đồng nghiệp. Một cô đào vũ chạm khẽ tay vào Hà. Chàng ký giả quay lại. Cô đào vũ đó là Sang.

– Chú Hà. Sao kỳ rồi chú nói là có bài của con mà con tìm mãi không thấy?

Câu nói đó ngụ một ý trách móc hờn giận, nhưng là một thứ trách móc hờn giận của một người nhỏ nói với người lớn. Sang biết thân phận mình lắm. Một cô đào vũ như nàng thì có báo nào thèm nhắc tới. Sở dĩ Sang dám trách Hà như vậy là vì Hà đã hứa với nàng tuần trước

là sẽ nhắc đến màn vũ trong vở “Vĩnh biệt phù hoa”. Màn vũ do Sang độc diễn.

Hà cười hiền lành:

– Để kỳ tới mới nhắc đến màn vũ đó được. Sang không thấy là trong số báo kỳ rồi, chú chả phê bình phần diễn xuất hay sao?

Nghe tiếng Sang và Hà nói chuyện với nhau, Hường quay lại. Nàng đã có nhịp cầu để đến với ký giả Hà.

Nàng mỉm cười, nửa như nói với Sang mà nửa như cười với Hà:

– Bạn con đó chú.

Sang giới thiệu với Hà. Ký giả Hà hỏi lại:

– Ai?

- Con Hường vừa chào chú đó.
- Tên cô ấy là Hường à?
- Dạ.
- Em cô Thúy phải không?
- Chú nói ai?
- Cô bạn của Sang chứ còn ai nữa.

Sang lắc đầu cười lớn. Nhưng tiếng cười tắt ngang nửa chừng vì có tiếng người quát khê:

- Đứa nào cười vậy?

Hà nhìn lại phía sau. Người vừa quát Sang là quản lý Ba. Xưa nay, Hà vẫn không có cảm tình với gã quản lý này. Thấy có Hà đứng bên Sang, quản lý Ba không nói thêm gì nữa ông ta đổi hẳn nét mặt, đang giận dữ cau có trở thành vui tươi,

tiến lại cạnh Hà chìa tay ra:

– Mạnh giỏi, đại ca? Sao lâu quá không thấy đại ca đến chơi vậy?

Hà làm như không nhìn thấy bàn tay chờ sẵn của quản lý Ba, trả lời bằng một giọng lễ độ nhưng lạnh như nước đá.

– Dạ, hôm rày mắc nhiều công chuyện ở tòa soạn quá nên không đi tới đâu được.

Bàn tay đã trót đưa ra để đợi cái bắt tay của Hà, không lẽ lại thu về ngay, quản lý Ba đành phải làm bộ thân mật, đập nhẹ vào cánh tay của anh nhà báo khó tính rồi cười hể hể:

– Đại ca giận đàn em thì đại ca nói vậy chứ công việc tòa soạn thì có gì kẹt lắm đâu mà không tới đây chơi được?

Hà cười khẽ, không trả lời rồi lại xây lưng qua phía Sang:

– Hôm nay cô Sang không phải ra sân khấu à?

Sang liếc trộm viên quản lý rồi nhỏ nhẹ trả lời:

– Thưa chú, màn chót con mới phải ra.

Nói xong câu đó Sang cúi đầu chào Hà xin phép vào làm mặt. Còn lại một mình, bắt buộc Hà phải tiếp chuyện với viên quản lý:

– Hôm nay rờ xẹt khá không ông quản lý?

– Dạ, bữa nay bán giàn mà đại ca.

Rồi viên quản lý kéo Hà lui vào phía trong:

– Bọn mình ra ngoài kia kiếm cái gì nhậu chơi. Lâu quá đàn em mới lại được gặp đại ca.

Hà nói đùa:

– Rồi ai chịu tiếng ký giả cà phê cho tôi đây?

Hà nói đùa như vậy là có ngụ ý móc viên quản lý này. Có một hồi báo chí phê bình nghiêm khắc một vở tuồng trên sân khấu Hoa Lan, viên quản lý này, cũng đã phản công ký giả kịch trường bằng cách tung ra những tin “thằng cha ký giả này xin các mời cho vợ con đi coi không được”, “thằng cha ký giả kia đến hỏi mượn tiền bà bầu không xong nên về viết bài chửi đoàn hát trên báo v. v..”

Cái nghề ký giả kịch trường của Hà luôn luôn gặp những chuyện khó chịu

như vậy. Khen cả trăm bài không sao, động phê bình nghiêm khắc một chút họ oán liền.

Những người sống ở sân khấu không nghĩ như những người sống trong nghề cầm bút.

Họ quan niệm những bài đã kích trên báo một cách đơn giản như là sự trả thù của ký giả. “Xử điệu với các cha ký giả thì họ viết bài khen, làm mất cảm tình với họ thì đoàn hát lãnh đủ”. Câu nói ấy, chính tại Hà đã nghe tự miệng viên quản lý Ba thốt ra khi anh ta nhắc đến trường hợp một bạn đồng nghiệp của Hà đã nặng lời lên án một vở tuồng của đoàn hát này.

Tuy là nói người khác, và cố nhiên trước khi nói câu đó, quản lý Ba đã cẩn thận trừ trường hợp của Hà ra, nhưng

Hà vẫn nghe đau trong lòng và cảm thấy tự ái nghề nghiệp bị tổn thương. Chàng nghĩ biết đâu khi đứng trước mặt những ký giả ở báo khác, viên quản lý này lại chẳng ráp lại nguyên văn câu nói bắn thiu đó để tặng ngay chính chàng?

Tuy nhiên, cuối cùng là Hà vẫn phải theo lời mời của viên quản lý đoàn Hoa Lan, bước vào một tiệm nước kế bên rạp hát.

– Bia 33. Tôi quen uống thứ đó.

– Uống bia làm gì. Lâu quá mình mới có dịp gặp nhau. Bữa nay đại ca phải say với em...

Rồi viên quản lý búng tay, gọi cô chiêu đãi lại:

– Cho hai ly Whisky nghe cưng. Xem có đồ gì nhậu lai rai mang luôn ra đây.

Người nữ chiêu đãi viên nhón nhoén cười:

– Whisky thứ tròn hay thứ vuông anh?

– Thứ mọi bữa đó. Hôm nào cũng uống mà còn phải hỏi.

Quản lý Ba gắt khế với cô gái bán bar mà Hà đoán chắc là một thứ “thế vì nhân tình” của y. Đoạn y quay lại cười hể hể với Hà:

– Sớm mốt hiến đệ đi Đà Nẵng rồi.

Quản lý Ba thay vì dùng tiếng tiểu đệ đã nói ra hiến đệ và y vẫn nghĩ là mình nói đúng nên lại tiếp tục:

– Nói thật với đại ca, trong số các ký giả ở đây, hiến đệ chỉ chịu một mình đại ca mà thôi.

Hà cười nhẹ. Anh phải trả ly Whisky này bằng một cái giá khó chịu: nửa giờ ngồi nghe y tố khô những đồng nghiệp của anh.

Nhưng cũng may khi người nữ chiêu đãi viên mang rượu ra thì soạn giả Triều Khanh tới. Triều Khanh đi với Trần Tú ký giả kịch trường của báo Tin Việt, Hà vẫy họ lại.

Hai người sắp tới ngồi chung bàn với Hà và Ba, Viên quản lý này vội đứng dậy và bằng cả hai tay nắm lấy tay Trần Tú lắc mạnh:

– Anh... Em vừa nhắc đến anh với anh Hà xong.

Trần Tú nhìn Hà, cười. Cả hai chàng kỹ giả này quá quen thuộc với lối vồn vã đó trong giới Cải lương, nhất là đối với

quản lý Ba. Triều Khanh thoáng nhìn hiểu ngay nhưng làm bộ như không biết gì, ngồi xuống cạnh viên quản lý.

– Chà, dữ hôn, bữa nay có Whisky nữa?

– Bộ chú tưởng anh không dám uống Whisky sao?

Quản lý Ba nói giỡn với Triều Khanh nhưng lại nhìn Trần Tú và tiếp tục cười lớn. Hà cảm thấy khó chịu trước tiếng cười đó. Chàng thầm trách người bạn đồng nghiệp của mình – Trần Tú đã quá dễ dãi trong việc giao thiệp với giới ca kịch. Quản lý Ba kêu Triều Khanh bằng chú trước mặt Trần Tú như vậy không phải là một sự đùa giỡn vô tình. Y có hậu ý nhìn thấy, ít lâu nay, Trần Tú và Triều Khanh thường đi chơi với nhau. Một số tuồng của Triều Khanh được Trần Tú

khen trên báo Tin Việt. Tú làm việc đó chỉ có mục đích khuyến khích Triều Khanh, một soạn giả tương đối khá nhất so với những soạn giả trẻ tuổi khác. Nhưng ở trong giới của Triều Khanh thì họ lại nghĩ sai lầm về sự giao du thân mật này giữa một soạn giả và một ký giả kịch trường. Họ cho là Trần Tú đã có “ăn chịu” gì đó với Triều Khanh, nên mới hết lòng bênh vực và ca ngợi những vở tuồng của soạn giả này.

Nhiều lần Hà đã xa xôi nói cho Tú biết những tiếng đồn không tốt đẹp ấy. Nhưng Tú chỉ cười: “Mặt trời đâu có sợ gì những đám mây nhỏ?” Và Tú vẫn tiếp tục giao du với Triều Khanh, nơi hậu trường sân khấu cũng như tại các quán rượu bán khuya.

Thiên hạ càng đồn đại, Trần Tú càng thân với Triều Khanh hơn. Hình như ký

giả trẻ tuổi này cố ý làm thế để trêu tức mọi người.

– Báo cậ kỳ này có làm vụ bầu Kha đánh công nhân đề-co không?

Hà hỏi để phá tan cái không khí khó chịu do câu nói đùa giỡn của quản lý Ba gây ra. Tú gật đầu:

– Làm chứ. Tôi đi ba cột tin đó.

– Dĩ vậy, coi chừng bị đòn nghe.

Hà nói đùa. Tú nghiêm mặt nhìn thẳng vào quản lý Ba:

– Tôi sẽ còn viết một loạt bài tiếp theo vụ đó về những chuyện lộn xộn trong đoàn hát đó nữa!

Không khí đã nặng càng nặng thêm, Hà cúi xuống ly rượu của mình, còn quản lý Ba thì làm bộ mở lại các tập

xem lại giấy tờ. Một lát sau, viên quản lý ngẩng lên nhìn Tú rồi như chợt nhớ ra, bảo Triều Khanh:

– Kia, chú Khanh. Sao chú không kêu gì mời anh Trần Tú uống? Chết không, tôi vô ý quá...

Quản lý Ba lại tươi cười như trước, quay sang phía Tú:

– Anh uống gì?

– Cảm ơn, tôi vừa uống ở đằng kia.

Trần Tú lạnh lẽo từ chối. Quản lý Ba nài ép thế nào anh chàng ký giả này cũng nhất định không chịu uống. Ngồi thêm một lát nữa, Tú và Triều Khanh đứng dậy. Họ kéo nhau vào hậu trường. Quản lý Ba nhìn theo hai người, chờ đến lúc bóng họ khuất hẳn sau tấm pa-nô quảng cáo, y mới quay lại mỉm cười bảo Hà:

– Hai cây si cùng trồng trên một miếng đất thì làm sao mọc nổi.

Hà cau mày:

– Anh nói ai?

– Ông ký kịch Trần Tú với “sạn giả” Triều Khanh chớ còn ai nữa.

Đang bực mình, Hà cũng phải bật cười:

– Trần Tú cũng mê Thúy Hiền à?

– Đêm nào ông ấy chẳng có mặt ở đây?

– Vậy cứ có mặt ở đây là mê Thúy Hiền?

Quản lý Ba uống cạn ly rượu của mình rồi kêu thêm một ly nữa, xong y mới trả lời Hà:

– Không phải vậy, “hiền đệ” đâu dám nói thế. Đâu có phải là ai tới đây cũng đều mê Thúy Hiền cả.

– Vậy sao anh biết là Tú nó mê Thúy Hiền?

Người nữ chiêu đã mang chai rượu ra. Quản lý Ba nói với Hà, nhưng mắt vẫn không quên nhìn bàn tay rót rượu của cô chiêu đãi.

– Đại ca ôi, “hiền đệ” không dám nói tự phụ chớ về vấn đề nhận xét người thì “hiền đệ” có thể chắc chắn ga-răng-ti với đại ca rằng “hiền đệ” không thể nào làm được. (y kêu khẽ với cô chiêu đãi) Ê, rót thêm chút nữa cho ngập cái muống chú cứng, em định ở đây suốt đời làm giàu cho chủ đó sao?(y lại quay sang Hà, cười) “hiền đệ” chỉ nhìn thoáng là hiểu ngay.

– Hiểu như thế nào?

Quản lý Ba véo khế vào cánh tay tròn lẳn của người nữ chiêu đãi một cái rồi mới trả lời Hà:

– Vậy ra đại ca không biết một chuyện gì về ông Trần Tú thật sao? Người ta đồn râm cả Ngã Tư Quốc Tế lên rồi đó.

– Ô, tin đồn. Tin đồn thì kể làm gì? Có giống như tin đồn ngày xưa tôi định bỏ vợ để lấy Thúy Hiền hay không?

Quản lý Ba biết là mình vừa nói lỡ, bèn chữa lại:

– Không, đây không phải tin đồn như hồi đại ca bị chúng nó nói tầm bậy “hiền đệ” biết ngay là...

Hà sợ quản lý Ba nhân cơn say nhắc lại chuyện mấy năm về trước rồi câu

chuyện lòng thông đến hết đêm chưa hết, vội ngắt lời:

– Vậy họ đồn Tú với Thúy Hiền ra sao?

– Họ đồn... tức cười lắm đại ca ạ.

– Như thế nào mới được chớ?

Quản lý Ba nâng rượu lên môi vừa định uống rồi lại đặt xuống, cười oang oang:

– Không biết có đúng không chớ nghe nói thì ông ký giả Tú cứ hai ngày lại gửi cho Thúy Hiền một lá thư tình dài mười trang đó, đại ca.

Hà trợn mắt:

– Thư tình? Tú nó gửi thư tình cho Thúy Hiền? Có đúng vậy không?

– “Hiền đệ” nghe mấy thằng trong đoàn nó xầm xì với nhau như vậy đó, còn sự thật ra sao thì không rõ.

Trong khi quản lý Ba và ký giả Hà đang ngồi nói chuyện về Tú và Thúy Hiền – câu chuyện sắp đến hồi gay cấn nhất về những lá thư tình giữa ông ký kịch trẻ tuổi này với cô đào hát sầu muộn nổi tiếng trên sân khấu kia – thì Hường bước vào trong quán. Khi thấy ánh mắt của viên quản lý Ba bỗng nhiên thay đổi và lời nói của y phút chốc ngập ngừng rời rạc, Hà bèn quay lại.

Hường đứng ở quầy đang chỉ chỗ mấy chai nước ngọt và bia, miệng nói những câu gì nghe không rõ. Nàng biết là có ký giả Hà ngồi ở trong nhà hàng, nhưng vì có mặt quản lý Ba ở đó, nàng làm như không nhìn thấy chàng.

– Hường!

Quản lý Ba cất tiếng gọi. Tuy muốn tránh viên quản lý này hết sức, nhưng vẫn phải nể sợ y nên Hường đành phải bước lại bàn.

– Thưa bác..

Nàng chào quản lý Ba rồi quay sang ký giả Hà khế gật đầu mà không chào thành tiếng vì chưa hiểu phải xưng hô với ông nhà báo này thế nào cho gọn.

– Ngồi đây, em.

– Thưa bác, con phải mang đồ vào cho cô Thúy.

Theo lời xúi của Sang, từ lúc giấy tờ gia nhập đoàn hát xong xuôi, Hường luôn luôn giữ lễ trước mặt quản lý Ba và mỗi khi nói chuyện với y, bao giờ nàng

cũng xưng con chó không đại đột xưng em như hôm đầu nữa.

– Mua cái gì vậy?

– Dạ, đồ uống.

– Cô Thúy mua đãi ai vậy?

– Dạ, cô Thúy mua mời chú Triều Khanh và ông nhà báo.

Quản lý Ba mỉm cười và nhìn Hà, cái nhìn ngụ nhiều ý nghĩa.

– Cô này là em cô Thúy đó phải không?

Mãi tới lúc đó Hà mới lên tiếng. Hường cúi gằm mặt xuống hổ thẹn.

Nàng thầm trách Thúy Hiền đã gây ra sự hiểu lầm này. Rồi khi biết được sự thật về nàng thì người ký giả này sẽ nghĩ

sao? Thật là may cho nàng, không hiểu sao lúc đó viên quản lý Ba lại không chú ý đến câu hỏi ấy của ký giả Hà. Y hỏi Hường:

– Cô Thúy Hiền đã dạy em ca được những bản gì rồi?

Hường chỉ dạ khẽ trong miệng mà không trả lời. Rồi nàng nhìn ra ngoài nói nhanh:

– Con xin phép bác mang đồ uống vào cho cô Thúy.

Nói xong nàng cúi đầu chào Hà và quay đi liền.

– Ngồi đây một chút đã, làm gì vội thế, em?

– Dạ, con sợ cô Thúy đợi.

Quản lý Ba nhìn đồng hồ tay:

– Đợi gì? lúc này đang diễn màn hai, cô Thúy đâu có mặt ở hậu trường mà lo.

Nhưng Hường đã đi tới quầy trả tiền nhà hàng rồi mang mấy chai nước ngọt bước ra khỏi cửa.

– Mình vô trong phá bọn họ chơi, đại ca.

Quản lý Ba đề nghị. Hà không muốn chứng kiến màn kịch Sơn Tinh Thủy Tinh diễn trong hậu trường mà trong đó bạn mình đóng một vai chánh nên lắc đầu từ chối.

– Anh có mắc công chuyện gì thì vào đi, tôi ngồi đây chơi một lát rồi về, còn phải viết bài cho trang kịch trường ngày mai.

– Thôi nếu đại ca không vào thì “hiền đệ” cũng ở luôn đây chơi với đại ca. Ngỡ

đại ca muốn kiểm soát xem tin đồn Trần Tú mê Thúy Hiền có đúng không?

Hà nhật nhẽo:

– Đúng hay không thì chuyện đó cũng chẳng liên quan đến bọn mình.

Quản lý Ba cười hể hể:

– Phá bọn họ chơi một chút thôi mà.

Hà bổng tò mò:

– Theo ý anh thì Thúy Hiền để ý tới ai hơn?

Câu hỏi đó gợi hào hứng cho quản lý Ba trở lại câu chuyện tình duyên của Thúy Hiền, một trong những thứ chuyện mà y được nói tới nhất. Sở dĩ quản lý Ba thích nói tới Thúy Hiền và những cuộc tình duyên vụn vặt của nàng là vì hồi xưa, chính y cũng đã say mê Thúy Hiền

mà không được. Y vẫn nói với mọi người trong giới đi hát: “Để coi rồi Thúy Hiền sẽ lấy ai?” Câu nói ấy ngầm ngụ một ý nghĩa mỉa mai, chua chát và có đôi chút phẫn nộ, giận hờn của một kẻ đi chinh phục mà bị thất bại. Do đó, hễ có một dịp nào được ngồi kể lể – nói xấu thì đúng hơn — về Thúy Hiền với bất cứ một ký giả nào, quản lý Ba sung sướng lắm. Y coi đó như một hành động để trả thù người con gái kiêu kỳ, phách lối kia.

– Sao? Đại ca muốn biết Thúy Hiền để ý tới Triều Khanh hay là Trần Tú phải không?

Hà gạt đầu. Quản lý Ba cười nhạt:

– Ảo ảnh! Ảo ảnh!

– Cái gì?

– “Hiền đệ” muốn trình với đại ca rằng, hai thằng cha si ngốc đó chỉ chạy theo ảo ảnh mà thôi.

– Hà?

– Thúy Hiền lợi dụng họ mà họ không biết.

Tự nhiên Hà cảm thấy bất bình trước phát giác đó của quản lý Ba.

– Thúy Hiền lợi dụng ai?

– Lợi dụng cả hai người, đại ca à. Một người thì về “tà sạn” gục đầu vào viết bài ca tụng Thúy Hiền, nhắm mắt lại mà đưa em lên mây, chạy tít tám cột báo, nào là ngôi sao rực rỡ nhất trong năm, nào là nữ diễn viên cảm tình nhất, xuất sắc nhất của sân khấu cải lương...

Hà thấy nóng mặt:

– Coi chừng, nói tầm bậy rồi đó.

Quản lý Ba như một nhà hùng biện
bênh vực cho lập trường của mình:

– Thiệt mà, hiền đệ biết chắc chắn là
Thúy Hiền không để ý tới Trần Tú một
chút nào hết, đại ca không tin bữa nào
vào hỏi Thúy Hiền thì rõ.

Thấy cái trí thông minh của quản
lý Ba không bằng một hạt gạo như vậy,
đang bực mình, Hà cũng phải phì cười:

– Sao mà anh dốt thế? Con gái họ
để ý tới ai, dễ thường họ phải khai với
mọi người chuyện đó hay sao? Đặt giả
thuyết, nếu Thúy Hiền để ý tới Trần Tú
thì bọn mình có hỏi đời nào cô ấy chịu
nói thật? Đàn bà họ giấu giếm tình cảm
tài tình lắm, nhất là họ lại là một cô đào
sân khấu.

– Vậy, đại ca cho rằng Thúy Hiền chịu Trần Tú?

– Không phải tôi nói vậy. Tôi chỉ đặt giả thuyết mà thôi. Bởi vì tôi thấy anh võ đoán quá, e xét người sẽ lầm chăng?

Quản lý Ba gân cái cổ đỏ như cổ gà chọi ra mà cãi:

– “Hiền đệ” không lầm. Hiền đệ ở trong nghề đã hơn mười năm nay rồi, “hiền đệ” hiểu rõ tình đời cái lương lắm.

“Thằng cha này cứ dùng mãi danh từ một cách ngu xuẩn vậy mà không ai chịu sửa cho hắn”. Hà chương tai về những tiếng “hiền đệ” mà hắn dùng để xưng hô với mình, định bảo hắn sửa lại, nhưng chưa kịp thì quản lý Ba đã tiếp:

– Còn thằng “sạn giả” Triều Khanh thì lại ngu một bậc nữa. Vở nào viết cũng

gò cho vai chánh thật hay để cho Thúy Hiền trở tài.

Rượu bốc, quản lý Ba bắt đầu xuống giọng lẽ nhè:

– Nghĩ như đại ca mà lại khôn, rút ngay từ đầu như vậy là yên chuyện.

Hà biết là con người lỗ mãng của quản lý Ba đã nổi dậy, nên không tiện sửa lưng hẳn vì câu nói đó, chỉ ngồi im cười nhạt. Quản lý Ba kêu thêm một ly rượu nữa rồi vừa khề khà uống vừa xuống giọng tả oán:

– Cũng như đàn em đó, đại ca. Đàn em rút êm ngay từ đầu, để nhường cho các chú nhỏ áp tới, giành nhau trồng cây si trên “miếng đá” Thúy Hiền!

Viên quản lý nói xong câu ấy, có vẻ khoái trá vì đã tìm được một sự so sánh

mà với cái trí thông minh bé nhỏ của y, y tự cảm thấy hài lòng, phát lên cười rõ một cách đặc ý, rồi nhắc lại:

– Đúng thật! Đúng là bọn chúng nó trồng cây si trên miếng đá Thúy Hiền!

Tiếng cười và giọng nói ấy của viên quản lý tựa như những mũi kim bằng lửa chích vào da thịt Hà. Nếu viên quản lý này chỉ nói đến Thúy Hiền, nói đến Triều Khanh và những kẻ đồng nghiệp với y thì Hà không thấy khó chịu. Y có quyền nói xấu những kẻ sống dưới quyền của y, chuyện đó thật là tự nhiên khi mà người ta làm chủ. Nhưng, trong số đó lại có Trần Tú, một đồng nghiệp của Hà. Trong sự phẫn trách Trần Tú đã để tình cảm của mình đi quá trớn, còn có lòng tự ái của Hà đòi hỏi sự tức giận của chàng đối với những mẫu người như quản lý Ba.

Hà đứng dậy, lạnh lùng từ giã quản lý Ba rồi vào hậu trường kiểm Trần Tú. “Ít nhất mình cũng phải bảo vệ Tú. Không thể nào để cho bọn cái lương họ xem thường hấn được”. Hà mang ý nghĩ đó vào gặp Trần Tú trong phòng hóa trang của Thúy Hiền. Bấy giờ Thúy Hiền đang ở ngoài sân khấu. Hà thấy Tú đứng nép vào một bên cánh gà, hai đồng tử như muốn bật ra ngoài con mắt điên đảo đuổi theo một hình ảnh Thúy Hiền quặn chúa đang thao túng trên sân khấu bên cạnh anh kếp độc Hùng Phong. Chàng bước lại bên cạnh Trần Tú, đứng sát ngay khít bên gã ký giả trẻ tuổi này mà hấn cũng không hay. Gã đã biến thành tượng đá từ hồi nào rồi. Toàn thân hấn như chôn xuống sàn gỗ, con người hấn hoàn toàn tê liệt, ngoại trừ hai con mắt: hai con mắt gửi ra ngoài sân khấu, quẩn quít chung quanh Thúy Hiền. Hà nghĩ rằng quản

lý Ba đã nói đúng. Anh chàng Trần Tú này coi bộ căn bệnh đã quá nặng mất rồi. Hà lắc đầu thương hại bạn, rồi lặng lẽ bỏ đi, không nghĩ đến chuyện lôi Trần Tú ra về nữa. “Làm thế nào được. Hắn còn trẻ quá. Rồi hắn sẽ hiểu, khi người ta yêu một cô đào cải lương, người ta sẽ gặp những chuyện gì?” Hà nghĩ đến một ngọn lửa mạnh, thật mạnh, sẵn sàng đốt cháy một thứ gì ở cạnh.

Thúy Hiền là ngọn lửa đó, và Trần Tú là một nhánh củi khô đang bị đẩy tới. Khi đi ngang qua phòng hóa trang của Thúy Hiền, Hà liếc nhìn vào. Chàng thấy Hường đang ngồi nói chuyện với Triều Khanh.

Trên tay Triều Khanh có một xấp hình cỡ 9x12. Hà đoán đó là những tấm hình của Thúy Hiền mà Hường đã đem ra khoe với Triều Khanh. Chàng vừa

định đi thẳng ra cửa thì nghe tiếng Triều Khanh gọi theo. Bắt buộc chàng phải dừng lại, Triều Khanh chạy ra, trên tay vẫn mang xấp hình.

– Anh về sớm vậy? Không đợi anh Tú về cùng anh sao?

Hà hỏi xem xấp hình trên tay Triều Khanh. Vừa trao những tấm hình đó cho chàng ký giả, Triều Khanh vừa nói:

– Ảnh của cô đào mới đó. Anh đã biết Hường chưa?

Hà gật đầu, liếc mắt qua mấy kiểu ảnh chụp tại tiệm Chim Xanh, một tiệm hình chuyên chụp cho những tài tử nghệ sĩ tân cổ nhạc.

– Cô ta ăn ảnh quá hả anh?

Hà nhận lời Triều Khanh nói đúng.

Nhìn ảnh Hường đẹp như một tài tử chiếu bóng ngoại quốc Sandra Dee, con mắt mở lớn vừa ra vẻ nghịch ngợm vừa có vẻ ngây thơ, quyến rũ. Lúc ấy Hường cũng đi theo Triều Khanh, đi lại bên hai người.

– Chú Hà ký giả đây, Hường đã biết chưa?

– Dạ, biết.

Hường cười nhìn Hà, lần này cô bé dạn dĩ và tự nhiên hơn khi có mặt Thúy Hiền.

Triều Khanh đóng vai trò trung gian:

– Anh coi ưng ý tấm hình nào, mang về làm cho Hường một kỳ báo.

Hà cười, nhìn Hường, nói đùa:

– Trả bao nhiêu tiền?

Hường đỏ mặt cúi đầu nhìn xuống với một vẻ hết sức dễ thương. “Cô em trông có vẻ xinh đẹp hơn cô chị nhiều quá. Không hiểu ca hát ra sao?” Hà vẫn định ninh Hương là em gái của Thúy Hiền. Chàng lựa một tấm ảnh Hương ngồi ôm đàn, mơ màng và hứa sẽ giới thiệu cô bé trong một số báo tới. Triều Khanh giới thiệu thêm:

– Trong vở mới của tôi, Hương sẽ có một vai nhỏ. Vở này sẽ tập ở ngoài Trung và sẽ là vở hát khai trương của đoàn trong dịp tái ngộ thủ đô vào tháng chín tới.

Hà hỏi để khỏi phải đứng im:

– Vở tuồng mới của anh thuộc loại gì?

Triều Khanh cười như tất cả soạn giả cười với những anh chàng ký giả phê bình kịch trường:

- Loại hương xa, màu sắc mà anh!
- Coi chừng Hội Đồng Kiểm Duyệt đó.
- Tuy vậy nhưng lành mạnh lắm mà anh. Trong vở đó Hường sẽ đóng vai một...

Bất chợt Triều Khanh ngừng nói, nhìn ra phía sân khấu. Thúy Hiền và Tú đang đi vào. Tiếng Tú rí rả bên tai Thúy Hiền; không hiểu họ nói với nhau chuyện gì, chỉ thấy đôi mắt Hiền chớp lia lịa và nụ cười nở thường trực trên cặp môi đầy son của nàng. Triều Khanh cố làm vẻ tự nhiên trước mặt Hà, như không để ý thấy cái cảnh đó, nhưng nét mặt xanh mét của anh chàng soạn giả này làm sao che giấu nổi cặp mắt của gã nhà báo.

Tiếng cười của Thúy Hiền và Tú từ trong phòng hóa trang vọng ra giòn tan.

Hường mỉm cười tinh quái ngó Hà trong khi cặp chân mày của Triều Khanh nhíu lại. Sau đó có tiếng Thúy Hiền kêu Hường. Cô bé này chạy nhanh vào trong phòng, một lát đi ra, chuyển lời mời của Thúy Hiền đến Triều Khanh và Hà:

– Cô Thúy mời hai chú vào trong nói chuyện.

Không ai nói một câu nào với ai, Triều Khanh và Hà chậm rãi bước vào trong phòng Thúy Hiền, Hường nhanh nhẹn chạy đi kiếm một chiếc ghế nữa mời Hà ngồi.

– Sao bữa nay đông vui thế này? Thúy tưởng anh Hà về rồi?

Thúy Hiền vẫn giọng nói hồn nhiên vui vẻ nhìn mọi người. Tú hỏi xin Hà một điều thuốc rồi ngồi dựa lưng vào tường, lơ đãng nhìn theo khói thuốc.

Còn Triều Khanh thì giữ nét mặt nghiêm trang từ đầu cho tới cuối. Thành ra, ở trong phòng có bốn người thì chỉ có hai người: Hà và Thúy Hiền nói chuyện mà thôi, hai người kia ngồi như tượng đá, chốc chốc lại ngó nhau mỉm cười vờ vẩn. Hà trông cái cảnh đó không sao nhịn được cười và càng nghĩ càng nhận thấy sự nhận xét của quản lý Ba là đúng. Không muốn tấn kịch ái tình tay ba kia kéo dài trong không khí mệt nhọc thêm nữa, Hà rủ Tú ra về. Có lẽ Tú cũng nhận thấy như vậy nên đứng dậy ngay. Vẫn như mọi lần, Thúy Hiền mở to cặp mắt ngạc nhiên:

– Sao các anh về sớm vậy?

Những lần đầu, Tú nghe câu nói ấy như là một câu nói lưu khách của Thúy Hiền và rồi thật thà ngồi lại để rồi nửa tiếng đồng hồ sau, cả hai chỉ nhìn nhau mỉm cười mà không biết nói chuyện gì nữa. Kinh nghiệm nhiều lần, Tú biết là Thúy Hiền nói câu ấy với tất cả mọi người – chớ không phải đặc biệt dành riêng cho Tú như chàng đã tưởng lầm – nên lần này, Tú ngoan ngoãn về cùng với Hà.

– Các anh lại đi uống rượu phải không?

Hà định cãi chính, nhưng Tú đã gạt đầu:

– Bọn này ra Mỹ Cảnh đây. Lát nữa tan hát, Thúy có ra đó không?

– Ra làm gì?

Tú cười không trả lời, quay sang Triều Khanh:

– Đi không?

Triều Khanh lắc đầu:

– Bữa nay bị đau, phải về ngủ sớm.

Hà kéo Tú ra ngoài:

– Thôi, đi, để cho họ nói chuyện riêng với nhau.

Câu nói của Hà tuy rất khế, nhưng Thúy Hiền cũng đã nghe thấy hoặc là nàng đoán được những lời nói đó của Hà, nên trừng mắt bảo Hà:

– Anh Hà nhiều chuyện quá à!

– Nhiều chuyện gì?

Hà cười, hỏi lại. Thúy Hiền lườm khế:

– Anh nói gì với anh Tú thì biết đó.

Tú có vẻ như muốn đứng lại nói thêm vài câu gì nữa với Thúy Hiền, nhưng Hà đã lôi chàng ra khỏi cửa. Thúy Hiền dặn theo:

– Bữa nào rảnh, các anh lại đăng nhà chơi nghe.

Hà lắc đầu nhìn Tú:

– Bệnh của cậu xem ra nặng lắm rồi, phải liệu tìm thuốc chữa đi thì vừa.

Tú nhăn mặt, lộ ý bất mãn vì câu nói đùa của Hà. Hai người lách qua những đồng đề-co, ra tới cửa sau sân khấu thì Hường chạy theo:

– Chú Hà. Chú Hà.

Hai người quay lại, Hường cười rất tươi:

– Chú... Bao giờ chú in ảnh Hường lên báo?

– Để chờ tuồng mới, có Hường đóng trong đó, tôi sẽ viết luôn.

– Mãi tháng chín mới diễn vở đó, lâu quá chú ơi!

– Đành vậy chứ viết bây giờ thì biết viết về Hường ra sao? Vả lại, tôi còn phải biết thêm nhiều chi tiết về Hường nữa...

– Chi tiết gì hả chú?

– Được, bữa nào tôi lại đàng nhà sẽ hỏi thêm.

Thoáng có bóng quản lý Ba đi vào, Hường vội chào Hà và Tú rồi bước nhanh vào trong hậu trường.

CHƯƠNG IV

Hường đang sắp xếp áo quần của Thúy Hiền cho vào hai chiếc vali lớn để sớm hôm sau đi Trung thì quản lý Ba tới. Cũng như Triều Khanh, quản lý Ba ra vào nhà Thúy Hiền tự nhiên như người trong gia đình, không cần nhận chuông gọi cửa. Mỗi khi nghe tiếng giày lộp cộp của Ba dừng lại trước cửa, Hướng mới nhìn ra.

– Cô Thúy đâu rồi em?

– Thừa bác, cô đi làm đầu rồi.

Quản lý Ba bước hẳn vào trong phòng, ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Hường. Hường khẽ liếc nhìn viên quản lý, nàng tự hỏi y tới đây kiểm Thúy Hiền hay kiểm nàng? Từ một tuần nay, quản lý Ba thay đổi hẳn thái độ. Y ra mặt sẵn đón Hường, không dè dặt giấu diếm như trước nữa. Và trong gánh đã bắt đầu nổi lên cái dư luận mà Hường lo ngại: chuyện quản lý Ba và nàng. Dư luận ấy tung ra từ bữa quản lý Ba tranh đấu với bà bầu cho Hường ăn lương vũ nữ: năm mươi đồng một đêm. Lẽ ra Hường không được hưởng quyền lợi đặc biệt đó, nhưng vì quản lý Ba đã dùng áp lực bắt bà bầu phải nhượng bộ. Sự ganh ghét giữa các cô vũ nữ trong đoàn đối với Hường phát sinh từ đó.

Và cũng ở nơi đó, những lời đồn đại được tung ra. Họ nói là đã bắt gặp quản lý Ba đưa Hường đi coi hát bóng và đi chụp hình. Họ còn nói nhiều chuyện bậy bạ khác nữa mà bất cứ một người con gái lương thiện nào thoát nghe cũng phải đỏ mặt.

– Hường à!

Tiếng viên quản lý gọi nho nhỏ, tiếng gọi cố làm ra vẻ dịu dàng trù mẩn.

Hường ngừng tay nhưng không nhìn lên:

– Bác hỏi gì con?

Quản lý Ba thoáng cau mày một chút rồi lại tươi cười:

– Sao em cứ xưng hô cái điệu ấy hoài vậy? Ai dạy em xưng con với tôi đó? Bộ tôi già quá rồi sao?

– Dạ, thưa bác...

– Nè, tôi với cô Thúy có hơn kém nhau mấy tuổi sao em đâu mà sao em không chịu xưng hô với tôi như em vẫn xưng hô với cô Thúy?

– Thưa bác, con không dám hỗn như vậy.

Quản lý Ba rời ghế, bước lại gần Hường thêm:

– Tôi muốn Hường cứ xưng hô với tôi như là mấy hôm đầu....

Dù quản lý Ba không đứng gần Hường lắm, song nàng vẫn cẩn thận nhích người ra xa một chút:

– Thưa bác, tại mấy bữa đầu con không biết.

Quản lý Ba là một gã khôn ngoan, nhiều kinh nghiệm đối phó với phái nữ, nhất là những loại phụ nữ vào cỡ Hường: nhỏ tuổi, nhà nghèo mà lại đứng trước ngưỡng cửa danh vọng. Lòng ham mê danh vọng của Hường không giấu được cặp mắt lão cáo già này. Y đọc thấy những thèm muốn, những khát vọng, những say đắm trong ánh mắt của Hường mỗi khi cô bé này đứng trước tấm gương nơi bàn phấn Thúy Hiền, hoặc những lần nàng chúi đầu vào trang báo kịch trường mãi mê đọc những bài phỏng vấn; những lời phê bình viết về Tố Hoa, Thúy Hiền, Ngọc Lệ, những cô đào đang được cuộc đời chiều chuộng, mến yêu. Hường làm sao giấu được quản lý Ba, cái vẻ thần thờ của nàng những khi ngồi bó gối sau lớp cánh gà ném những cái nhìn thèm khát ra ngoài sân khấu. Cả những khi Hường đứng lặng hàng giờ trước dãy ảnh nghệ sĩ

trong đoàn trưng bày nơi cửa rạp, những lúc mân mê trên tay xấp thư thính giả ái mộ gửi đến Thúy Hiền, tất cả những cái đó không sao che đậy được sự theo dõi của quản lý Ba.

Gã đàn ông này đã quyết tâm chinh phục cho bằng được cô đào non này. Ngoài cái sắc đẹp phơi phới của một nụ hoa bán khai, ngoài cái thân hình đang độ nảy nở của một thiếu nữ giữa tuổi dậy thì lôi cuốn gã đàn ông háo sắc này, Hường còn cả một tương lai sự nghiệp lôi cuốn y. Bữa tập thử lần đầu vở tuồng mới của Triều Khanh, người thiếu nữ này đã bắt y phải chú ý thêm tài nghệ của nàng.

Giọng nói ấm dịu, hơi ca trầm buồn với một đoạn Lý giao duyên, vai trò của Hường xuất hiện trên sân khấu không quá nửa giờ ấy dưới con mắt của quản lý

Ba thì cô đào này sẽ là một địch thủ đáng sợ của Thúy Hiền sau này. Quản lý Ba đã có một đời vợ, nhưng từ ngày làm quen với nghề hát, y đã bỏ người đàn bà quê mùa đó ở dưới Long Xuyên để được tự do thao túng như một gã trai độc thân. Không biết đã có bao nhiêu cô đào nhỏ vào cỡ Hường rơi vào tay y. Bác bác, con con đấy mà anh anh em em cũng ngay đấy, người con gái nào bước chân vào nghề ca hát cải lương mà không mơ địa vị, không mơ giàu sang? Thế nên quản lý Ba khi đã định tâm chinh phục một cô đào non nào thì y chỉ cần mất một chút công, một chút tiền là xong. Từ hôm được nghe Hường hát, Ba đã quyết định.

Chuyến này, y còn tính xa hơn nữa. Có thể y sẽ lấy Hường làm vợ. Điều đó không khó khăn gì. Khi Hường đã là vợ y rồi, y sẽ tìm cách đưa Hường dẫn

dẫn đến chỗ thay thế Thúy Hiền. Đoàn hát này, quá nửa số vốn do y bỏ ra. Lấy được Hường, y sẽ có nhiều cái lợi: vừa được làm chủ một tấm thân kiều diễm, trẻ tươi, lại vừa đào tạo được cho đoàn hát một cô đào chánh để phòng khi Thúy Hiền bị một gánh lớn nào bỏ tiền ra bắt, đoàn hát của y sẽ có ngay người thay thế.

Với ý nghĩ đó, quản lý Ba hoạch định một chương trình tấn công Hường. Thời gian dành cho chương trình này sẽ là thời gian đoàn hát ra Trung. Ở những tỉnh nhỏ, trong cái không khí một đoàn hát lưu diễn, quản lý Ba hy vọng sẽ chiếm đoạt được Hường dễ dàng hơn là ở thành phố lớn – nhất là ở Saigon, lúc nào Hường cũng ở sát bên Thúy Hiền,

Hai bàn tay với những ngón dài và trắng xinh như mười búp hoa của Hường nhẹ nhẹ vuốt trên tấm áo dài của

Thúy Hiền. Hường vuốt mái trên mặt vải mịn màng và cảm thấy lúng túng trước cái nhìn của quản lý Ba, cái nhìn, phát ra những tia lửa thèm muốn, tưởng như có đủ sức đốt cháy hết lớp áo ngoài trên người cô gái mười bảy tuổi này. Hường nhìn những nét vẽ trên mặt vải áo rồi bất chợt nhớ tới câu nói của quản lý Ba bữa nào ở hậu trường, khi y báo tin cho nàng biết là lương tháng của nàng ở trong đoàn hát đã xong. Y nói về nếp sống của một nữ nghệ sĩ, những khoản chi tiêu cần thiết cho một thiếu nữ ở vào tuổi Hường.

– Em đừng tưởng rằng chỉ cần một ngày hai bữa cơm và một chỗ ngủ là đủ rồi... Một người thiếu nữ xinh đẹp như em phải được quyền hưởng nhiều hơn nữa...

Y nói đến tên những mỹ viện, những tiệm uốn tóc hữu danh ở Thủ Đô và những tiệm y phục phụ nữ mà Thúy Hiền vẫn sai Hường tới lấy đồ cho nàng. Y khôn ngoan đề cập tới vấn đề đó như là khi người ta nói tới một vấn đề có liên quan tới nghệ thuật, tới đời sống bắt buộc phải có của một người nghệ sĩ. Rồi y hứa sẽ đưa Hường tới những nơi ấy. “Nếu Thúy Hiền mười phần thì ít nhất em cũng phải được năm phần – quản lý Ba nhấn mạnh — Bởi vì sau vở hát này, báo chí sẽ nhắc đến tên tuổi em, em vượt khỏi đám vũ nữ vô danh kia để trở thành một cô đào ca chính thức. Các soạn giả sẽ đua nhau khai thác tài năng của em. Một hai năm nữa, Thúy Hiền sẽ già đi hoặc sẽ lấy chồng, còn ai hơn em ngồi vào cái ghế của Thúy Hiền lúc này nữa?”

Người con gái nào mà chẳng ưa

thích được người ta nịnh hót, tăng bốc? Và thường thì những cô gái lại tin các lời tán tỉnh tăng bốc ấy hơn là những lời phê bình thành thật. Hường càng ngẫm càng thấy lời của quản lý Ba nói là đúng. “Em còn phải chụp hình nữa, chụp thật nhiều, càng nhiều càng hay để chuyển đi Trung này tặng cho khán giả mộ điệu. Một cô đào sân khấu có bốn phận phải làm vừa lòng tất cả mọi người ái mộ mình.” Vấn đề này quản lý Ba khai thác đúng vào nhược điểm của Hường.

Nàng nhận với quản lý Ba là nàng cũng đã nghĩ đến chuyện đó.

Số tiền hai trăm mà Hường mang theo lúc ở nhà ra đi, cộng thêm ba trăm đồng Thúy Hiền cho nàng, tất cả số tiền ấy đã gửi vào tiệm hình. Xấp hình ấy, Hường trao cả cho chú Triều Khanh vì chàng soạn giả này hứa sẽ giới thiệu

nàng với các chú ký giả kịch trường.

Từ bữa lấy hình về Hường chỉ mong cho chóng đến ngày trình diễn vở tuồng đầu tiên của mình. Vở đó sẽ diễn ở ngoài Trung trước rồi mới chính thức ra mắt khán giả Thủ đô. Hai anh ký giả Tú và ký giả Hà đã long trọng hứa với Hường là sẽ dành cho nàng một cột trên báo của họ. Bài viết sẽ kèm theo hình — cố nhiên. Hường tưởng tượng thấy cái ngày mình cầm trên tay tờ báo có bài đó. Giấc mộng mà Sang ôm ấp trong ba năm trời không thực hiện được, bây giờ chỉ mới hai tháng, Hường đã thực hiện nổi. Và nàng sẽ còn tiến xa hơn nữa. Nàng tin tưởng chắc chắn như vậy. “Một ngày nào Thúy Hiền lấy chồng...” Hường mỉm cười mỗi đêm với cái ý nghĩ đó và mỗi đêm lại nhìn thấy có đào chủ của mình già thêm một chút.

– Nè, Hường...

Quản lý Ba đã đứng sát ngay bên Hường lúc nào mà nàng không hay. Hai tay y vòng lấy người nàng. Hường hoảng hốt định gỡ vòng tay của viên quản lý ra và tỏ thái độ phản đối cử chỉ đó. Nhưng Hường chợt nhìn thấy một sợi dây chuyền vàng rực, lóng lánh trên tay quản lý Ba. Sợi dây chuyền ấy với một trái tim cũng bằng vàng nhỏ xíu đang đặt trên ngực Hường. Nàng bối rối ngược nhìn gã đàn ông và thấy y mỉm cười cúi xuống. Hơi thở của y dội mạnh xuống mặt Hường.

Hường vội quay nhanh mặt sang phía khác. Cặp mắt nàng lại bắt gặp sợi dây chuyền vàng lóng lánh, nổi bật trên chiếc áo mặt màu xanh. Và cái vòng tay của quản lý Ba như hẹp lại một chút. Hường cảm thấy rõ sức nóng từ bàn tay

của gã đàn ông chuyển sang da thịt mình.
Nàng kêu khê:

– Bác Ba...

Nàng chỉ biết kêu có hai tiếng ngắn ngủi đó rồi đứng im, bối rối. Quản lý Ba cúi xuống sát mặt Hường. Hơi thở của y xoáy mạnh vào một bên tai nàng:

– Tôi mua tặng em đó.

Phản ứng tự nhiên của người con gái trong Hường lúc bấy giờ khuyên nàng nên giật mạnh sợi dây chuyển ra khỏi cổ mình và ném trả vào mặt gã quản lý. Nhưng rồi lý trí lại khuyên Hường tính toán thiệt hơn: người tặng nàng sợi dây chuyển này là một người lớn trong đoàn hát, một phần nào tương lai của nàng nằm trong tay y. Sự khôn ngoan của nàng khuyên nàng cứ lẳng lặng nhận sợi dây

chuyện này để làm vừa lòng viên quản lý. “Vả lại, nhận một chút quà này thì đâu có hại gì?”

Hường cúi xuống nhìn sợi dây chuyền một lần nữa rồi nhẹ nhàng gỡ vòng tay của quản lý Ba ra. Rồi bằng một dáng điệu ngây thơ bé bỏng như một đứa con nít được người lớn cho quà, Hương nhoẻn miệng cười nhìn quản lý Ba:

– Bác cho con thật sao bác?

Thái độ ấy khiến quản lý Ba thất vọng không ít. Hương thầm phục mình đã khôn khéo xử sự như vậy, vừa dập được những tà ý của quản lý Ba vừa không làm mất lòng y. “Mình cứ làm như không hiểu gì là hơn cả. Mình hãy còn nhỏ. Mình chưa biết đến những chuyện người lớn.” Hương tự nhủ và tiếp tục đóng vai một đứa con nít, ngăm ngúa

sợi dây chuyền như ngắm nghía một thứ đồ chơi vui mắt.

– Đẹp quá hả bác! Bác mua hồi nào vậy?

Quản lý Ba khẽ thở dài. Bây giờ Hường đã thoát khỏi vòng tay của y rồi.

Nàng đứng ở mép bàn bên kia, nét mặt vẫn hồn nhiên nhí nhảnh, đôi mắt rục rịch niềm vui và nụ cười hoàn toàn vô tội hướng về phía gã đàn ông.

Quản lý Ba đứng lặng người trước bức tranh xuân sắc linh động đó. Ý nghĩ muốn ôm lấy Hường lúc đó lớn vồn mãi trong đầu óc gã đàn ông, như một con cọp đói đứng trước một con nai tơ.

Nhưng rồi con người khôn ngoan trong lòng gã quản lý sống dậy. Y tạm dẹp sự thèm muốn nhất thời sang một bên,

để thực hiện ý định chính của mình. Y biết rằng người con gái đang đứng trước mặt y lúc này hãy còn là một nụ hoa nguyên vẹn, trái tim nhỏ ấy chưa quen chịu những sự phũ phàng. “Mình làm tới lúc này sẽ hỏng hết mọi chuyện. Phải từ từ. Chậm mà chắc chắc còn hơn nhanh mà thất bại. Nó nhận quà của mình lần này, tất phải nhận những lần sau”. Nghĩ thế, quản lý Ba đổi ngay sắc diện, từ vẻ thất bại buồn rầu chuyển sang tươi cười mềm dịu. Y gật đầu tỏ ý hài lòng và làm bộ ngắm nghía sợi dây chuyền trên ngực Hường:

– Hường mang sợi dây này nổi lắm. Người đẹp thì mang cái gì mà chẳng đẹp!

Hường nguẩy người như một cô gái ngây thơ hoàn toàn:

– Bác lại ngạo con rồi.

– Hường đẹp thật mà!

Quản lý Ba tiến gần Hường thêm một chút nữa sau câu nói đó. Cô bé khôn ngoan này làm như không để ý đến bước tiến đó của quản lý Ba. Nàng vẫn mân mê trái tim vàng ở đầu sợi dây chuyền với một vẻ say mê nhưng pha chút ngịch ngợm.

– Cái này bác mua bao nhiêu đó bác?

Lúc này quản lý Ba đã có thể đưa tay ra vừa tầm để kéo Hường về phía mình.

Nhưng y đã có chủ định. Y không dại gì hái một trái cây chưa chín bởi vì biết rằng chỉ với một cử chỉ nhỏ của mình trong lúc đó cũng khiến Hường sợ hãi. Sợ hãi, tất phải đề phòng. Và khi mà Hường đã đề phòng, chương trình của y sẽ gặp nhiều khó khăn hơn nữa. Quản

lý Ba mỉm cười ngắc mái tóc đen mượt chảy dài trên đôi vai tròn đầy của Hường, y chỉ còn đứng cách Hường một bước.

Từ người Hường tỏa ra một mùi hương quyến rũ đắm say mà chỉ ở da thịt những cô gái dậy thì mới có. Quản lý Ba thở dài, bước lên đứng ngang với Hường. Y tạo một vẻ nghiêm trang, đứng đắn nhìn thẳng vào mặt cô gái:

– Từ nay, nếu cần gì Hường cứ hỏi tôi.

– Cảm ơn bác...

Hường tủm tỉm cười nhưng mắt vẫn cúi nhìn xuống, ngón tay vẽ lên mặt bàn những hình vô nghĩa.

– Đừng kêu như vậy nữa. Tôi nghe Hường kêu tôi bằng bác và xưng con như vậy sao tôi thấy mình già quá.

Hường vẫn tủm tỉm cười không trả lời. Thái độ im lặng đó khuyến khích Ba tiến thêm. Y đặt tay lên vai Hướng. Nàng vẫn để yên.

Mười ngón tay gã đàn ông xoa nhẹ trên đôi vai no đầy.

Một cảm giác nhột nhạt chạy trong da thịt cô gái mười bảy tuổi này. Mười ngón tay của quản lý Ba biến thành mười ngọn gió nóng tỏa xuống người nàng. Hướng rùng mình và hất tay gã đàn ông ra, nhưng đã bị y giữ lại.

– Bác...

– Đã bảo đừng kêu vậy mà...

Hường đã bị quản lý kéo sát vào người y. Nàng vận mạnh tay, mong thoát khỏi hai bàn tay của gã đàn ông.

– Bác buông tôi ra. Kỳ quá à, Lỡ có ai nhìn thấy thì...

Câu nói bỏ dở chừng đó, quản lý Ba nghe như một lời mời đón nhiều hơn là cự tuyệt. Y vừa định cúi xuống hôn Hường thì nàng vùng mạnh, một cánh tay thoát khỏi sự kìm giữ của quản lý Ba. Gã đàn ông định giữ lại nhưng không kịp, Hường đã như một con mèo nổi giận quào mạnh tay vào mặt y. Trước phản ứng bất ngờ đó, quản lý Ba vội vã buông nốt tay kia ra. Hường hoàn toàn tự do. Cặp chân mày nàng lúc đó như đứng hẳn lên. Nàng cười gằn:

– Bác làm cái gì vậy?

Người con gái đứng đắn trong Hường trời dậy. Quản lý Ba đã đi sai một nước cờ. Y tính một đường mà lại làm một nẻo. Trong một phút không kiểm soát được

lòng mình, y đã lỡ tay hái sớm một trái cây chưa chín. Bây giờ Hường phần nộ thật sự. Nàng dứt mạnh sợi dây chuyền đang đeo nơi cổ ném về phía quản lý Ba:

– Tôi trả lại bác đó, bác đừng tưởng..

Vì là một cô gái mới ra đời, chưa có kinh nghiệm đối phó với đàn ông nên Hường chỉ nói được có bấy nhiêu rồi đứng im, ánh mắt rưng rưng như muốn khóc. Trong lúc giận dữ trông nàng lại càng quyến rũ hơn trước mắt quản lý Ba. Có những thứ chống đối, kháng cự làm cho người ta nguội lạnh lòng ham muốn, nhưng cũng có những thứ kháng cự làm tăng sự thèm khát của những gã đàn ông như quản lý Ba, một kẻ đã quá quen thuộc với những loại thiếu nữ dễ dãi. Y nhìn Hường:

– Anh... anh xin lỗi Hường...

Quản lý Ba tự xưng một cách trơ trẽn như vậy và lại tiếp tục tiến đến gần Hường. Nàng chạy lại phía cửa ra vào, đối lưng vào cánh cửa, dáng điệu sửa soạn để bỏ chạy ra ngoài. Thấy quản lý Ba cứ xáp tới mỗi lúc một gần mình Hường kêu lớn:

– Bác đến gần một chút nữa tôi la lên cho mà coi.

Quản lý Ba cúi xuống nhặt sợi dây chuyền, cầm lên tay nghe thấy Hường dọa như vậy, y phải đứng dừng lại.

Giữa lúc đó, ngoài cửa có tiếng chuông reo. Cả hai người, quản lý Ba lẫn Hường đều giật mình ngó ra ngoài. Rồi gã đàn ông bình tĩnh trước nhất, y ngồi xuống ghế, lấy thuốc lá ra hút và bảo Hường:

– Em ra coi ai gọi chuông.

Y mân mê sợi dây chuyền trên tay. Hường vừa quay gót thì gã đàn ông gọi lại. Y nhoẻn cười, trao sợi dây chuyền cho Hường:

– Cất đi chớ, để ở đây cô Thúy về nhìn thấy em sẽ trả lời sao?

Hường lắc đầu:

– Bác giữ lấy, tôi không nhận đâu.

Rồi nàng chạy nhanh ra ngoài. Người kêu cửa là anh Tám, vệ sĩ của đoàn. Thấy nàng, Tám hỏi ngay:

– Bác Ba có trong đó không cô Hường?

Hường hơi ngạc nhiên về câu hỏi đột ngột đó. “Sao y biết quản lý Ba ở đây mà tới kiểm?” Nhưng rồi Hường hiểu ngay.

Chiếc xe hơi của quản lý Ba đậu ngoài hè đã tố cáo sự có mặt của quản lý Ba trong nhà này. “Rồi! Thằng cha này về rập tha hồ thêu dệt chuyện của mình với lão Ba đây”. Nàng thấy bức bối, khó chịu, nhưng vẫn phải mở cửa cho Tám vào.

Trong lúc Hường ra mở cửa thì quản lý Ba cũng đã ra ngồi ở phòng khách. Nghe tiếng Tám hỏi Hường y ngó đầu ra:

– Cái gì đó mậy, Tám?

– Dạ, thưa bác..

Tám ngáp ngừng nhìn Hường, có ý không muốn nói tiếp.

Quản lý Ba khẽ gắt:

– Cái gì thì nói lẹ đi chứ thưa với gửi gì nữa?

– Dạ, bà bầu bảo con đi kiểm bác về có chuyện gấp.

– Chuyện gì mà mày biết không, Tám?

– Dạ, chuyện...

Tám lại ngó nhanh về phía Hường. Quản lý Ba hiểu ý:

– Được mày cứ nói đi. Cô Hường đây cũng là người nhà cả. Không sao đâu.

Tám thấp giọng gần như nói thầm với viên quản lý:

– Thưa bác, ngại vì chuyện này lại là chuyện của cô Hường...

– Cô Hường sao?

Nghe nhắc đến tên mình, Hường cũng vội tiến lại canh Tám:

– Chuyện của tôi à chú Tám? Chuyện lành hay dữ đó?

Tám nhìn hai người một chập rồi lắc đầu:

– Tôi nói ra đây mà bà bầu biết thì bà đuổi tôi liền. Bà đã bắt tôi không cho cô Hường biết.

Hường kêu khế:

– Sao kỳ vậy? Chuyện của tôi mà lại giấu tôi là nghĩa làm sao?

Quản lý Ba nóng nảy:

– Mày cứ nói đại đi mà Tám. Tội và tao chịu cho.

Tám biết quản lý Ba là người thế lực không kém bà bầu nên nói ngay:

– Bác nhớ là che chở con nghe bác.

– Tao là người lớn mà.

Tám cười, quay lại phía Hường:

– Nếu vậy được rồi. Tôi xin nói...

Y háng giăng rồi sửa lại bộ mặt thật nghiêm trọng:

– Hồi trưa này có một ông già tới rạp kiểm bà bầu. Ông nói ông muốn gặp cô Hường!

Hường nghe một cảm giác lạnh toát chạy khắp người. Nàng bèn kêu khổ:

– Ông già tôi rồi. Đúng là ông đi bắt tôi về rồi.

Quản lý Ba cũng giật mình. Nhưng y vội trấn tĩnh.

– Đã chắc đâu là đúng. Rồi sao nữa, Tám.

Tám làm mặt một kẻ hiểu rõ chuyện:

– Đúng mà. Ông xin với bà bầu cho ông được gặp mặt cô Hường, bằng bất cứ cách nào.

– Bà bầu trả lời sao?

– Bà nói cô Hường không ở trong đoàn hát. Cô chỉ tới đây vào những giờ làm tuồng thôi.

Quản lý Ba reo khê: –

– Bà bầu trả lời như vậy được lắm. Rồi sao nữa mậy?

– Ông già cô Hường nghe bà bầu nói vậy, bỏ sang quán ngồi nhậu từ trưa tới giờ và hăm là tối nay sẽ qua rạp bắt cô Hường về...

– Rắc rối quá há?

Quản lý Ba chép miệng quay nhìn Hường. Bấy giờ cả khuôn mặt Hường như nhuộm phẩm xanh. Tin dữ đến một cách bất ngờ khiến nàng không kịp chuẩn bị đối phó. Nàng phải đứng dựa lưng vào chiếc tủ ly để khỏi ngã. Hai chân nàng run lên, cơ hồ không sao đứng vững nổi nữa. Nàng ngó quản lý Ba bằng cặp mắt tội nhân đứng trước quan tòa. Giờ là lúc nàng thấy rõ sự quan trọng của vai trò viên quản lý này trong đời sống của nàng. Như lời anh Tám vừa nói thì bà bầu không biết quyết định ra sao về chuyện nàng và nhường quyền đó cho quản lý Ba. Bà bầu làm như vậy, một phần để nhẹ trách nhiệm, phần nữa vì muốn tránh những chuyện rắc rối với Thúy Hiền. Bà sợ nếu để cho Hường rời đoàn hát Thúy Hiền sẽ buồn và sẽ oán trách bà, Hường nhìn thấy rõ như vậy.

– Bây giờ con về nghe bác.

– Ủ, mày về trước đi.

Tám ra tới cửa rồi lại quay lại:

– Mà con nói với bà bầu sao đây?

– Bảo lát nữa tao về.

Tám đi khỏi rồi, trong phòng chỉ còn có Hường và quản lý Ba.

– Tính sao đây?

Hường mím chặt môi để khỏi bật thành tiếng khóc khi nghe quản lý Ba hỏi như vậy. Tính sao đây? Trước mắt Hường, đồ vật trong căn phòng như bị tráng lên một lớp sương mù. Cả khuôn mặt viên quản lý lúc đó cũng mờ ảo như nét mặt chiêm bao. Tính sao đây? Câu hỏi ấy vang lên như một điệp khúc hãi hùng. Hường nhắm mắt lại.

Những giọt nước mắt chờ sẵn ở riềm mi bây giờ nhẹ nhàng lăn chảy trên má. Khi Hường mở mắt nhìn ra thì khuôn mặt của viên quản lý Ba bỗng biến mất. Nàng chỉ còn nhìn thấy qua màn lệ nét mặt giận dữ của cha nàng. Rồi con đường dẫn về tỉnh Mỹ hiện ra. Dãy phố quận nghèo nàn với những hình ảnh quen thuộc buồn nản. Những chiếc xe lôi. Đàn vịt thả mình trên ruộng. Chuối ngày tháng đều đặn với những công việc mệt mỏi kéo dài cuộc sống lam lũ. Những hình ảnh đó bỗng vụt tan, nhường chỗ cho những khuôn mặt mới: soạn giả Triều Khanh, ký giả Trần Tú, ký giả Văn Hà và đời sống của nàng ở đây, vai trò thứ nhất trong vở tuồng đầu tiên được đóng với Thúy Hiền; xấp ảnh gửi soạn giả Triều Khanh để lăng-xê trên báo chí..! Không, không... Mình không thể về dưới quê được. Không thể trở lại cuộc sống tầm

thường của một con bé nhà quê được. Hường kêu khẽ trong lòng. Nàng lấy lại bình tĩnh, đưa tay lên vuốt ngược mái tóc, rồi thông thả bảo quản lý Ba:

– Tôi không trở về nhà đâu. Tôi sẽ lánh mặt ba tôi cho tới lúc đoàn hát ra Trung.

Quản lý Ba nhìn thấy tình thế biến chuyển mỗi lúc một lợi cho mình. Bây giờ, y là ông thần cầm vận mệnh Hường trong tay, một bà tiên trong chuyện Tấm Cám, có thừa quyền lực để giúp đỡ Hường. Y thầm cảm ơn lão già quê mùa nào đó, người đã sinh ra Hường và đã biết chọn đúng lúc để lên bắt con về. Đối phó với ông già ấy không phải là chuyện khó khăn gì. Từ khi biết đứng ra điều khiển một đoàn hát đến giờ, y đã từng phải đối phó với nhiều chuyện còn ghê gớm hơn nữa và đôi khi còn phải giải quyết

bằng dao búa nếu cần.

Y phác nhanh một kế hoạch: Cho Hường ẩn mặt một nơi đồng thời tìm đến ông già của cô gái này điều đình bằng một số tiền. Quản lý Ba không tin rằng trên đời này lại có những con người biết từ chối tiền bạc. Y tin rằng mình sẽ thành công. Năm ngàn không xong thì mười ngàn. Có được tờ giấy nhận tiền của lão già quê mùa đó rồi, đời sống và tương lai của Hường sẽ bị gắn chặt vào quản lý Ba. Lã Bất Vi ngày xưa bỏ tiền ra buôn vua chắc cũng chỉ sung sướng bằng quản lý Ba lúc đó. Nhưng y khôn ngoan, không để lộ sự vui mừng đó ra mặt vội, vẫn bằng một giọng lo lắng bảo Hường:

– Chuyện đó coi vậy mà không dễ đâu em. Bộ em tưởng là ông già ông không biết đi trình báo cò bót về việc này hay

sao? Bà bầu, anh biết, tính bả nhất lắm, nghe đến chuyện lòi thối ngoài cò ngoài quận là bả run lên rồi...

– Tôi bỏ trốn sang đoàn khác.

– Khó có đoàn nào dám nhận em...

Hường cúi mặt:

– Tôi quyết không chịu về thì ông già tôi có bắt về cũng bằng vô ích mà thôi. Bắt về dưới, tôi lại trốn lên đây. Không đi được thì tôi . . .

Quản lý Ba mỉm cười:

– Không còn cách nào khác nữa sao mà đã vội tính chuyện liều lĩnh như vậy?

Hường ngược lên nhìn quản lý Ba:

– Cùng lắm thì phải vậy thôi, chứ còn biết trông vào ai bây giờ?

Quản lý Ba đặt tay lên vai Hường. Lần này thì cô gái không tìm cách hất bàn tay gã đàn ông đó ra nữa.

– Anh sẽ có cách giúp Hường. Không những giúp Hường được tự do theo nghề mà còn giúp Hường xây dựng sự nghiệp sau này nữa.

Hường chỉ nhìn quản lý Ba không nói gì. Cái nhìn đó còn mang nhiều ý nghĩa hơn cả những câu nói mà Hường có thể nói ra được, trong lúc đó.

– Bây giờ phải tạm tính như thế này

Quản lý Ba hạ thấp giọng như sợ có kẻ thứ ba nghe được cái kế hoạch của mình:

– Tối nay, em đừng tới rạp nữa, Anh sẽ đến gặp ông già em, đưa ông đi nhậu

lai rai rồi thuyết phục ông cho em đi theo đoàn ...

– Ba em khó tính lắm.

Trong lúc xúc động, Hường đã buột miệng xưng em lại với quản lý Ba. Gã đàn ông này nghe vậy thì mừng rỡ ra mặt. Y hăng hái nói tiếp:

– Không sao, em chưa biết tài “diễn thuyết” của anh nên em mới lo như vậy. Anh mà diễn thuyết thì ai cũng phải xuôi tai vừa lòng. Chuyện ấy để mặc anh thu xếp. Cả việc em ở lại đoàn, anh sẽ bảo đảm với bà bầu cho.

Hường chưa dám kêu quản lý Ba bằng anh mà cũng không dám dùng tiếng bác xa lạ để nói chuyện với y nữa. Bàn tay của quản Ba, những ngón tay khéo léo đã bắt đầu lùa vào trong mái tóc Hường.

– Em quên là anh quen lớn ở đây hay sao? Cò quận nào anh cũng có người giúp đỡ. Anh sẽ làm giấy tờ bảo lãnh em trước mặt ba. Anh sẽ nói là em đi theo đoàn hát như một nghệ sĩ chính thức chứ không phải giống như các cô đào vũ. Anh sẽ nhân danh quản lý đoàn hát đưa trước cho ba một số tiền nói là tiền công-tra của em để ba ký nhận ...

Hường mở lớn mắt vì sung sướng. Nàng không ngờ quản lý Ba tính việc lại nhanh như vậy. Theo đúng kế hoạch đó chắc chắn là nàng sẽ được ở lại đoàn hát. Một viên quản lý đoàn hát đứng ra ký công-tra như vậy, không lẽ cha nàng lại không tin? Nàng biết là sở dĩ nếu gia đình có ngăn cấm không cho đi theo gánh hát chỉ vì sợ nàng hư hỏng mà thôi. Bây giờ, quản lý Ba đã kéo sát nàng vào người và những ngón tay của y vẫn nhẹ

nhàng mơn trớn mái tóc nàng.

Những xúc động do sự vuốt ve của bàn tay gã đàn ông chạm vào da thịt Hường pha trộn với niềm vui rộn rã trong lòng tạo cho Hường một cảm giác êm ái, bàng hoàng.

Hường nhắm mắt lại, đầu nàng ngã vào cánh tay của viên quản lý. Cặp môi nóng bỏng của gã đàn ông sẽ chạm lên má Hường.

Bất chợt nàng đẩy mạnh quản lý Ba ra. Từ ngoài cửa, tiếng giày của Thúy Hiền vang lên. Quản lý Ba cũng buông tay Hường, bước lại ngồi xuống một chiếc ghế gần nhất.

Thúy Hiền bước vào vừa kịp lúc Hường sửa xong mái tóc. Nàng không dám nhìn thẳng vào mặt Thúy Hiền vì

có cảm tưởng như Thúy Hiền có thể đọc được những chuyện vừa xảy ra trên nét mặt của nàng lúc đó.

– Ủa, bác Ba đến từ hồi nào vậy kia?

– Dạ, tôi vừa tới...

Thúy Hiền quay sang Hường:

– Sao không rót nước...

Quản lý Ba vội vã:

– Tôi phải về rạp có chuyện cần ngay giờ, cô Thúy.

– Chuyện gì vậy? Lành hay dữ?

Quản lý Ba nhặt chiếc cặp lên tay, đứng dậy:

– Vừa lành mà cũng vừa dữ.

– Sao? Hoãn việc đi Trung à?

– Không.

– Vậy mà tôi tưởng bác lại kiểm tôi về chuyện đó chứ? Vậy chuyện gì?

– Chuyện cô Hường.

Quản lý Ba nói thật về trường hợp của Hường cho Thúy Hiền nghe vì biết rằng tối nay tới rạp thế nào nàng cũng rõ.

Nghe quản lý Ba thuật lại câu chuyện Hường bị gia đình đi kiểm về như vậy, Thúy Hiền tỏ vẻ luyến tiếc Hường nhưng chỉ nói mấy câu an ủi mà thôi chứ không hề hỏi “Phải làm thế nào? Có cách gì giữ Hường ở lại với đoàn không?” như Hường đã nghĩ. Thái độ ấy làm Hường thất vọng không ít. Như vậy, nàng không còn trông cậy gì vào cô đào chánh này nữa rồi. Nàng nhìn quản lý Ba, cái nhìn

ấy có ý nghĩa này: “Tương lai tôi từ giờ phút này, đã đặt hết vào nơi anh định liệu. Tôi không còn trông cậy vào ai được nữa”. Quản lý Ba hiểu rõ cái nhìn đó lắm. Nếu không vương có Thúy Hiền ở đó, y đã ôm lấy Hường mà hứa rằng y sẽ quyết tâm che chở cho nàng, y sẽ hết lòng giúp nàng theo nghề. Và y cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên về thái độ của Thúy Hiền. Theo ý nghĩ của y, trong xã hội cải lương này, không có hai chữ tình bạn và cũng không có luôn cả những chữ thương yêu giữa những cô đào này với cô đào khác.

Trong đời y, y đã được chứng kiến cả một chuyện hai chị em ruột cùng là đào chánh một đoàn mà luôn luôn tìm chuyện hại nhau. Chị em ruột còn như vậy, huống chi là thứ chị em... nhìn nhận như Thúy Hiền và Hường? Ấy là về phía

quản lý Ba xét đoán. Còn với Thúy Hiền thì nàng nghĩ khác.

Nàng không hề có ý nghĩ ghen ghét, đố kỵ với Hường như vậy. Ghen ghét, đố kỵ làm gì với một thú đào con như Hường. Ít nhất – theo ý Hiền – nếu có ghen ghét thì cũng phải năm sáu năm nữa, khi mà nàng đã bắt đầu đi gần tới tuổi ba mươi và Hường đang ở tuổi nàng bây giờ, lúc đó họa ra mới có chuyện ấy. Còn bây giờ? Thúy Hiền thật tâm muốn cho Hường trở về gia đình Cô bé này cản trở lại gia đình, cản trở lại trường học. Tương lai của nó còn đang ở thời kỳ được quyền lựa chọn.

Đi theo đoàn hát, nếu tạo cho mình được một chỗ đứng, một sự nghiệp nhờ một dịp may mắn nào đó thì chẳng nói làm gì, còn ngược lại, sự nghiệp chưa

thành mà lại sa ngã trước những cám bẫy, trước những thủ đoạn của những gã đàn ông như quản lý Ba thì thật là uổng phí một đời. Thúy Hiền không phải là lần thứ nhất nhìn thấy cái cảnh này. Trong quãng đời đi hát của nàng, đã bao nhiêu chuyện tương tự như thế xảy ra. Lũ bạn bè thuở nhỏ của nàng, những cô vũ nữ đi theo gánh hát xin làm không lương để kiếm một dịp may để trở thành nghệ sĩ, bao nhiêu con người ấy, bao nhiêu nạn nhân ấy đã từng khóc lóc với nàng về những phút lỡ lầm đại đột khiến xui hư hỏng cả một đời con gái, cũng chỉ vì giấc mơ danh vọng chói lòa và những cái hầm cái hố, những cám bẫy tàn nhẫn được ngụy trang dưới lớp nhung tơ, đánh lừa những bước chân nai nhỏ. Không, nàng thành thật muốn cho bé Hường trở lại với mái nhà êm ấm, với cuộc đời bình yên, giản dị của một cô bé học trò để mà đón nhận

lấy một cái tương lai tầm thường nhưng mà không có gió mưa đe dọa.

Từ thuở nhỏ, thiếu vắng tình thương yêu gia đình, thiếu vắng cả một quãng đời ấu thơ hoa mộng, Thúy Hiền không lúc nào không thèm khát một mái nhà yên ổn mà ở đấy được sống như tất cả những cô gái tầm thường khác, được bảo vệ, được đùm bọc trong cái không khí đầm ấm của những người thân yêu. Nàng luôn luôn nhìn lại cái dĩ vãng đen tối của mình bằng cặp mắt sợ hãi của một con chim nhỏ lạc bầy. Bây giờ, cô bé Hường đứng trước mặt nàng, số tuổi ấy với sự thèm khát mù quáng trước một ảo ảnh rực rỡ gấm hoa của cuộc sống nghệ sĩ, khiến Thúy Hiền không sao tránh khỏi thắc mắc, lo ngại cho tương lai của Hường. Nàng nhận thấy mối lo ngại của mình trở thành sự thật khi bắt

gặp con mắt thèm muốn của quản lý Ba và những cái nhìn van lơn, đại dột của Hường. Nàng biết, trong một tương lai không xa, Hường sẽ ngã trước cái cạm bẫy đó.

– Em thu xếp để trở về dưới nhà chùa?

Hường hiểu nghĩa câu nói đó như một lời xua đuổi tàn nhẫn của Thúy Hiền. “Rồi một ngày nào đó, em sẽ thay thế địa vị của Thúy Hiền...” Câu nói của quản lý Ba được nhắc lại trong trí nhớ của Hường. Nàng nhìn Thúy Hiền giọng lạnh lẽo và bắt đầu có ý hỗn xược:

– Không, tôi không trở về nhà đâu. Tôi sẽ ở lại đây và sẽ đi theo đoàn...

Thúy Hiền giật mình. Nàng nhìn chăm chú vào mặt cô đào con và không

tin là mình vừa nghe đúng những câu trả lời đó:

– Sao? Em nói sao?

Hường chưa kịp trả lời thì quản lý Ba đã vội vã giải thích:

– Hướng nó không chịu trở về. Nó quyết trốn luôn theo đoàn.

– Rồi tính sao với ông già nó?

– Sẽ có cách.

Quản lý Ba trả lời bằng một giọng tự tin.

Thúy Hiền lắc đầu:

– Bác đừng quên là Hướng hãy còn ở trong tuổi vị thành niên. Gia đình nó có thể thừa kiện mình vì chuyện đó lắm.

– Tôi cũng đã nghĩ đến chuyện đó? Tối nay, tôi sẽ đi gặp ông già của Hường, thương lượng về việc này.

Thúy Hiền khẽ mỉm cười rồi lại nghiêm ngay:

– Đã chắc gì bà bầu chịu?

Giọng quản Ba chắc nịch:

– Bà bầu không chịu thì tôi chịu.

– Ý bác định nói thế nào?

– Cô quên rằng, tôi là quản lý của đoàn hát hay sao? Tôi có thể đại diện cho bà bầu giải quyết chuyện này một cách hợp pháp được lắm chứ?

Thúy Hiền biết rằng như vậy là xong rồi. Hường đã tự chọn cho mình con đường phiêu lưu này rồi. Tương lai của cô bé này ra sao, giờ chưa phải lúc bàn

tối. Thiện ý của nàng trong lúc này rất dễ bị hiểu lầm theo nghĩa ngược lại. Nàng mỉm cười gượng gạo, nắm tay Hường:

– Chị mừng cho em đó. Chị mừng cho em đã gặp được một ông quản lý hết lòng che chở...

Quản lý Ba biết rằng Thúy Hiền có ý nói móc mình nhưng y làm như không nghe thấy, nét mặt vẫn tỉnh táo như thường:

– Dù sao, Hường cũng cần đến sự giúp đỡ của cô Thúy nữa. Giải quyết xong chuyện với ông già của Hường chỉ là chuyện nhỏ mà tương lai của Hường ở trên sân khấu mới là chuyện đáng kể.

Thúy Hiền cười lớn:

– Tôi sợ rằng tương lai của Hường còn sáng chói hơn tôi nhiều.

Nói xong câu đó, Thúy Hiền làm nghiêm ngay, quay bảo Hường .

– Em vào bảo chị bếp dọn cơm rồi chị em mình sửa soạn tới rạp không muộn.

Hường ngập ngừng chưa muốn đi vội. Nàng định trả lời cho Thúy Hiền biết là đêm nay nàng sẽ không đến rạp. Nhưng thấy nét mặt của Hiền lúc đó có vẻ nghiêm trọng lạnh lùng quá, nên Hường lại không dám nói và sau một thoáng ngập ngừng, nàng bỏ vào nhà trong. Đợi cho Hường đi khỏi rồi, Thúy Hiền mới hỏi quản lý Ba:

– Vừa rồi, bác nói thật?

Ba làm như không hiểu Thúy Hiền hỏi mình chuyện gì:

– Cái gì, cô Thúy?

– Tôi muốn hỏi bác về chuyện Hường. Vừa rồi, bác nói thật hay là nói cho nó yên tâm đó?

Quản lý Ba không trả lời mà lại hỏi lại:

– Lỡ tôi nói thật thì cô Thúy thấy sao?

Thúy Hiền im lặng một lát rồi thấp giọng:

– Bác biết tôi thương con Hường như em tôi?

Quản lý Ba gật đầu, Hiền tiếp:

– Tôi không muốn thấy nó nhắm mắt bước vào một cuộc mạo hiểm... Thật là liều lĩnh, với số tuổi của nó và sự hiểu biết của nó hiện giờ.

– Cô Thúy nghĩ sao mà lại nói với tôi như vậy?

Thúy Hiền nhìn thẳng vào mắt quản lý Ba:

– Mình ở trong giới với nhau mình còn lạ gì mà phải che đậy những cái xấu xa của nghề nghiệp? Tôi muốn bác buông con bé đó ra và trả nó về với gia đình nó. Con bé Hường có thể trở thành một thiếu nữ hoàn toàn hơn là trở nên một nữ nghệ sĩ. Bác đồng ý với tôi như vậy chứ?

– Cô Thúy hiểu lầm ý định của tôi rồi...

Thúy Hiền cười khế:

– Nếu tôi hiểu lầm thì tôi xin lỗi bác. Nhưng tôi chắc là những ý nghĩ của tôi không xa với những dự tính của bác đâu.

– Dự định của tôi ra sao mà cô Thúy dám quyết đoán như vậy?

Thúy Hiền lắc đầu. “Không lẽ mà mình lại nói trắng cho y biết những ý nghĩ đen tối trong đầu y?” Không một người con gái nào có thể làm được việc đó. Thúy Hiền đành phải kéo sang vấn đề khác:

– Được rồi, tôi coi như là bác thực lòng muốn giúp đỡ con Hường. Nhưng tôi vẫn chưa hiểu bác sẽ giúp nó như thế nào?

– Tôi có kế hoạch của tôi. Kế hoạch đó nằm trong chương trình cải tiến đợt 4 của đoàn mình.

Thúy Hiền cười to:

– Lại cải tiến đợt 4 nữa? Bao giờ thì cải tiến để tôi còn liệu cách rút lui,

nhường sân khấu này cho các tài năng
đợt sóng mới?

– Cô Thúy đừng nói giỡn như vậy.
Đó chỉ là một lối quảng cáo để trẻ trung
hóa sân khấu thôi chứ đâu phải là đoàn
định đưa những người mới lên thay
những diễn viên cột trụ?

– Tôi hiểu điều đó. Nhưng tôi cũng
hiểu thêm rằng rồi đây tôi sẽ phải làm
những cái đình để cho bầu và bác máng
những cái mũ, cái áo lên đó phải vậy
không?

– Không có chuyện đó đâu, cô Thủy.

Hai người thoáng nhận thấy Hường
lấp ló nơi cửa nên cùng im lặng, nhìn cả
về phía Hường.

– Rồi chưa em?

Thúy Hiền lên tiếng hỏi Hường trước.

– Dạ, rồi

– Vậy em đi lại tiệm Mỹ Nữ lấy chiếc áo dài mang sửa tuần trước về cho chị.

Thúy Hiền muốn mượn cơ đuổi Hường đi khỏi để tiếp tục nói chuyện với quản lý Ba.

Nhưng Hường vừa đi khỏi thì quản lý Ba cũng lấy cơ về rạp, từ giã Thúy Hiền. Ra khỏi nhà Thúy Hiền, quản lý Ba vội lái xe đuổi theo Hường. Bấy giờ cô bé này đang đi lững thững trên vỉa hè. Quản lý Ba cho xe áp vào sát ngay lề đường.

– Hường!

Cô bé giật mình dừng lại, Ba nói nhanh:

– Bây giờ anh phải về rạp để coi tình hình ra sao. Tối nay em đừng tới rạp mà cũng đừng ở nhà...

– Sao vậy?

– Tối rạp rủi gặp ông già thì phiền phức thêm mà ở nhà thì cô Thúy...

Quản lý Ba ngáp ngừng. Hường đã hiểu câu nói bỏ ngang đó. Nàng nhúm mày tư lự.

– Em đã hiểu anh định nói gì chưa?

Hường gật đầu. Quản lý Ba nhìn đồng hồ tay rồi nói bằng giọng quyết định:

– Được. Vậy, sau đây em về nhà cô Thúy, làm như không có chuyện gì để cố khỏi nghi ngờ. Đợi cho cô sắp tới rạp, em đến lánh mặt ở đằng nhà chị Sáu. Em biết chị Sáu nấu cơm cho đoàn chớ?

– Dạ, biết.

– Em đến nhà chị lần nào chưa?

– Rồi, nhà chị ở đường Bùi Viện sau ngã tư Quốc tế phải không?

– Ủa, đúng đó. Em tới nhà chị nói là anh bảo tới rồi đợi anh ở đó nghe.

– Đợi tới mấy giờ?

– Cái đó còn tùy ở câu chuyện giữa ba em và anh. Chắc không lâu đâu. Độ chừng mười giờ anh sẽ tới cho em biết tin. Nếu anh không tới được, anh cũng sẽ cho thằng Tám nó lại kiếm em.

– Lỡ thằng Tám nó dẫn ông già em tới thì sao?

Quản lý Ba cười:

– Ông nội nó cũng không dám giỡn kiểu đó. Tin anh đi.

– Rồi cô Thúy hỏi em, em trả lời sao?

Quản lý Ba sì khẽ trong miệng một tiếng:

– Ô, cô Thúy... cô Thúy... Bây giờ em đâu cần đến cô Thúy nữa?

– Nhưng...

– Em quên rằng cô Thúy cổ không muốn cho em đi theo đoàn hay sao? Em mà ở nhà thế nào cô Thúy cô cũng dẫn ông già tới bắt em về chớ không phải chơi đâu.

– Sao vậy kìa?

– Em không biết là các cô đào chánh, cô nào cũng có tính xấu đó sao? Người ta không muốn cho mình lên mà.

Rồi trước vẻ mặt ngớ ngẩn của Hường, quản lý Ba cười:

– Sau này em thành đào chánh em cũng vậy chứ gì.

Hường nguẩy người, lườm quản lý Ba:

– Đến nước này mà còn đứng đây nói giỡn nữa.

Quản lý Ba cho xe nổ máy:

– Thôi anh đi về rap. Cứ vậy nghen.

Chiếc xe chồm tới phía trước rồi mất hút về phía đầu phố. Hường đứng ngó theo một lúc rồi mới giật mình nhớ đến việc Thúy Hiền sai mình đi. Nàng rảo bước đến tiệm may Mỹ Nữ, lấy áo cho Thúy Hiền. Trên đường về, Hường đi qua một chỗ bán những vỏ tuồng cải lương thêu đĩa. Nàng hỏi mua vỏ Lữ bước sang ngang, có in ảnh cô đào Bích Sơn mang đồ sơn cước sắc sỡ và tương tự đến một

ngày nào mình cũng sẽ được người ta in
hình lên những cuốn sách đó.

CHƯƠNG V

Hường ngồi thu hình trên bộ ván ngựa, đôi mắt mở lớn ngó ra phía cửa. Đã mười một giờ khuya rồi mà quản lý Ba vẫn chưa thấy đón Hường về. Nàng đã coi hết tập tuồng Lữ bước sang ngang, coi hết luôn cả những đoạn tiểu thuyết đăng nơi trang trong hai tờ báo hàng ngày rồi mà chưa thấy bóng quản lý Ba đâu. Cả anh Tám vệ sĩ mà viên quản lý hẹn cho y tới báo tin cho nàng biết cũng không thấy tới.

Có chuyện gì không hay xảy ra rồi chẳng? Hường nghĩ đến bộ mặt giận dữ của cha mình và những cơn say coi trời đất nhỏ không bằng hạt gạo của ông. Rất có thể giữa cha nàng và viên quản lý đã có những chuyện lôi thôi xảy ra. Hường thở dài, vung tay đuổi lũ muỗi vo ve bay xáp tới. Căn nhà chị Sáu lúc này chỉ còn một ngọn đèn ngủ nhỏ đặt trên bàn ăn. Chị Sáu đã tới rạp. Lũ trẻ, con chị Sáu, đùa với nàng một chập hồi tối, bây giờ cũng đã lăn cả ra đất ôm nhau ngủ như chết, mặc cho lũ muỗi bu đầy mặt.

Hường tự hỏi, nếu câu chuyện giữa quản lý Ba và cha nàng không xong thì số phận nàng sẽ ra sao? Tối lúc này nàng mới thấy mình đang đứng trước một trận chiến rắc rối, tiến cũng không được mà lui thì không có đường. Nàng không thể trở về dưới Mỹ được nữa, chuyện ấy

hiên nhiên quá mất rồi. Nhưng trốn ở lại đoàn hát thì nghe cũng khó quá chừng. Gia đình nàng đời nào chịu để yên cho nàng được tự ý làm việc đó? Trong một lúc, Hường nhận thấy lời nói của Thúy Hiền có phần nào đúng. Nàng còn nhỏ quá đối với gia đình và trước pháp luật. Đi theo đoàn hát, nàng chỉ có mỗi một người để trông cậy là quản lý Ba. Dù rằng nhỏ tuổi nhưng Hường cũng có đủ thông minh để hiểu rằng không phải là quản lý Ba tử tế gì với nàng. Tất nhiên rồi y sẽ đòi nàng phải trả ơn xứng đáng sự giúp đỡ này. Nhưng đó là chuyện về sau, Hường chưa lo ngại lắm. Chuyện lo âu lớn nhất của nàng hiện giờ là làm thế nào để được đi theo đoàn hát. Hường nhớ lại cái cảm giác say sưa của buổi ráp thử đầu tiên, vai tuồng của nàng bên cạnh Thúy Hiền. Cảnh cửa đi vào tương lai đã mở rộng trước mắt Hường. Nàng đã đặt những

bước chân thứ nhất vào con đường đi đến tương lai đó. Nàng không muốn lùi lại nữa.

Nếu Hường chỉ được thâm nhập vào đoàn hát như một nữ vũ công, như Sang thuở nào, có lẽ giờ phút này đã quyết định được dễ dàng hơn. Nàng lại có thể ngoan ngoãn trở về với căn nhà, với khu vườn trái cây, với lũ heo, đàn vịt mà không hề thấy một mảy may hối tiếc. Cô bé Lọ Lem trong chuyện thần thoại đã lỡ nhờ chiếc đĩa thần màu nhiệm của bà Tiên biến đổi hình dạng mất rồi, nó không muốn chui trở lại cái xác tầm thường ngày trước nữa. Hường nghĩ tới xấp hình của mình chụp theo lối tài tử sân khấu đang nằm trong những đồng bài vở của Văn Hà, của Trần Tú và những lời hứa hẹn của họ. “Khi vở tuồng này khai trương, chú sẽ làm hình của Hường theo bài phê

bình”. Câu nói của Hà như có chất men của một ly rượu mạnh làm cho Hường ngật say trước những viễn ảnh tươi đẹp. Hường đã nghĩ sẵn cả cho mình một cái biệt hiệu thật kêu để cho Văn Hà và Trần Tú giới thiệu trên báo: “Ánh Hường, cô đào Ánh Hường một mầm non đầy triển vọng trên sân khấu Hoa Lan...” Hường đã tưởng thấy những dòng chữ đó chạy dài trên trang báo phụ trương Sân Khấu, Kịch Trường.

“Không! Không! Ta không thể nào trở về làm một cô gái quê tầm thường được nữa. Như thế để làm gì? Rồi lại giống như bao nhiêu cô gái khác ở cái phố quận buồn hiu đó, ta cũng sẽ lại lấy chồng, một anh đàn ông an phận, rồi đẻ con, rồi già nua như những thím Tư, dì Bảy, cả một đời chỉ quanh quẩn với những mảnh vườn, miếng ruộng. Sẽ không còn

ai biết đến ta nữa. Cái tên Ánh Hường lại trở về với cái tên Nguyễn thị Hường ở trong khai sinh, những xấp ảnh kia sẽ thành vô nghĩa. cái chốn quê mùa đó, ta còn biết nói chuyện với ai? Nói chuyện với bầy heo, đàn vịt à? Ôi thôi, ta ngán cái mùi hôi hám bùn lầy đó lắm rồi. Lạy trời, trời đừng bắt con phải về nhìn lại những hình ảnh ghê gớm đó nữa. Con đã sống ở đó mười bảy năm trời rồi”. Hường nói một mình như vậy giữa tiếng muỗi bay vo ve và những tiếng ngáy đều của lũ con chị Sáu.

Nàng quay lại nhìn chiếc đồng hồ báo thức một lần nữa. Mười một giờ rưỡi rồi. Ruột gan nàng như bị hàng trăm ngọn lửa cùng đốt một lúc. Sự mệt mỏi lo âu, chen với niềm hoang mang, sợ hãi giữa cảnh vắng vẻ của căn nhà khiến Hường không dám ngồi trên bộ ván ngựa nữa.

Nàng bước xuống đất, nhẹ nhàng xỏ chân vào đôi guốc lần bước ra phía cửa và khẽ nâng chiếc then ngang lên.

Nàng không dám mở hản cánh cửa ra mà chỉ mở hé một chút rồi thò đầu nhìn ra. Cái ngõ hẻm thiếu ánh điện chỉ làm tăng thêm cảm giác hoang vu trong lòng Hường. Nàng nhướng mắt nhìn về cuối ngõ. Những căn nhà, những hàng hiên không một ánh đèn lọt ra. Con chó hoang gầy ốm đang gục đầu bối tung đồng rác kiếm ăn, trông như một đứa trẻ đang đùa giỡn trước cửa tiệm chạp phô, nhìn thấy vệt sáng từ chỗ Hường lọt ra, giật mình nhìn lại. Nó đứng thủ thế ngó nàng và hai tai vênh lên nghe ngóng một cách tức cười. Lát sau dáng chừng không cảm thấy bị đe dọa, con chó đói lại tiếp tục bươi đồng rác.

Hường sắp sửa quay vào thì nghe

có tiếng giày cồm cộp ở đầu ngõ. Nàng mừng rỡ mở rộng cửa, bước hẳn ra ngoài. Người đi lại phía nàng không phải là ai mà là Ba mà là anh Tám vệ sĩ. Tuy nhiên, như vậy nàng cũng thấy yên lòng. Sứ giả của quản lý Ba đã tới, có nghĩa là câu chuyện đã có kết quả.

– Sao lâu vậy, chú Tám?

Tám vệ sĩ không trả lời câu hỏi đó của Hường, chỉ khẽ giục:

– Cô sửa soạn cùng đi với tôi. Có xe hơi đợi sẵn ở ngoài đường.

– Đi đâu?

– Đi lại gặp bác Ba chứ đi đâu nữa?

Hường bất bình vì giọng nói khinh rẻ của Tám vệ sĩ, nhưng vẫn nén giận dịu dàng hỏi:

– Sao bác Ba không tới đây chú Tám?

– Ông còn bận nói chuyện với ông già của cô. Thôi cô lấy đồ rồi đi cho lẹ không họ chờ.

Hường trở vào lấy chiếc khăn tay có bọc mấy chục bạc nhỏ và chiếc thẻ học sinh rồi gọi đứa con gái lớn của chị Sáu trở dậy đóng cửa cho mình. Nàng theo Tám vệ sĩ ra đường. Chiếc xe của quản lý Ba rồ máy đợi sẵn. Tám vệ sĩ leo lên ngồi cạnh người tài xế, còn Hương ngồi ở băng sau. Nàng có cảm tưởng như mình là chủ chiếc xe này và ý nghĩ đó làm nàng ngượng ngáp cúi xuống lảng tránh cái nhìn của lão tài xế và Tám vệ sĩ.

Chiếc xe rời khỏi khu vực Ngã Tư Quốc tế, chạy ra đường Trần Hưng Đạo rồi thẳng vào Chợ Lớn. Hương hỏi khế Tám vệ sĩ:

- Mình đi đâu chú Tám?
- Vô nhà bác Ba, cô Hường à.
- Tôi tưởng lại rạp chứ sao lại vào thẳng nhà bác Ba?

Có tiếng hai gã đàn ông cười khẽ với nhau. Rồi Tám trả lời:

- Nghe bác Ba bảo đi rước cô vô trờng thì tôi đi rước chớ tôi không biết chi hết.

Chiếc xe rẽ vào một con đường nhỏ nằm giữa khu Chợ Quán rồi ngừng lại trước một căn nhà hai tầng. Tám vệ sĩ nhảy xuống trước, đi lại cửa nhận chuông. Hường ngồi im trên xe đợi tới lúc cánh cửa căn nhà bí mật kia hé mở, một mục già thò đầu ra và Tám vệ sĩ vẫy gọi nàng mới mở cửa xe bước xuống. Sự hồi hộp mỗi lúc một tăng trong lòng

khiến Hường cảm thấy ngột thở. “Mình đang làm gì thế này? Tại sao mình lại tới đây?” Hường lưỡng lự một chút với cái ý nghĩ đó khi tiến tới sát cánh cửa căn nhà bí mật, đối diện với mộ già. Mộ này, bằng cặp mắt tò mò, quan sát nàng từ đầu tới chân như khi người ta nhìn ngắm một con vật kỳ dị.

– Thôi vô đi, cô Hai.

Tám vệ sĩ khẽ giục rồi ra hiệu cho mộ già đứng sang một bên, tránh lối cho Hường. Nàng được dẫn thẳng lên lầu và gặp quản lý Ba đợi sẵn đó.

– Em đợi anh có lâu không?

Hường rung mình khi gặp phải một cơn gió lạnh. Quản lý Ba ra hiệu cho mộ già xuống nhà rồi nắm lấy cánh tay tròn lẳn của Hường, kéo nàng ngồi xuống đi-

văng và y cũng ngồi ngay xuống cạnh. Sợ hãi, Hường ngồi nhích ra xa gã đàn ông một chút. Quản lý Ba vòng tay ra sau lưng Hường, ôm nàng lại gần mỉm cười:

– Công việc xong rồi. Từ nay em hết còn phải lo ngại nữa,

Hường nhìn quản lý Ba, dò hỏi. Viên quản lý móc túi áo lấy ra một tờ giấy đánh máy chữ mở rộng trước mặt Hường, rồi đọc khẽ...

“Tôi ký tên dưới đây là Nguyễn văn Đức tự Hai Tâm, mang thẻ kiểm tra số . . .” Hường liếc nhanh xuống đoạn dưới. “Tôi làm giấy này thỏa thuận cho con gái tôi là Nguyễn thị Hường đi theo đoàn ca kịch Hoa Lan...” Hường thở ra một hơi dài khoan khoái. Nàng chỉ cần có vậy. Tên tuổi của nàng đã rõ ràng trên giấy với nghề nghiệp và số thẻ kiểm tra đảng

hoàng và với lời cam kết minh bạch kia, nàng không cần phải lo ngại nữa. Cha nàng lại còn nhận của quản lý Ba một số tiền năm ngàn đồng, số tiền đó coi như là số tiền thưởng cho nàng, một thứ tiền công-tra của những đào nhỏ.

– Em vira ý chưa?

Vòng tay của quản lý Ba thâu hẹp lại một chút nữa. Mặt nàng kê sát với mặt quản lý Ba. Gã đàn ông hôn khẽ lên má nàng. Hường sợ hãi đẩy mạnh y ra. Bấy giờ nàng mới chợt để ý thấy tờ giấy cam kết của cha mình chưa có chữ ký. Nàng hỏi quản lý Ba về chuyện đó, Y gập tờ giấy cất vào túi.

– Lát nữa anh còn phải gặp ông già ở đảng rạp đưa tiền cho ông... Nhận tiền rồi ông mới chịu ký chứ.

– Bây giờ ba em ở đâu?

– Ba em đang ngồi nhậu ở Ngã Tư Quốc Tế. Hường giật mình:

– Ông có hỏi gì em không?

– Có. Ông nói muốn gặp em trước khi về dưới Mỹ nhưng anh nói là em đã đi Trung rồi. Ông có ý buồn.

Hường thở dài. Phải chi nàng biết là cha mình có mặt ở Ngã Tư Quốc Tế thì hồi nãy lúc xe đi ngang qua nàng nhìn trộm một phút cho đỡ nhớ. Nghe quản lý Ba nói là ông có ý buồn, Hường cảm thấy thương cha.

– Rồi đêm nay ông ngủ ở đâu?

– Quên, chưa nói cho em biết. Ông già gặp hai người bạn cũ ở trong đoàn. Chú Mười với anh Bé ở dàn đờn đó, hai

người coi bộ thân với ông già em lắm. Họ lôi ông già em đi nhậu và nghe nói đêm nay họ mời ông già em về nhà họ ngủ.

Hường gật đầu:

– Phải rồi, hồi trước ba em cũng có đi theo đoàn hát.

– Hèn gì họ vừa thấy nhau đã đưa nhau đi nhậu liền.

Quản lý Ba vén tay áo coi đồng hồ rồi tiếp:

– Em ở đây nghe. Anh đi gặp ông già một chút rồi trở lại liền.

Hường vội đứng bật dậy:

– Không. Cho em về nhà cô Thúy.

– Việc đã xong đâu mà về. Lỡ

bây giờ đến nơi, ông già em lại không chịu ký vào công-tra mà lại trở mặt bắt em về nhà thì sao?

Hường chỉ tay vào ngực quản lý Ba:

– Có cái này rồi là xong chỗ còn rắc rối gì nữa?

– Mà ông chưa ký thì xong cái nỗi gì?

– Nếu ông không chịu thì không chịu ngay từ đầu rồi. Em biết tính ba em lắm.

Quản lý Ba lắc đầu mỉm cười rồi kéo Hường sát lại gần, giọng dỗ dành nhỏ nhẹ:

– Em thật ... ngây thơ hết sức. Em không hiểu được những mưu mô của người lớn. Có khi người ta nói thế này mà làm thế khác...

– Nhưng ba em . . .

– Ba em cũng có thể đánh lừa chúng mình được lắm Anh nói thí dụ như bây giờ ba em làm bộ ngoài mặt nhận lời để cho em yên lòng, đợi khi em lộ diện ra ngoài rồi ông mới chộp về dưới thì tính sao với ông đây? Anh hỏi em lúc đó tính sao?

Hường cúi mặt không còn biết trả lời quản lý Ba ra sao nữa. Cái cố của y đưa ra thật hợp lý vô cùng.

– Đừng ngại, em cứ coi đây là nhà của em. Từ lúc này em là chủ căn nhà này...

Quản lý Ba thì thầm và nâng mặt Hướng lên:

– Anh đi vào khoảng nửa giờ rồi lại trở về ngay.

– Rồi anh đón em về đằng cô Thúy chớ?

Hường hỏi lại và trong một phút bối rối nàng đã buộc miệng kêu quản lý Ba là anh. Kêu xong nàng mới biết là mình lỡ lời không kịp chữa lại nữa, và càng tỏ ra bối rối thẹn thùng hơn khi quản lý Ba cúi xuống đặt một cái hôn lên môi nàng. Cử chỉ của Hướng lúc đó không hẳn là ưng thuận mà cũng không ra chống cự quyết liệt. Cô bé tiếp nhận cái hôn đầu tiên trong đời mình một cách vụng dại và chỉ cảm thấy ngộp thở vì hơi miệng của gã đàn ông lớn tuổi gần gấp đôi mình. Nàng chưa biết cách nhận hôn cũng như chưa biết cách làm thế nào để tránh một cái hôn.

Tới lúc quản lý Ba buông nàng ra, nàng mới cảm thấy tức giận. Miệng nàng mím chặt lại và hai con mắt quắc sáng dữ

dội chiếu thẳng vào nụ cười thỏa mãn của gã đàn ông.

Nhưng y không để tới sắc diện của Hường lúc đó. Sự khuất phục yếu đuối trong cái hôn vừa rồi đã làm cho y hài lòng. Y coi đó như bước đầu ưng thuận của nàng.

– Em cứ ở yên đây nghe. Cần gì cứ gọi mụ Hai; đừng đi đâu cả. Nửa giờ nữa anh về.

Nói xong, quản lý Ba vui vẻ xuống lầu. Hường đợi cho gã đàn ông xuống hết bậc thang cuối rồi mới gieo người ngồi xuống đi-văng, hai tay ôm lấy mặt. Cảm giác ngộp thở của cái hôn và chất nóng từ hơi miệng của gã đàn ông toát ra vẫn còn để lại trên môi Hường. Nàng tự hỏi rồi sau đó mọi việc sẽ ra sao và sẽ đưa nàng tới đâu. Nửa giờ nữa, quản lý

Ba trở lại, nhưng sự trở lại của y không có nghĩa là nàng sẽ được thanh thân trở về căn phòng ngủ yên ổn, ấm cúng của Thúy Hiền. Có thể, y sẽ kiếm chuyện để giữ nàng ở lại đây suốt đêm. Rồi mọi việc sẽ xảy ra sao, sau đó? Ở trong căn phòng này hay là . . .

Hường ngẩng lên, hất mái tóc về phía sau và đứng dậy. “Phải tìm cách đối phó với quản lý Ba”. Hường đi về phía cửa sổ. Lúc đó nàng mới để ý thấy chiếc giường nệm trắng tinh với ngọn đèn ngủ màu hồng, và hai chiếc gối cũng màu hồng, sắp đặt một cách ngay ngắn sát cạnh nhau. Cạnh đó là một chiếc bàn ngủ ở trên để vài tập sách, truyện. Hường cúi xuống nhặt một tập sách mỏng mà nàng nghĩ là bản thảo của một vở tuồng lên coi.

Rồi nàng ngồi luôn xuống mép giường, lật bìa ra coi. Đúng như Hường đã đoán, đó là một vở tuồng. Ngoài bìa có một hàng chữ viết tay nắn nót: “Tìm hạnh phúc, ca kịch phẩm của Ba Râu”». Nàng lật qua trang trong. Cái tựa “Tìm hạnh phúc” ở ngoài đã được sửa lại là “Bảy đêm hạnh phúc”. “Có lẽ đây là tập tóm lược cốt chuyện tuồng chớ không phải là vở chánh”. Hường nghĩ thế vì thấy cuốn sách quá mỏng chỉ có chừng độ mười trang đánh máy. Hường liếc chữ đầu “Đêm hạnh phúc thứ nhất”. Đọc được hai trang, mặt Hường bỗng đỏ như vì thấy mình đã lầm. Nàng quăng cuốn sách xuống đất, vội vã đứng dậy như vừa làm một việc gì xấu xa mà bị ai bất chợt nhìn thấy. “Bảy đêm hạnh phúc. Đồ quý!”

Hường rửa thầm trong miệng và cổ

xua đuổi những gì vừa đọc thấy trong cuốn sách kia đi nhưng những dòng chữ tai hại khó chịu ấy cứ lẩn quẩn trong đầu nàng. Hường bỏ về chỗ cũ ngồi xuống đi-văng và để quên những hình ảnh bậy bạ tả trong hai trang truyện “Bảy đêm hạnh phúc”.

Nàng nghĩ tới những chuyện đứng đắn khác. Nghĩ đến vở hát đang diễn ở rạp, nghĩ đến tờ công-tra trong túi quản lý Ba, nghĩ tới Thúy Hiền, nhưng rồi cuối cùng, những trang giấy đánh máy hồi nãy lại hiện trở lại trong trí nhớ...

Hường ngủ tự lúc nào không hay. Khi nàng tỉnh dậy thì thấy quản lý Ba ngồi kế bên. Y đã thay đồ mát, điều đó chứng tỏ rằng nàng ngủ rất say, quản lý Ba về đã lâu mà nàng không hề biết. Người con gái mười bảy tuổi này đang ở vào cái tuổi vô tư, dễ ăn dễ ngủ nên dù đang ở trong

một căn nhà lạ và trước những mối lo âu lớn như vậy mà nàng không sao chống lại được cơn buồn ngủ.

Thức giấc, việc đầu tiên của Hường là kiểm soát lại chỗ nằm của mình. Nàng giật mình khi thấy mình đang nằm gọn trên chiếc giường nệm trắng hồi nãy. Hường nhớ là trong lúc ngồi chờ quản lý Ba, nàng đã ngủ quên ở ngoài đi-văng. Vậy ai đã bế nàng vào giường? Hường ngồi nhóm dậy, nhìn quản lý Ba. Gã đàn ông mỉm cười giữ nàng nằm lại.

– Buông ra cho tôi về.

Hường vùng mạnh tay, tỏ thái độ quyết liệt. Quản lý Ba vẫn dụi dàng:

– Em về đâu bây giờ?

– Tôi về với cô Thúy.

– Em không thể nào trở về nhà cô Thúy được nữa. Phải ở tạm đây ít lâu chờ cho xong việc rồi em mới ra ngoài được.

– Không Buông tôi ra...

Bàn tay quản lý Ba vẫn như chiếc kẹp sắt kẹp chặt lấy cánh tay Hường. Nàng vùng vẫy như một con ruồi vùng vẫy trong chiếc lưới nhện,

– Việc không xong rồi.

– Việc gì không xong?

– Việc của em. Tới giờ chót bị hỏng hết.

Hường cảm thấy như tim mình ngừng đập khi nghe quản lý Ba báo cái tin đó.

Lặng người một lúc, Hường mới lấy lại được bình tĩnh và hỏi lại quản lý Ba.

– Có thật vậy không? Có thật là cha tôi không chịu ký không?

Quản lý Ba không trả lời, lẳng lặng lấy tờ giấy đánh máy hồi nãy ra ném xuống giường. Hường vô lấy, mở ra coi. Đúng như lời viên quản lý nói, phần dành cho chữ ký của cha nàng vẫn còn để trắng. Hường vò mạnh tờ giấy trong tay. Vậy là tuyệt vọng rồi. Như vậy là giấc mộng của nàng tan vỡ thật rồi. Hường thấy một khối uất nghẹn nặng nề dâng trong cổ mình, chặt hơi thở của nàng ra từng đoạn ngắn. Nàng muốn khóc mà khóc không được. Tất cả chỉ còn lại một cảm giác lạnh ngắt, hoang vu trong lòng nàng. Hường trân trối nhìn ra phía trước. Bức tường chắn ngang tầm mắt của nàng. Ý nghĩ của nàng ngừng lại nơi đó. Cuộc đời của nàng, những ý nghĩ về tương lai của nàng cũng như bị chặn đứng lại nơi đó,

không một lối thoát. Rồi sao đây, ngày mai, ngày mai? Hường nhìn thấy hình bóng chiếc xe đồ màu vàng cũ kỹ chạy trên con đường đi về lục tỉnh.

Những chiếc xe hơi lọc xọc cùng một lúc hiện ra với mái chợ, với con đường phố chợ buồn rầu. Nàng sẽ trở về với cái lốt cũ, nàng sẽ lại giống như một loài sên nhỏ yếu thò đầu ra nhìn cảnh vật bên ngoài, ngửi màu xanh trên lá, uống giọt sương trên hoa để rồi vội vã chui đầu trở lại cái vỏ quen thuộc, tối tăm của mình. Cô đào Ánh Hường, giấc mơ sáng chói giữa một rừng hoa, bây giờ chỉ còn là một chân trời mù sương. Hường ôm lấy mặt và lần này thì nàng khóc thật, khóc như hồi còn nhỏ ngủ quên trong một căn nhà hoang, thức dậy giữa sự đe dọa hãi hùng của đêm tối.

Quản lý Ba kéo Hường vào lòng, bàn tay ấm áp của gã đàn ông nhẹ nhàng ve vuốt trên vai nàng, trên lưng nàng. Sự mơn trớn đúng lúc ấy có hiệu lực làm cho cô gái mười bảy tuổi này cảm thấy mình bớt cô đơn. Bàn tay ấy như một hơi lửa nóng sưởi ấm lòng Hường. Nó mang dấu hiệu một sự che chở bền vững. Nó xoa dịu nỗi ghen ngào, chua xót trong lòng nàng. Hường quên cả giữ gìn, gục đầu vào ngực quản lý Ba, như một con gà nhỏ nép mình dưới đôi cánh êm ái của mẹ.

– Có gì mà khóc? Mọi chuyện rồi sẽ được thu xếp êm đẹp... Điều cần nhất là em phải quyết tâm, em phải tin là mình không chọn lầm đường. Em phải luôn luôn tự nhủ rằng mình sẽ trở thành một nghệ sĩ nổi danh. Anh biết có nhiều người lúc đầu vào nghề cũng gặp những

hoàn cảnh trắc trở như em.

Giọng quản lý Ba ngọt ngào hấp dẫn. Y kể lại cho Hường nghe tiểu sử một vài cô đào danh tiếng; lúc mới đầu vào nghề cũng bị cha mẹ ngăn cấm như nàng. Nhưng họ vẫn cương quyết thực hiện giấc mộng của mình và cuối cùng tất cả đã thành công. Rồi chính những người ngày xưa cấm đoán họ, những người đã tưởng rằng “trồng trầu, trồng lộn dây tiêu, con bội mẹ liêu con hư” những người đó lại trở lại nhìn nhận những ngôi sao này, những tài danh kia là con, là em mình.

– Khi người ta có danh vọng rồi, khi người ta đã làm chủ những tòa nhà, những chiếc xe hơi rồi, người ta có thể đòi lại được tất cả những người ta đã mất, ngay cả sự kính trọng của kẻ khác. Em không thấy bà mẹ cô Thúy Hiền đó sao? Bả chiều chuộng, bả sợ cô ta còn

hơn cả một người làm công sở chủ. Bởi vì Thúy Hiền đã biến thành một cái kho vàng vô giá của bà. Một năm đi hát của Thúy Hiền đủ để cho bà trả hết nợ nần bài bạc từ mười năm trước.

Quản lý Ba vừa nói vừa lấy khăn tay lau những giọt nước mắt cho Hường. Y hôn lên riềm mi đầm lệ của nàng.

– Anh sẽ lo hết cho em. Em không phải đi đâu nữa. Để cho đoàn hát đi Trung trước, bọn mình sẽ lấy giấy máy bay ra sau. Vở tuồng mới này, em sẽ có mặt trên sân khấu. Anh sẽ bắt thằng Bé tập riêng cho em và sẽ bảo Triều Khanh nó đưa cho em những “rôn” xứng đáng hơn...

Quản lý Ba ngừng nói, nâng cằm Hường lên và cúi xuống hôn vào môi nàng. Hường yếu đuối chống cự. Ngọn

đèn chính trong phòng được tắt đi. Bảy giờ, trong phòng ngủ chỉ còn có một thứ ánh sáng màu hồng êm dịu, màu hồng chan hòa. Tiếng kêu của Hường chìm vào trong màu ánh sáng đó...

CHƯƠNG VI

Cuộc tranh luận mỗi lúc một gay go, sôi nổi. Bây giờ trong ban Giám đốc đoàn hát, người ta đã thấy chia thành hai phe rõ rệt: một phe của bà bầu và một phe của quản lý Ba, phe bà bầu chống lại việc thu nhận Hường vào đoàn hát do phe của quản lý Ba đưa ra. Triều Khanh về phe quản lý Ba. Tiền đạo Hai Đường bên vực lập trường của bà Bầu. Thiếu một người thứ năm là tiếng nói quyết định nên cuộc tranh luận

nhiều lúc tưởng như bế tắc, Nhân danh giám đốc kỹ thuật, soạn giả Triều Khanh yêu cầu bà bầu thầu nhận Ánh Hường như một diễn viên chính thức của đoàn để tung ra trong dịp cải tiến đợt bốn.

– Đoàn hát của chúng ta già nua quá rồi. Những diễn viên không còn lôi kéo nổi khán giả nữa. Họ đã chai quá với những lối ca ngâm diễn xuất của một số diễn viên mà họ đã bị xem từ mười năm nay.

Hai Đường không chịu:

– Rờ-xẹt hàng đêm tôi thấy vẫn không xuống, những vở mới tung ra vẫn ăn khách như thường, nhiều vở diễn được tới hai tuần liền, coi đó đủ thấy rằng khán giả vẫn còn chịu diễn viên của mình lắm. Bây giờ, nếu tung ra cái tin Hoa Lan cải tiến đợt bốn, tôi sợ không

những không có lợi mà lại còn khiến cho một số đào kép cũ của mình bất mãn.

Quản lý Ba nạt ngang Hai Đường:

– Chú mới vào nghề nên chưa có kinh nghiệm gì hết. Bộ chú thấy rờ-rẹt vẫn đều, vở mới vẫn ăn khách là đoàn hát cứ như vậy là tiến đều và chúng ta chỉ việc ngồi yên hốt bạc hay sao? Lầm, lầm lẫn. Rồi chú sẽ thấy một ngày nào đó, những cái tên Thúy Hiền, Thanh Quang, Sáu Tịnh sẽ không mang lại khách cho chúng ta nữa. Người ta nghe mãi Thúy Hiền than khóc, Sáu Tịnh xàng xê, Thanh Quang vọng cổ thét rồi cũng phải nhàm đi chớ. Như là khi ta phải ăn mãi một món năm này qua năm khác, tất có ngày ta phát ngán mà phải tìm đổi món khác. Chú chỉ nhìn thấy cái lợi nhỏ trước mắt mà không tính đến những cái hại lớn sau lưng. Đoàn hát này có lỗi, bắt quá chú chỉ

bị thất nghiệp vài tháng rồi lại kiếm được chỗ làm khác, còn tôi nếu đoàn hát này xuống thì sự nghiệp tôi cũng tan theo...

Cái giọng nói trịch thượng của quản lý Ba, bà bầu nghe như một lời nói phạm thượng. Dầu sao thì ở đây bà vẫn là chủ. Bảng hiệu của bà, xác gánh của bà, một số lớn nợ của gánh bà phải đứng tên, bà bầu cảm thấy trách nhiệm của bà đối với đoàn hát nặng nề hơn quản lý Ba nhiều. Tuy bất mãn với quản lý Ba, nhưng bà bầu vẫn cố gắng ngọt ngào:

– Cậu Ba à, cậu còn nhỏ tuổi hơn tôi, dầu cho cậu có mười năm trong nghề cậu cũng không sao hiểu hết được nghề hát bằng tôi. Cậu nên nghe tôi, đoàn hát mình đang đứng hàng đầu các đại ban, đào kép của mình vẫn còn có giá, soạn giả của mình đều là những soạn giả tên tuổi, việc gì mà phải tính đến chuyện cải

tiến cho tốn kém ra. Thầy Đường nói có lý đó. Việc cải tiến này không những không có lợi cho mình mà lại còn gây bất mãn cho đào kép cũ nữa.

Cái giọng nói của bà Bầu càng làm ra ngọt ngào bao nhiêu thì lại càng kh-
iến quản lý Ba khó chịu bấy nhiêu. Trước mặt Triều Khanh và Hai Đường, quản lý Ba thấy cần phải tỏ ra cho họ biết rằng ở đoàn hát này chính y là chủ cái gánh này, chứ cái bảng hiệu Hoa Lan chỉ là một cái sườn nhà xơ xác, nếu không có số tiền hai triệu của y bỏ vào thì nó sẽ mãi mãi chỉ là một cái nhà không mái.

Quản lý Ba liền nhìn thẳng vào mặt bà bầu, nghiêm trang nhắc lại ý nghĩ đó. Nét mặt bà bầu tái hẩn đi. Cơn giận dữ thật là bất ngờ. Bà Bầu đứng hẩn dậy. Cuộc tranh luận không còn giữ được tính cách đúng đắn của nó lúc đầu nữa.

Chỉ một chút nữa, hai vị lèo lái đoàn hát đã cho nổ bùng một cuộc đấu khẩu ác liệt, tục tĩu như những chuyện cãi lộn của những người kém văn hóa và quên hẳn rằng họ đang đứng trước mặt hai người làm công. Nhưng quản lý Ba đã ngăn giữ kịp sự phẫn nộ của mình. Y cười nhạt nhìn Triều Khanh rồi ra hiệu cho chàng soạn giả này đứng dậy bỏ về.

Cuộc họp bàn về chuyện cải tổ đoàn hát như vậy là bị gián đoạn. Bà Bầu giữ Hai Đường lại để trút bớt sự giận dữ với nhà tiền đạo trung thành với mình này trong khi quản lý Ba lái xe đưa Triều Khanh về nhà,

Từ sau ngày đoàn hát đi Trung về, quản lý Ba chính thức ăn ở với Hường như một cặp vợ chồng có hôn thê hôn thú hẳn hoi. Và căn nhà ở đường Chợ Quán đã biến thành một tổ uyên ương

của cặp vợ chồng này đồng thời cũng là một nơi hội họp của một bộ tham mưu của quản lý Ba, gồm có Triều Khanh và mấy soạn giả trong đoàn và một bà khách mới.

Bà khách này là chủ một vừa cá ở Phan Thiết, góa chồng và rất mê cải lương. Trong lúc đoàn hát ra lưu diễn ngoài Trung, bà chủ vừa cá làm quen được với Triều Khanh và từ đó, bà nảy ra ý định lập một đoàn ca kịch. Khi đoàn Hoa Lan về Sài Gòn, bà cũng theo về luôn. Người ta bắt đầu để ý đến cuộc giao du thân mật giữa bà góa phụ chủ vừa cá này với chàng soạn giả trẻ tuổi Triều Khanh. Họ thường lấy căn nhà quản lý Ba làm nơi gặp gỡ. Cũng như bao nhiêu câu chuyện khác, câu chuyện một góa phụ giàu có định bỏ tiền ra cho Triều Khanh lập gánh được tạo thành một luồng dư luận chứa đựng

nhiều mẫu chuyện bịa đặt thích thú chạy trên các cửa miệng những đào kép trong đoàn. Triều Khanh muốn cải chính lắm, nhưng hễ cải chính xong một chuyện này thì lập tức một chuyện khác lại được tung ra. Người ta nói rằng hai người đã mang nhau ra Cáp và tính chuyện chính thức lấy nhau. Đến chuyện đó thì Triều Khanh không buồn cải chính nữa. Sự thật không phải là Triều Khanh không có dụng ý trong việc kết thân với bà góa phụ này.

Triều Khanh muốn lập gánh thật. Chàng muốn rời khỏi sân khấu Hoa Lan, càng rời khỏi sớm được ngày nào càng hay ngày đó. Lý do chính là vì Thúy Hiền. Sau bao ngày tháng theo đuổi cô đào này, Triều Khanh mới chợt nhận thấy là mình chạy theo đuổi bắt một ảo ảnh. Tuy Thúy Hiền vẫn giữ nguyên vẹn những cảm

tình cũ với chàng nhưng Triều Khanh đã cảm thấy như vậy. Cuộc rượt bắt tình yêu giữa chàng và Thúy Hiền đã diễn ra trong cảnh sương mù, chàng không nhìn thấy khuôn mặt đích thực của một tình yêu mà chàng mong muốn.

Gã soạn giả ba mươi tuổi bắt đầu thắm mệt và nhận thấy cần phải bỏ cuộc. Quyết định ấy càng chắc chắn hơn khi Triều Khanh biết được tin một người cháu của bà Bầu đã nhảy vào cuộc. Gã địch thủ này cũng thuộc vào loại giàu có như Huỳnh văn Rô, nhưng lại hơn Huỳnh văn Rô ở chỗ xông xáo, ngổ ngáo, mạnh dạn. Y có mặt bên cạnh Thúy Hiền suốt năm tuần lễ đoàn hát diễn ở Miền Trung.

Điều làm cho Triều Khanh khổ tâm không phải là sự xuất hiện của Hải — người cháu của bà bầu. Chim trời cả

nước, may ai nấy hưởng, đóa hoa hã
còn ở trên cây, Triều Khanh không buồn
vì cuộc chạy đua chinh phục Thúy Hiền
có thêm địch thủ mà chàng lại buồn vì
chính Thúy Hiền. Lẽ ra Hải không nhảy
vào vòng chiến, vì nếu định vào, Hải đã
nhảy vào từ lâu rồi, Hiền mới về nhập
đoàn Hoa Lan kia. Sở dĩ lúc này Hải áp
tối chính là vì Thúy Hiền đã – không
hiểu vô tình hay cố ý – gây ra sự hiểu lầm
cho gã đàn ông kia. Sự hiểu lầm thật là
tai hại: Y tưởng là Thúy Hiền chú ý tới y.
Anh con trai nào mà lại từ chối tình yêu?
Hải thuộc vào loại đàn ông tự cho mình
là một thứ Don Juan thời đại và thường
hãnh diện về điểm đó. Y coi tình yêu như
một đồ trang sức làm giàu, làm đẹp thêm
cho đời sống càng có nhiều càng hay.
Lúc đầu, y không chú ý tới Thúy Hiền
vì ngại tốn công. Những gã đàn ông tự
cho mình là đẹp trai, có nhiều điều kiện

để chinh phục đàn bà, thường mắc phải bệnh lười biếng đó. Hải không muốn mất thời giờ vì một cô gái nào, dù cho cô gái đó là Thúy Hiền đi nữa. Những thời giờ để theo đuổi một cô gái vào cỡ Thúy Hiền theo lời y vẫn thường tuyên bố – thà để theo đuổi những cô gái tầm thường khác, những cô vũ công, những cô đào phụ chẳng hạn, sẽ có lợi hơn, vì những cô gái này dễ dãi ít tham vọng.

Nhưng từ bữa gặp Thúy Hiền ở ngoài Nha trang, Hải bắt đầu thay đổi ý nghĩ đó. Y đã chán những cuộc tình duyên dễ dãi, tầm thường. Và trước nụ cười, ánh mắt của Thúy Hiền, qua một vài câu chuyện với nàng trên bãi biển, Hải chợt nhận thấy sự ngu dại của mình trong bao lâu nay đã không để công chinh phục cô đào danh tiếng này. Thúy Hiền đối với Hải cũng như đối với Huỳnh văn Rô, Trần

Tú, hay là với tất cả những gã đàn ông theo đuổi nàng từ trước, nàng không tỏ những cảm tình đặc biệt với ai mà cũng không muốn làm ai phải buồn vì mình. Cái lối xử thế quá tròn đó của Thúy Hiền đã làm Hải ngộ nhận.

Quen với những thành công dễ dàng qua những cuộc săn bắt tình yêu của những cô gái khác, Hải cho rằng Thúy Hiền đã ưng thuận khi nàng nhận lời cùng đi tắm biển với y. Sau buổi đi tắm biển đó, Hải không rời Hiền ra một phút nào nữa. Triều Khanh cay đắng theo dõi hai người mỗi phút, mỗi giờ. Trong buổi hát, trong bữa ăn, giờ tập tuồng, lúc nào cũng có mặt Hải ở bên cạnh Thúy Hiền. Một nụ cười tình cờ, một cái nhìn vô nghĩa trao cho Hải nhất nhất đều gieo vào đầu óc chàng soạn giả này những ý nghĩ tối tăm. Lúc đầu, Triều Khanh tự nhủ:

“Không, không thể có chuyện ấy được. Mình nghĩ tầm bậy về Thúy Hiền rồi. Mình đánh giá nàng thấp như vậy sao? Thúy Hiền còn lạ gì cái tính vô loại của Hải nữa? Nàng không để ý đến y đâu. Mình ghen quá nên mới mù quáng mà nghĩ bậy đó thôi. Mình phải tin ở nàng, mình không có quyền nghi ngại sự đứng đắn của nàng...”

Nhưng khi đoàn hát ra tới Đà Nẵng thì cái lập trường của Triều Khanh bắt đầu lung lay. “Biết đâu trong một phút nào đó, Thúy Hiền sẽ chẳng bị ngã bởi sức tấn công bền bỉ của Hải. Mình đừng có quá khờ dại mà tin vào sự khôn ngoan, sáng suốt của một người con gái. Khôn ba năm, dại một giờ . . . Biết đâu? Thúy Hiền dù sao cũng chỉ là một người con gái chứ đâu phải là một nữ thần, một bà thánh? Sẽ có một phút nào đó, người

con gái trong Thúy Hiền yếu đuối, nàng sẽ không chống cự được nữa và nàng sẽ ngã vào cánh tay của thằng đàn ông họ sở kia ...”

Khi gã đàn ông sống trong một trạng thái ngờ vực thường trực thì tất cả những ý nghĩ của hắn đều bị che phủ bởi một lớp sương mờ dày đặc. Hắn nhìn nhưng không dám tin ở sự sáng suốt nơi cặp mắt mình nữa, hắn suy nghĩ rất nhiều để rồi nghi ngờ luôn ngay cả ý nghĩ của mình. Triều Khanh bị dẫn vật bởi cái tâm trạng nửa tỉnh nửa mê đó và cuối cùng thì gã soạn giả này không còn đủ sức để nối tiếp cuộc hành trình mệt mỏi này nữa. Triều ra khỏi cuộc chạy đua. Trong khi ấy, bà chủ vừa cá — người góa phụ trẻ tuổi còn đầy sức sống trong cái cơ thể được nuôi dưỡng thừa thãi — đã luôn luôn có mặt bên cạnh Triều Khanh.

Giống như một kẻ đã mất quá nhiều sức trong một cuộc chiến đấu tuyệt vọng, Triều Khanh, đã tìm thấy nơi người góa phụ kia những an ủi vỗ về. Chưa phải là tình yêu bởi vì Triều Khanh chưa thể nào quên ngay được hình ảnh của Thúy Hiền nhưng Triều Khanh đã coi những cảm tình đặc biệt mà người góa phụ này dành cho chàng như một dòng suối mát làm dịu bớt sức nóng do ngọn lửa Thúy Hiền tàn phá đời sống của mình.

Chàng không cải chính cái dư luận buộc tội sự giao du quá thân mật giữa chàng và người góa phụ kia nữa. Không công nhận hẳn mà cũng không quyết liệt cải chính, Triều Khanh đã có một ý định rõ rệt: lập một đoàn hát cho mình. Để thực hiện ý định đó, chàng phải một mặt liên kết chặt chẽ với quản lý Ba, một mặt làm thỏa mãn đời sống tình cảm của

bà chủ vừa cá. Đoàn hát sẽ là của chàng người góa phụ kia sẽ biến thành một thứ chủ nợ và quản lý Ba sẽ giữ nguyên địa vị cũ trong đoàn Hoa Lan, nhưng y sẽ được thỏa mãn một điều khác: Ánh Hường sẽ được tung ra ánh sáng, sẽ bước từ địa vị một cô đào vô danh lên địa vị một cô đào chánh. Trên nguyên tắc hợp tác như vậy, ban giám đốc của đoàn sẽ là ba người nhưng trong thực tế, chỉ có hai người bỏ tiền: quản lý Ba và bà chủ vừa cá. Triều Khanh tin là mình đã đi một nước cờ đúng...

* * *

Hường ra đón hai người ở cửa. Bây giờ cô gái quận bé nhỏ nhút nhát ngày nào đã lột xác để trở thành một thiếu nữ của thành phố trăm phần trăm. Chiếc

sơ mi màu vàng nhạt và chiếc quần blue jean ôm sát lấy hai bắp đùi nở nang thay thế cho bộ quần áo bà ba khiêm tốn bữa nào, con bé Hường đang đứng trước mặt Triều Khanh hôm nay không còn một chút liên lạc gì với đứa con gái ngỡ ngác ngồi sau ghế Thúy Hiền giúp cô đào chánh làm đầu trong hậu trường ba tháng về trước nữa. Sau khi chào Triều Khanh, Hường quay sang nói với quản lý Ba:

– Thím Mười đợi anh mãi ở đây, vừa về xong.

Thím Mười là bà chủ vừa cá, Hường gọi vậy vì vẫn còn giữ lối xưng hô cũ với Triều Khanh. Nàng vẫn kêu Triều Khanh là chú nhưng thay vì xưng “con” như trước, giờ nàng xưng tên mình trong lúc nói chuyện với chàng: “Chú Khanh giúp mình một việc...” “Chú Khanh dạy

Hường ca bản này... v.v.” Lối xưng hô đó vừa thân mật mà lại vừa giữ được lễ độ.

– Vậy hả, thím có dặn gì không?

Quản lý Ba vừa nói vừa quàng tay ôm ngang lưng Hướng sóng bước đi vào.

– Thím dặn mình đợi thím ở đây, tối đi ăn trong Chợ Lớn với thím. Cả chú Khanh nữa, nghe!

Nàng quay sang Triều Khanh mỉm cười tinh quái.

– Thím dặn mấy giờ thím trở lại đây?

– Quãng sáu, bảy giờ gì đó.

Họ vào hẳn phòng trong. Quản lý Ba âu yếm bảo Hướng:

– Em bảo nó sửa soạn đồ cho anh đi tắm.

Hường đón chiếc cạt-táp trên tay quản lý Ba, cật vào tủ rồi trả lời:

– Em đã sửa soạn phòng tắm cho anh rồi.

– Cứng của anh ngoan quá!

Ba khen vợ và hôn nhẹ lên má nàng rồi quay bảo Triều Khanh ngồi đợi mình.

– Em lấy nước cho chú Khanh uống chớ. À, chai rượu bữa qua còn không?

– Ở nhà này chỉ có anh uống rượu mà thôi, còn hay không thì anh biết chứ hỏi gì em. Kỳ không?

Hường lườm quản lý Ba, trả lời bằng một giọng hết sức nhõng nhẽo. Ba cười hể hể rồi lại hôn vợ một lần nữa trước mặt Triều Khanh. Lần này Hướng nghiêng đầu sang một bên, không chịu

cho Ba hôn lâu vì ngưng. Nàng xô Ba vào buồng:

– Anh kỳ quá à. Đi tắm đi.

Quản lý Ba coi bộ thỏa mãn ra mặt, vừa đi vừa cười. Triều Khanh cảm thấy chướng mắt trước cái cảnh đó. Chàng cúi xuống và xem một tờ tuần báo phụ nữ, ngoài bìa đăng hình cô đào Thanh Nga. Quản lý Ba ra tới cửa phòng còn quay lại bảo Triều Khanh:

– Cứ tự nhiên nghe toa. Ngồi nhậu lai rai đợi moa tắm xong rồi mình thảo luận về việc chọn tên cho đoàn hát.

Quản lý Ba vào phòng tắm rồi, Hường mang rượu ra mời Triều Khanh:

– Chú uống không hay là uống sô-đa?

– Hường cho tôi xô-đa đi.

Triều Khanh trả lời rồi lặng lẽ theo dõi Hường rót rượu ra ly và mở xô-da. Hai bàn tay khéo léo của nàng làm cái công việc đó hết như một cô gái bán bar lành nghề, chứng tỏ là nàng được quản lý Ba huấn luyện thuần thục. Triều Khanh ngó cái cổ tay trắng muốt của Hường, một sợi dây vàng lấp lánh bên trong tay áo, ở đầu sợi dây hai chữ B và H lồng vào nhau quấn quít theo hình một con bướm đang bay cũng bằng vàng sáng chói. Trên tay Hường ngoài chiếc nhẫn cưới còn thêm một chiếc nhẫn kim cương óng ánh như một giọt nước sắp tan, mười móng tay sơn màu hồng nhạt, tất cả những màu sắc đó tạo cho Hường một dáng dấp đài các sang trọng.

Triều Khanh vụt nhận ra một điều: từ khi lấy chồng thân hình cô gái này nảy

nở hơn trước một cách rõ rệt. Bộ ngực căng phồng sau làn áo sơ mi lụa mỏng như muốn bứt tất cả những chiếc khuy gài lỏng lẻo trên áo, mỗi lần nàng thở mạnh. Hường biết là Triều Khanh đang chăm chú ngó mình, nhưng nàng không cảm thấy ngượng ngập, sượng sùng như hồi còn ở nhà Thúy Hiền mỗi lần bắt gặp tia mắt thèm muốn của quản lý Ba chiếu thẳng vào mình nữa. Trái lại, cô gái này thầm nghe trong lòng mình nổi dậy một niềm kiêu hãnh. Nàng biết là mình đẹp. Vẻ đẹp của nàng càng trở nên nồng nàn quyến rũ hơn từ khi chung sống với quản lý Ba.

Như trái cây vừa độ chín, sắc đẹp của Hường ngày thêm đậm đà, chài chuốt dưới bàn tay săn sóc, nâng niu của quản lý Ba.

– Chú uống thử coi đã vừa chưa?

Hường mỉm cười ngược nhìn Triều Khanh, giục khẽ. Triều Khanh ngoan ngoãn nâng ly rượu lên môi khẽ nhấp rồi lại đặt trả xuống chỗ cũ, gật đầu:

- Hướng pha rượu giỏi lắm.
- Chú lại ngạo Hướng rồi.
- Tôi nói thật chứ đâu có ý ngạo Hướng.

Hường mở hộp thuốc 555 đưa mời Triều Khanh rồi xoay sang câu chuyện lập gánh, hỏi chàng về việc ký giao kèo với kếp Kim Dũng ở đoàn Thanh Châu.

Ngồi nói chuyện với Hướng, Triều Khanh không thể nào bỏ ý nghĩ so sánh nàng với một trái mận Đà Lạt, trái mận giòn và chua, ăn vào thấy ớn răng mà vẫn thấy thèm và thích được ăn.

– Chú thấy Hường có gì thay đổi không?

Hường ngồi trên thành chiếc ghế nệm, hai bắp đùi tròn lẳn cùng nổi bật thêm trong hai ống quần bó khít. Dáng điệu ấy tự nhiên chớ không phải Hường cố ý tạo ra, Triều Khanh biết rõ như vậy. Chàng soạn giả trẻ tuổi này thoáng một chút ghen tức với cái hạnh phúc của quản lý Ba, “Không còn gì vô lý, bất công bằng bắt Hường phải sống bên cạnh thằng ngu ấy suốt đời”. Triều Khanh khẽ thở dài khi thấy tiếng nước trong phòng tắm đã ngừng chảy. Điều đó chứng tỏ là quản lý Ba sắp có mặt ở đây. Chàng sẽ lại phải chịu đựng những cảnh âu yếm như đâm vào mắt mình giữa quản lý Ba và Hường. Triều Khanh nâng ly rượu lên uống một hơi, ly rượu cạn quá nửa. Tiếng Hường cười giòn tan như pha lê ở bên tai Triều

Khanh:

– Ghê chưa. Vậy mà Hường cứ tưởng chú Khanh không biết uống rượu đó.

Rồi Hường từ thành ghế nhào xuống. Một nửa thân hình phía trên của nàng đổ nghiêng tới Triều Khanh. Chiếc áo sơ mi rộng cô càng mở rộng thêm trước mắt soạn giả.

Và trong khi nàng vô tình rót thêm vào ly cho Triều Khanh thì chàng đã nhìn thấy màu da thịt hồng hào căng nở của Hường ở phía trong chiếc áo, với cái nịt vú trắng toát.

Từ trong phòng tắm, tiếng quản lý Ba gọi vọng ra:

– Hường ơi, tìm cho anh chiếc khăn lông, mau lên.

Hường nhắm mắt, nhìn Triều Khanh như có ý ngượng. Nàng hỏi trống không:

– Khăn ở đâu mà lấy?

– Trong tủ đó. Mau lên, lạnh quá rồi, cứng.

Triều Khanh ngồi ngả người vào ghế, thong thả hút thuốc và lơ đãng nhìn lên những làn khói xanh dài bay vờ vẩn trước mặt. Hường rót thêm sô-đa vào ly rượu cho Triều Khanh rồi đứng dậy lại tủ lấy khăn lông mang vào buồng tắm cho quản lý Ba. Triều Khanh đưa mắt dõi theo. Chàng nghe thấy những tiếng khúc khích từ phòng tắm vọng ra. Có tiếng Hường cầu nhàu trong miệng rồi sau đó không có một tiếng động nào khác nữa. Khi Triều Khanh uống hết ly rượu thứ hai thì quản lý Ba và Hường mới trở ra. Nét mặt Hường đỏ bừng khi gặp cái nhìn

đầu tiên của Triều Khanh – cái nhìn hàm chứa nhiều ý nghĩa mà Hường dù không muốn hiểu cũng bắt buộc phải hiểu.

CHƯƠNG VII

Thúy Hiền ngồi rất lâu trước tờ chương trình mà tiền đạo Trần Đường vừa đưa cho nàng. Tờ chương trình in nhiều của một đoàn hát mới ra đời: Đoàn Ánh Hường – Kim Dũng.

Tấm hình Ánh Hường mặc y phục Nhật Bản được chọn để in trên đầu từ chương trình và làm nền cho hàng chữ “Thi ca vũ nhạc kịch đoàn Ánh Hường – Kim Dũng ». Vở tuồng được đem ra công diễn trong buổi khai trương là vở “Hoàng

tử của lòng em”. Vở này trước đây Triều Khanh đã cố ý viết để cho đoàn Hoa Lan tung ra trong dịp cải tiến, và vai chính vai một cô thôn nữ được một ông Hoàng giả trang dưới lớp một thi sĩ thương yêu sẽ do Thúy Hiền đóng.

Dĩ nhiên là thuở đó Triều Khanh đã viết cho nàng đóng nên từng lời văn từng câu thơ trong vở tuồng, chàng soạn giả này đã cố công gọt giũa, không một trang nào mà Triều Khanh không đưa cho Thúy Hiền coi trước, không một bài ca nào mà Triều Khanh không dụng công lựa văn, chọn chữ để cho Thúy Hiền được dịp biểu diễn hết giọng điệu của nàng.

Vậy mà bây giờ, vai trò đó, những bài ca đó, những câu văn đó những cái mà Triều Khanh đã viết vì nàng lại dành cho Ánh Hường.

Thúy Hiền nghĩ đến những chuyện ấy mà không biết là mình vui hay buồn. Một cảm giác mệt mỏi như một lớp sương mù vây bọc lấy thần trí nàng. Thúy Hiền buông rơi tờ chương trình của đoàn hát Ánh Hường – Kim Dũng xuống đất. Hô lô chuông thứ nhứt đã rung lên, Người nữ nghệ sĩ nhìn bộ mặt buồn thảm của mình trong tấm gương. Vãn hăng ấy hình ảnh quen thuộc của hậu trường hiện ra sau lưng nàng. Anh kếp chánh với chiếc quần xà-lỏn màu nước biển, cặp đùi gầy ghê như hai cành cây khô bộ ngực lép xẹp phập phồng hơi thở, đang đứng dưới lại mấy thế kiểm để lát nữa ra đấu ngoài sân khấu. Con bé Tư, đứa nhỏ vừa được bà Bầu chọn để thay thế cho Hường giúp nàng công việc hóa trang và những việc vặt, ngồi mãi mê coi tiểu thuyết. Chị Sáu ngồi ủi lại những bộ y phục La Mã, vừa làm vừa lảm nhảm rửa kẻ vô danh đã ăn

cấp của mình bốn chục bạc hồi chiều.

Dàn nhạc tiền trường vọng vào một khúc nhạc quen thuộc đến nhàm tai, tiếng đàn ghi-ta điện nghe hết cả nỉ non, ve vuốt, Thúy Hiền thở dài. “Đêm nào cũng giống như đêm nào và mình thì cứ ở mãi đây, ngồi mãi chỗ này, chiếc bàn phấn đó, cái ghế có viết hai chữ T. H. màu đỏ này, nghe bằng ấy giọng nói, nhìn bằng ấy khuôn mặt...” Tự nhiên Thúy Hiền thấy hơi thở như bị chặn lại, như một dòng nước bị vướng mắc cố vượt những chướng ngại phía trước mà không sao thoát nổi. Chưa lúc nào nàng thấy thèm khát cái không khí thoải mái, tự do ở bên ngoài bằng lúc này.

“Phải chi mà mình được biến thành khán giả”. Nàng nghĩ tới những khuôn mặt rục rờ ngồi ở những hàng ghế dưới kia, những ánh mắt say mê gửi lên

sân khấu theo dõi cái thế giới màu sắc, những anh hùng hiệp sĩ trong thần thoại, những nàng công chúa sầu muộn ngủ trong cung điện vàng son và những thân hình gầy yếu lở lói, bệnh tật đã khéo léo nguy trang dưới lớp áo mũ lộng lẫy, dưới lớp phấn son sặc sỡ, đêm đêm bán cho những tâm hồn chất phác những giấc mộng đẹp giúp họ thoát ra khỏi cái thực tế tầm thường, đời sống áo cơm chật vật ba tiếng đồng hồ phiêu lưu.

Hồi chuông thứ hai đã bắt đầu rung lên báo hiệu sắp tới giờ khai diễn.

Thúy Hiền mở ngăn tủ lấy ra những dụng cụ hóa trang. Nàng trát phấn lên mặt như một cái máy, theo một thói quen điều khiển nhiều hơn là do ý thức chỉ dẫn. Lớp phấn trắng rồi đến lớp phấn hồng. Một đường trắng chạy dài theo sống mũi. Hai bên cánh mũi bôi đen bằng một chất

than bột. Quầng mắt được tô xanh cho sâu thêm. Cặp lông nheo được gắn sát vào hàng mi trên. vẩy bé Tư lại. Nàng rũ tóc cho chảy dài xuống một bên vai rồi với sự giúp đỡ của bé Tư, mái tóc được bới ngược lên theo kiểu tóc một cô gái Phù Tang. Thêm một vài bông hoa xanh đỏ nữa là phần mặt và tóc xong xuôi. Bây giờ đến lượt y phục. Vở tuồng trình diễn hôm nay thuộc vào loại hương xa, nghĩa là có thể xảy ra ở bất cứ một quốc gia xa xôi nào bên trời Âu. Nàng có thể lựa chọn những chiếc áo đẹp nhà những chiếc xiêm mới nhất để mang vào người. Vai trò của nàng là vai nàng quận chúa Vân Khả Cơ, con một vị tướng quốc có cái tên Vân Khả Cáp, cả hai cái tên đó đều chẳng gọi cho người đóng một quốc tịch nào.

Nhưng điều đó không cần thiết lắm

bởi vì dù chuyện xảy ra ở Nhật Bản, ở Mông cổ hay là Hy Lạp, Ba Tư thì khán giả vẫn cứ đông như thường nếu ca cho thật mùi, chuyện viết cho thật gay cấn.

Cài xong chiếc xiêm vào người, Thúy Hiền từ phòng thay y phục bước ra, đứng ngắm bóng mình trước tấm gương lớn rồi mỉm cười. “Đêm nào cũng sắm những vai công nương, quận chúa thế này không chừng rồi sẽ có lúc mình ngỡ mình là dòng dõi đài các, quý tộc thật mất thôi”. Ý nghĩ đó hơi ngộ nghĩnh nhưng không khỏi có một phần nào gần với sự thật.

Không một người nghệ sĩ nào có thể chối cãi được rằng cái đời sống sân khấu, những vai trò cười khóc đêm đêm dưới ánh đèn màu, không có ảnh hưởng đến đời sống thật của họ. Không nhiều thì ít, những nụ cười, những tiếng khóc

của những nhân vật tưởng tượng trong tuồng hát đã xâm nhập vào tâm hồn họ và nhiều lúc chúng đánh đuổi con người thật đi để chỉ huy, thao túng tình cảm của họ. Thúy Hiền cũng biết rằng nhiều lúc mình hành động, nói năng như một nhân vật trong tuồng nhưng biết mà không sao tránh được. “Buông bức màn rồi danh vọng hết, người về lòng rũ sạch sầu thương, người vào cõi áo lau son phấn, trả cả vinh hoa lẫn đoạn trường” [Thơ của Hoàng Như Mai.]. Bốn câu thơ ấy, bốn câu thơ mà nàng vẫn nghe thấy Triều Khanh ngâm luôn miệng, bây giờ gọi lại trong trí nhớ Thúy Hiền như một nhịp kinh cầu buồn thảm.

Thúy Hiền không muốn nghĩ gì nữa. Nàng bước lại cạnh dàn đèn, vén tấm màn nhung hé mắt nhìn xuống dưới. Tuồng cũ nên khán giả lựa thừa

chỉ vào chừng nửa rạp. Trần Đường mặt buồn thiu, ngồi tư lự với điều thuốc trên miệng, nhìn nàng như có ý nói: “Điều này tối mai chắc trả giấy khán giả quá”. Thúy Hiền hiểu ý nghĩa cái nhìn đó. Tối mai là đêm khai trương của đoàn Ánh Hường – Kim Dững. Bà bầu Hoa Lan đã nhận được tấm thiệp mời từ sáng, tấm thiệp có ký tên giám đốc Triều Khanh.

Để tỏ cho đối phương biết mình là đàn chị, bà bầu Hoa Lan đã bảo Trần Đường đi mua sắm một bó hoa để tối mai bà tới thăm hậu trường chúc mừng gánh hát đàn em. Thúy Hiền nhớ lại nét mặt khinh địch với nụ cười đầy tự tin của bà bầu khi bà nhắc đến đoàn Ánh Hường – Kim Dững.

– Chúng nó tuổi trẻ háo thắng, nên mới lập gánh lúc này. Chỉ ba tháng là hai triệu đồng của chủ nợ tiêu ra tro hết.

Con Hường thì ca với diễn cái khỉ khô gì. Thằng Kim Dũng hồi xưa nó vậy xin ký công-tra năm chục ngàn tao còn không thềm . . .

Khi nói chuyện với Thúy Hiền bao giờ bà bầu cũng dùng cái giọng thân mật “mày, tao” như vậy. Bà vẫn ngổ ý tiếc với mọi người là đứa con trai của bà còn nhỏ tuổi quá nó kém Thúy Hiền những năm tuổi, nếu không bà quyết hỏi Thúy Hiền cho nó. Và Thúy Hiền cũng như tất cả những cô đào, anh kép khác trong đoàn, mỗi lần nói chuyện với bà bầu đều kêu bằng má xưng con, mặc dầu có lắm anh kép chỉ kém bà có năm sáu tuổi.

Thấy bà bầu Hoa Lan chủ quan như vậy, Thúy Hiền hơi lo ngại cho tương lai của đoàn hát. Về phía diễn viên có thể đoàn Ánh Hường – Kim Dũng chưa phải là đối thủ của Hoa Lan. Những Ánh

Hường, Kim Dũng, Thanh Thủy, Kiều Hương mới chỉ được xếp vào hàng diễn viên của những sân khấu của hạng B. Họ chưa có khán giả, hoặc nếu có thì số khán giả đó cũng bất thường chớ không có lớp khán giả trung thành. Tóm lại tên họ chưa thể nào dùng để chống đỡ bảng hiệu cho một đại ban ăn khách ở Thủ Đô và những thành phố lớn. Nhưng đoàn Ánh Hướng – Kim Dũng có được hai đặc điểm mà đoàn Hoa Lan không có: thành phần diễn viên trẻ đẹp, tài nghệ cũng như số tuổi của họ sà sà ngang nhau và họ có được một số soạn giả đang ăn khách.

Triều Khanh, Vũ Tuấn, Hoài Châu đều là những soạn giả có thành tích mà một số lớn tuồng hát của họ cho đến đêm tái diễn thứ mấy trăm vẫn thu hút được một số khán giả đáng kể. Nhóm soạn giả

ấy trước đây ở đoàn Hoa Lan, ăn lương tháng nhưng không được ký công-tra. Quản lý Ba kêu họ về cộng tác với Ánh Hường – Kim Dũng, ngoài Triều Khanh, nhóm soạn giả kia mỗi người được biếu không một trăm ngàn với công-tra hai năm. Số lương mỗi đêm của họ cũng được tăng thêm, từ bốn ngàn một tháng ở Hoa Lan, sang đến Ánh Hường – Kim Dũng trở thành sáu ngàn.

Để đối phó lại với sự ra đi của nhóm soạn giả này, bà bầu Hoa Lan lập tức kêu một soạn giả nổi tiếng về loại tuồng ăn khách bình dân — soạn giả Văn Hiến – về hướng dẫn nghệ thuật cho đoàn mình với chức giám đốc kỹ thuật. Văn Hiến nguyên trước kia là một anh chàng thợ điện phụ trách công việc bật đèn, tắt đèn cho một sân khấu chuyên môn diễn tuồng cương có đấu phép, đánh kiếm.

Nhờ có chút thông minh, Văn Hiến leo từ chân thợ lên chức giám đốc ánh sáng âm thanh của đoàn hát này, rồi sau đó, không hiểu do một động lực nào thúc đẩy, anh ta xoay sang nghề viết tuồng. Lối viết tuồng của Văn Hiến cũng khá đặc biệt. Anh đi coi các phim Ấn Độ và Nhật Bản và những loại phim Western của Mỹ rồi về chép lại nguyên văn những tình tiết trong phim, chắp vá đoạn đầu của phim này vào đoạn cuối của phim kia thành một vở tuồng của mình. Tài viết tuồng của Hiến cũng nhanh và khéo như tài điều khiển ánh sáng của anh trong các màn xảo thuật vậy. Văn chương đối thoại trong tuồng thuộc vào một loại văn bình dân, nói sao viết vậy, cứ nguyên văn những ngôn ngữ ở ngoài đời Văn Hiến chép lại, không thêm sửa đổi.

Vậy mà ngay vỡ tuồng đầu tiên. Văn Hiến đã thành công, ngoài sức tưởng tượng của bầu gánh và đồng nghiệp. Sẵn trớn, Văn Hiến bỏ luôn nghề thợ điện và chính thức bước vào làng soạn giả. Những vỡ tuồng sau của anh ta đã thành công hơn nữa, vỡ nào cũng diễn ít nhất là một tháng. Báo chí công kích kịch liệt, chỉ trích Văn Hiến thậm tệ nhưng báo càng chửi thì lạ thay, tuồng của Văn Hiến càng đông khách. Người ta đi coi để xem vì có gì mà báo chửi và người ta đi xem để thỏa mãn ba tiếng đồng hồ sống với những cái vô lý của vỡ tuồng trong những màn đấu kiếm ác liệt kéo dài hàng mười phút trên sân khấu và để cười với một thứ văn chương ngôn ngữ gần gũi thân mật với đời sống thường ngày của họ.

Gẫm ra, sự thành công của Văn Hiến

cũng có lý của nó. Sự mệt mỏi trong công việc mưu sinh hàng ngày của những người dân lao động, tiểu thương đã khiến cho họ trở thành lười biếng, sự mệt mỏi đó khiến họ ngại phải suy nghĩ băn khoăn hay thắc mắc đến một vấn đề gì khác trong cái số thì giờ nghỉ ngơi buổi tối. Họ đến các rạp hát để nghe anh kép này, cô đào kia ca hát, để chứng kiến những cảnh đời xa lạ với cái thực tế lầm than của họ, để cười với cảnh ông chủ nhà giàu bị đầy tớ nói móc, để cảm thông cho số phận kẻ nghèo như họ gặp những hoàn cảnh éo le... Anh chàng soạn giả Văn Hiến này đã đáp đúng được sự đòi hỏi đó, với những cốt truyện vô lý, những tình cảm tâm lý nông cạn và những bài diễn thuyết rẻ tiền đặt vào miệng nhân vật. Thêm vào đó là những màn vũ hử ngực, hử đùi, những màn đấu kiếm đấu poa-nha rùng rợn: đó là nhãn hiệu của

loại tuồng Văn Hiến. Vậy mà khán giả lại chịu hơn những vở tuồng của một số soạn giả có ý thức, chịu tìm tòi, nghiên cứu tâm lý nhân vật, khổ công chau chuốt lời văn...

Bà bầu Hoa Lan quyết làm cho Triều Khanh và quản lý Ba biết rằng họ đã lầm lẫn trong việc ly khai đoàn hát của bà. Soạn giả Văn Hiến đang trông coi tuồng cho đoàn Thanh Châu với số lương năm trăm một đêm, và công-tra hai trăm ngàn. Bà bầu Hoa Lan cho Trần Đường lại điều đình, kết quả: Văn Hiến rời đoàn Thanh Châu về Hoa Lan với số tiền công-tra ba trăm ngàn và số lương thường trực mỗi đêm bảy trăm.

Hay tin ấy, Thúy Hiến ngao ngán hết sức mà không dám nói ra. Nàng đã quá hiểu cái tài soạn tuồng của ông “sạn giả” này rồi.

Khác hẳn với Thúy Hiền, từ lúc kêu được soạn giả Văn Hiền về với mình, bà bầu Hoa Lan vui mừng ra mặt. Bà nhớ lại hồi nào gánh hát đang bị suy sụp, tiền lương nghệ sĩ và công nhân không có để trả, tưởng là phải nhường lại xác gánh cho người khác, vậy mà chỉ nhờ hai vở tuồng La Mã của Văn Hiền, đoàn Hoa Lan lại mạnh dậy rồi cứ đà đó tiến đến cho đến ngày nay. Hồi Văn Hiền bỏ đi, bà bầu tiếc lắm, nhưng không làm cách nào giữ lại nổi, vì giữa quản lý Ba và Văn Hiền có chuyện xích mích với nhau. Quản lý Ba cương quyết sa thải Văn Hiền. Bà bầu yếu thế đành phải nhận. Bây giờ chia đôi đoàn hát, quản lý Ba rút tiền ra lập gánh riêng, bà bầu được toàn quyền quyết định nên đã không ngần ngại gì kêu ngay Văn Hiền về hợp tác.

Vở tuồng đầu tiên của Văn Hiền tập

cho đoàn Hoa Lan là một vở đã sử mang một cái tên hết sức kêu mà cũng hết sức vô nghĩa: “Tình ơi, hoa ngập máu”.

Bà bầu đặt hết tin tưởng vào vở tuồng này và coi nó như một vở hát chủ lực của đoàn dùng để đối phó với vở hát khai trương của đoàn Ánh Hường – Kim Dũng.

* * *

Thúy Hiền lau xong lớp phấn hóa trang trên mặt, đang sửa soạn về thì Hải tới. Trong hậu trường bấy giờ còn một số nhân công đề-co và hai cô bé vũ công. Bà bầu đã về từ sớm. Tiền đạo Trần Đường cũng đã đi nhậu với soạn giả Văn Hiền từ lúc màn thứ nhì bắt đầu. Hải kéo ghế ngồi sát ngay bên Thúy Hiền.

– Xong đây đi ăn với anh nghe Thúy?

Con bé Tư thập thò đứng ngoài cửa, cặp mắt đã hé mở nổi, he hé nhìn vào. Buổi hát hôm nay diễn muộn vì còn phải đợi khách nên một giờ mới tan. Bé Tư đã ngủ được nửa giờ trong phòng hóa trang trước khi văn hát.

– Đi ăn nghe Thúy?

Hải nhắc lại câu hỏi và mỉm cười lảng lơ nhìn Thúy Hiền trong gương. Hai khuôn mặt gần như sát vào nhau. Thúy Hiền khẽ nghiêng người về một bên để tránh sự gần gũi cố ý của gã đàn ông này. Suốt một tuần nay, sự theo đuổi đến cái mức lỳ lợm của Hải đã khiến Thúy Hiền khó chịu.

– Không, bữa nay tôi mệt lắm.

Bàn tay của Hải quàng lên thành ghế

Thúy Hiền ngồi. Gã đàn ông này không thể chờ đợi lâu hơn được nữa. Suốt ba tháng trời theo đuổi Thúy Hiền — một thời gian kỷ lục của y dành cho những việc chinh phục phụ nữ — Hải đã bắt đầu mệt mỏi.

– Đi ăn một chút rồi về mà. Đi ăn gần đây thôi chớ có đi chỗ nào xa đâu mà em ngại?

Thúy Hiền đã bực bội lắm rồi nhưng vẫn cố gắng chịu đựng và gượng cười:

– Tôi mệt quá, chưa bao giờ tôi thấy mệt bằng hôm nay. Để lần khác, anh ạ.

Nàng nói bằng một giọng lễ độ và có ý dẫn mạnh những tiếng tôi để cho Hải cẩn thận trong cách xưng hô. Chưa bao giờ nàng xưng em với Hải, nhưng gã đàn ông này mỗi lúc nói chuyện với nàng đều

gọi nàng bằng tiếng em ngọt sớt như là giữa nàng với y đã có những sự gắn bó sâu nặng rồi vậy. Cái lối xưng hô ầu đó làm một Thúy Hiền không ít.

Nàng hiểu vì sao trong thời gian gần đây, từ Trần Tú cho đến Triều Khanh – Những người mà nàng dành cho họ nhiều cảm tình nhất — đã lảng lạng xa lánh nàng. Chính vì hẩn. Chính vì những cử chỉ thân mật mà hẩn đã cố ý tạo ra giữa hẩn và nàng trước mặt những người kia, nên họ đã hiểu lầm về nàng.

“Trước sau gì rồi mình cũng tỏ cho hẩn biết mới được. Để hẩn đi quá một chút nữa rồi khó xử ra”. Thúy Hiền nghiêm mặt lại không cười nữa. Bao giờ cần phải tỏ thái độ quyết liệt với một người đàn ông nào hiểu lầm về mình, Thúy Hiền cũng làm như vậy. Và với người đàn ông nào Thúy Hiền cũng thành công. Nhưng

lần này với Hải, Thúy Hiền cảm thấy thoáng lo ngại. Nàng đã trừng mắt nhìn y cặp môi mím chặt lại biểu lộ một sự tức giận mà xem ra Hải vẫn không thay đổi thái độ. Bàn tay của y bắt đầu đặt lên vai nàng. Thúy Hiền không nhịn thêm được nữa. Nàng được phát dậy gạt tay y ra:

– Anh Hải, đừng hoảng một chút.

Nàng quát lớn và tưởng là sau đó, Hải sẽ hiểu biết hơn. Trái với điều nàng dự đoán gã đàn ông lì lợm này lại tiến sát thêm với nụ cười nhản nở trên môi.

– Thúy! Thúy!

Y gọi nàng bằng một giọng cố làm ra âu yếm thiết tha và hai tay đưa về phía trước như muốn ôm lấy nàng. “Thằng cha này coi bộ muốn làm âu rồi đây! ” Thúy Hiền nghĩ vậy và đưa mắt nhìn ra

phía cửa phòng hóa trang. Con bé Tư, con bé mắc dịch ấy lại rúc vào đầu coi tiểu thuyết hay là ngủ rồi.

Nàng gọi lớn:

– Bé Tư! Bé Tư!

– Cái gì mà phải la lớn vậy?

Hải chớp được tay Thúy Hiền và kéo nhanh nàng về phía y. Bàn tay của y như hai gọng kìm rắn chắc, bóp chặt lấy cổ tay Thúy Hiền. Nàng nhăn mặt cố sức gỡ ra nhưng không nổi. Hải vòng tay ra định ôm lấy lưng Thúy Hiền nhưng bàn tay còn tự do của nàng vung lên và giáng mạnh vào mặt Hải. Gã đàn ông loạng choạng lùi lại và kinh ngạc trước sức phản ứng hung dữ của Thúy Hiền. Nàng thấy bàn tay của y đang nắm lấy tay mình lỏng dần và cuối cùng, y buông hẳn nàng ra,

– Anh đừng tưởng tôi giống như những đứa con gái nhẹ dạ khác mà anh đã gặp từ trước tới giờ.

Hải đưa tay lên xoa mặt. Cặp chân mày của y khẽ cau lại. Nhưng sau đó, y cười ngay:

– Tôi xin lỗi Thúy. Tôi thật đáng trách.

Y nói, giọng vẫn bình tĩnh, nhưng Thúy Hiền nghe sợ hãi như một lời đe dọa. Nàng không nói gì, quay vào tìm chiếc sắc tay và gọi bé Tư một lần nữa. Bấy giờ mới thấy con bé uể oải vén màn cửa đi vào.

– Đã về chưa, cô ?

Thúy Hiền lườm đứa nhỏ và không lúc nào thấy thù ghét cái bộ mặt tối tăm ngu dốt của nó bằng lúc này.

– Không về thì ngủ ở đây luôn hay sao?

Nàng không nhìn Hải, đi thẳng ra cửa. Con bé Tư lẻo đẻo theo sau, ôm chiếc rổ mây đựng những món đồ vật của nàng, hai vở tuồng, một tờ tuần báo và mấy trái cam. Phút sợ hãi qua đi, bây giờ cơn giận dữ trong lòng Thúy Hiền lại tăng lên gấp bội. Nàng thấy thù ghét luôn tất cả những người trong đoàn hát này và có cảm tưởng những kẻ có mặt ở trong hậu trường lúc đó đều nghe thấy tiếng la hét của nàng nhưng họ đã làm thính không ai dám chạy vào can thiệp.

Mấy anh kép phụ đã thay y phục đang ngồi bên cạnh những đồng đề-co ngổn ngang, ngược mắt nhìn lên khi nàng đi qua. Thúy Hiền hiểu ý nghĩa của những cái nhìn đó, bởi vì sự có mặt của Hải ở trong hậu trường vào giờ này là một điều

thú vị để cho họ bàn tán trước khi đi ngủ. Thúy Hiền không sợ những chuyện đó sẽ trở thành một thứ dư luận không mấy tốt đẹp cho nàng mà nàng chỉ thấy khó chịu và ghê tởm cho sự im lặng đồng lõa của những nhân viên trong đoàn hát hồi này. Họ sợ Hải là cháu bà bầu hay là họ mong muốn cho câu chuyện bản thủ kia xảy ra để họ được chứng kiến?

Ở đời thường có những câu chuyện như vậy. Hình như nếu không được dự vào chuyện của người khác thì giấc ngủ của họ không được yên, bữa ăn của họ kém ngon. Cuộc sống nhàn rỗi của họ nếu mà không có những chuyện lộn xộn của người khác xảy ra để cho họ có dịp nói tới, chắc sẽ không còn ý nghĩa nữa.

Thúy Hiền càng nghĩ càng chán cho cái xã hội mà mình đang sống. Câu nói chua chát và gằn thành như một sáo ngữ:

“Tình đời cái lương”, câu nói mà xưa kia mỗi khi nghe ai nói với nàng, thì nàng sẽ nổi giận với người đó, sao lúc này nàng nghe thấm thía quá chừng: “Tình đời cái lương”.

Thúy mỉm cười đau xót khi nhớ lại lúc Hải làm ầu với nàng ở trong phòng hóa trang. Nếu vào trường hợp thiếu nữ khác, một cô đào nhỏ với tâm trạng thường xuyên sợ hãi thất nghiệp thì không hiểu câu chuyện sau đó sẽ đi tới đâu? Chiếc xe hơi sơn hai màu của Hải vẫn nằm sát bên lề hè như chờ đợi. Thúy Hiền nghĩ rằng, nếu gặp một cô gái khác hôm nay thì chiếc xe hơi đó lát nữa sẽ có thể đậu ở một chỗ tối tăm nào đó – một quãng đường vắng khu Nhà Bè chẳng hạn – để cho chủ nhân của nó tha hồ làm những chuyện mà chỉ có Trời mới biết nổi. Tự nhiên Thúy Hiền cảm thấy hổ

thẹn và thậm trách mình đã để cho đầu óc nghĩ đến những chuyện xấu xa đó.

Chiếc taxi quen vẫn đưa đón nàng mọi bữa đã lừ lừ tiến lại, Thúy Hiền và bé Tư vừa leo lên xe thì nghe có tiếng gọi từ phía sau vọng lại. Nàng ngỡ là Hải chạy theo đã định bảo người tài xế taxi cho xe chạy thẳng, nhưng nghe lại, nàng nhận ra tiếng gọi của Triều Khanh từ một quán nước nên lại đổi ý. Triều Khanh từ quán nước cạnh rạp hấp tấp bước ra tới cạnh chiếc taxi, nghiêng người hỏi vọng vào:

– Bữa nay sao Thúy về muộn vậy? Tôi đợi ở ngoài này có tới gần một giờ rồi. Bây giờ, Thúy về nhà phải không?

Thúy Hiền gật đầu:

– Anh kiểm Thúy có chuyện gì?

– Có chút việc cần. Thúy có cần phải

về nhà ngay không?

– Không cần, nhưng cũng phải về chớ ở đây khuya sao tiện? Có chuyện gì cần lắm không, nếu gấp thì anh ghé lại nhà Thúy đi. Thúy chưa ngủ giờ này đâu.

Triều Khanh ngẫm nghĩ một lát rồi nhận lời:

– Vậy Thúy về trước đi, tôi lại trả tiền rồi lấy xe lại sau.

Trên đường từ rạp về nhà, Thúy Hiền thắc mắc nghĩ ngợi không ít về chuyện Triều Khanh đến kiếm nàng. Về tới nhà, Thúy vừa thay xong bộ đồ mát thì Triều Khanh đã tới.

Hai người ngồi nói chuyện ở phòng ngoài. Bấy giờ Thúy Hiền mới kịp để ý thấy vẻ mặt hốc hác gầy ốm của Triều Khanh.

– Sao lâu quá anh không lại Thúy chơi? Lên chức giám đốc rồi không thềm nói chuyện với công nhân nữa chẳng?

Triều Khanh cười, hai bên má hóp lại khiến nụ cười trở thành méo mó:

– Đừng có nói bậy. Giám đốc này là giám đốc hàm mà, ăn nhằm gì?

Thúy Hiền chợt nhớ đến bà chủ vừa cá, người mà thiên hạ đồn là đã lấy Triều Khanh và bỏ tiền ra cho chàng lập gánh. Nàng hiểu vì sao mà Triều Khanh đã trả lời nàng với nụ cười méo mó đáng thương như vậy.

– Sao hồi nãy anh không vô rạp gặp Thủy?

– Tại thấy có thằng Hải ở đấy, tôi không muốn vào.

Triều Khanh đã nói thật tình câu đó, không hề có ngụ một ý mỉa mai nào hết. Nhưng Thúy Hiền lại hiểu theo một nghĩa khác.

Nàng tưởng như Triều Khanh đã có ý mỉa mai mình và nghe trong giọng nói đã hết cả vẻ ghen tức giận hờn của chàng soạn giả đó, nàng bỗng cảm thấy buồn rầu. Mọi khi mỗi lần nhắc đến một tên đàn ông nào có ý theo đuổi Thúy Hiền — dù người đàn ông đó được nàng để ý tới hay không Triều Khanh cũng đều nói bằng một giọng thiếu bình tĩnh. Nàng đã cười và chê trách Triều Khanh nhiều lần về cái lối ghen tuông, ngờ vực không đúng chỗ đó. Cũng có nhiều khi nàng khó chịu về sự hờn dỗi, ghen tuông của Triều Khanh cố ý làm ra thân mật hơn với người mà Triều Khanh ngờ là được nàng chú ý tới.

Bây giờ Triều Khanh nhắc đến tên Hải một cách bình tĩnh hết sức. Điều đó chứng tỏ rằng trong tâm hồn gã đàn ông này đã có một sự ổn định rõ rệt rồi: giữa hai người chỉ còn lại tình bạn. Nếu còn yêu nàng, còn say mê nàng như lúc trước, chắc chắn Triều Khanh chẳng thể nào thản nhiên như vậy được. Cái giọng nói của chàng mới xa cách làm sao. Chàng nhắc đến tên Hải cũng như nhắc đến tên bất cứ một người nào khác và chuyện nàng ngồi nói chuyện với Hải trong hậu trường cũng chẳng còn khiến chàng khổ sở nữa.

Thúy Hiền cảm thấy như có những mũi dao nhỏ đang ghim vào tim phổi mình gây ra những sự nhức buốt khó chịu. Không phải là nỗi đau xót của một kẻ bị tình phụ, bị phản bội. Nàng đâu đã yêu Triều Khanh? Không, không phải

là thứ tình cảm đó mà là một thứ tình cảm khác tế nhị hơn, dằn vặt hơn. Người đàn bà nào chẳng nhiều tự ái? Họ thích được tất cả đàn ông chạy theo tuy rằng ngoài miệng luôn luôn họ than phiền về những chuyện theo đuổi đó. Thúy Hiền không phải là kẻ tàn ác, nhưng nàng vẫn chỉ là một người đàn bà, một người đàn bà theo đúng nghĩa gọi, làm sao mà nàng tránh được những cái tính xấu thông thường đó?

Nàng không yêu Triều Khanh, nhưng cũng không muốn cho Triều Khanh mối tình không được nàng thu nhận kia gửi vào kẻ khác. Nàng muốn Triều Khanh phải là của nàng, nhưng nàng lại không muốn là của Triều Khanh. Điều mâu thuẫn vô lý nhất ở chỗ này. Nàng cảm thấy rõ điều ấy từ lúc nghe tin vở hát “Hoàng tử của lòng em” được trao

cho Ánh Hường đóng vai của nàng, vai trò mà hồi xưa Triều Khanh đã viết vì nàng, cho nàng. Sự tức giận làm cho hơi thở của Thúy Hiền nghẹn lại. Ý nghĩ bị người ta lãng quên mình như lãng quên một thứ đồ cũ khiến Thúy Hiền ngồi lặng trên ghế, không nói được một câu nào. Và nàng cũng quên không hỏi Triều Khanh đến kiểm mình có chuyện gì nữa.

Về phía Triều Khanh thì chàng soạn giả này đang tìm cách vào đầu câu chuyện. Nhiệm vụ của chàng tới đây là điều đình kêu Thúy Hiền gia nhập đoàn hát Ánh Hường – Kim Dũng. Sau mấy tuần lễ ăn tập đợi ngày khai trương, Triều Khanh nhận thấy Ánh Hường không đủ sức giữ vững bảng hiệu đoàn hát.

Vì vậy chàng mới thuyết phục quản lý Ba để chuộc Thúy Hiền khỏi đoàn Hoa Lan. Để Thúy Hiền đóng cặp với

Kim Dũng, đôi tài tử này chắc chắn sẽ là một cặp diễn viên lý tưởng và đông khách nhất của sân khấu hiện tại.

Đàn ông thường vẫn vô tâm như vậy. Hắn không bao giờ ngờ đến những chuyện nhỏ nhặt thường gây ra những mối ưu tư lớn cho đàn bà. Hắn nghĩ rằng khi một người đàn bà không để ý tới mình nữa thì mọi chuyện đã coi như giải quyết xong xuôi. Và hắn yên trí rằng người đàn bà kia cũng nghĩ như vậy.

Hai người kéo dài sự im lặng với những ý nghĩ riêng tư của mình, cho tới lúc bé Tư dọn bữa ăn đêm cho Thúy Hiền, Triều Khanh mới sức nhớ đến công việc của mình. Triều Khanh mỉm cười ngó chiếc tô đựng một con chim câu nhồi yến và ly cam tươi đặt trước mặt Thúy Hiền, bữa ăn đêm nay gọi lại cho Triều Khanh những hình ảnh thân

mật khi hai người hãy còn đi chung một đoàn, những đêm vẫn hát ở một tỉnh nhỏ, trong một căn phòng ngủ ở khách sạn, bà bầu, Thúy Hiền và chàng đã ngồi ăn chung với nhau và bao giờ những bữa ăn đạm bạc đó – có khi chỉ là một món cháo trắng ăn với mấy hột trứng mận – cũng kéo dài cho đến ba bốn giờ khuya rồi mới trở về phòng riêng của mình.

Bây giờ, ngồi trước mặt Triều Khanh vẫn là Thúy Hiền, vẫn cái thời gian về khuya của một bữa ăn đêm, nhưng ly cam vắt kia, tô yến nấu với chim này, chẳng còn mang một ý nghĩa thân mật nào nữa. Triều Khanh càng nghĩ càng thấy nhớ tiếc những ngày tháng cũ, thuở chàng còn là một soạn giả mới bước chân vào nghề và Thúy Hiền mới chập chững bước những bước đầu tiên trên những nấc thang danh vọng.

– Anh ăn với Thúy nhé. Nhà còn bánh mì với đồ hộp, để kêu nó mang ra anh ăn cho vui.

Giọng Thúy Hiền vẫn thế, Triều Khanh nghĩ thầm. Vẫn giọng nói ân cần, quyến rũ hồi nào. Chàng soạn giả chợt bắt gặp tự đáy lòng mình dâng lên một ngọn sóng nhỏ, tiếng sóng ấy dạt dào như một điệp khúc nhớ thương, như một điệu hát buồn bã, cô đơn. Chàng thở dài lắc đầu:

– Thôi cảm ơn Thúy. Hồi nãy ngồi đợi Thúy ở rạp, tôi đã ăn rồi. Thúy cứ ăn tự nhiên đi rồi vừa ăn vừa nói chuyện.

– Anh bắt đầu khách sáo với Thúy rồi đó nghen.

– Đâu phải...

– Không, Thúy không ăn một mình đâu. Nếu anh ăn no rồi không ăn được

nữa thì anh phải uống một chút gì với Thúy... Nhà có rượu đó, anh uống không?

Triều Khanh mỉm cười gật đầu:

– Rượu thì xin có tôi.

Thúy Hiền cầm chiếc muống gõ gõ vào miệng ly hết như cử chỉ gọi bồi trong các quán nước. Bé Tư nghe lệnh gọi nhón nhác chạy ra, trên tay hãy còn cầm một cuốn tiểu thuyết.

– Mày vô nhà trong đem chai rượu của bà ra đây. Chai rượu đen đen bữa trước ấy. Mang luôn cả hai chiếc ly ra đây.

Bé Tư vừa định quay đi thì Thúy Hiền lại gọi giật lại.

– Khoan đã, Tao chưa dọn hết mà. Mày mở tủ lạnh lấy đá ra...

Triều Khanh cười:

– Từ từ dặn nó từng việc một nó mới nhớ kịp chớ dặn một hồi dài vậy nó nhớ sao được.

– Phải tập nó nhớ cho quen đi chớ để dặn nhiều lần mất công quá.

Thúy Hiền quay lại hỏi bé Tư:

– Mày nhớ kỹ chưa bé Tư?

– Dạ, nhớ.

Con bé trả lời gọn như vậy và bằng một cái giọng không mấy hài lòng. Đoạn tiểu thuyết đang coi nửa chừng với cuộc so tài giữa hai tay kiếm nổi tiếng thành Tây Đô vẫn còn lớn vồn trong thần trí con nhỏ với tiếng cười ngạo mạn của vị nữ hiệp áo xanh vai chính trong chuyện. Thúy Hiền bắt bé Tư nhắc lại đủ một lượt những thứ vừa dặn nó rồi cười:

– Được rồi, bây giờ mang từng thứ một ra đây.

Khi đứa nhỏ đi rồi nàng quay lại bảo Triều Khanh:

– Ánh Hường tương lai đó anh.

Trong giọng nói cố làm ra vẻ đùa cợt của nàng có một cái gì buồn buồn. Triều Khanh thấy như vậy. Chàng mỉm cười:

– Còn phải nhờ một quản lý Ba thứ hai nữa thì nó mới thành Ánh Hường được.

Hai người cùng lớn tiếng cười như hai người cùng vô tư nhất đời lúc đó. Bé Tư mang rượu ra, Thúy Hiền vừa định rót ra ly cho Triều Khanh thì chàng đỡ lấy chai rượu.

– Thúy để tôi. Ăn đi không nguội hết.

- Anh tự nhiên nghe.
- Vẫn tự nhiên như hồi nào.

Thúy Hiền cúi xuống chén yến, nhưng nàng chỉ ăn được vài miếng và bỏ dở.

- Anh kiểm Thúy có chuyện gì đó?

Triều Khanh nhìn Thúy Hiền rất lâu rồi mới trả lời:

- Một chuyện khá quan trọng... Chuyện này...

Chàng không biết có nên nói thẳng vào việc hay không nên cứ ngập ngừng mãi với những tiếng sau chót của câu nói lặp đi lặp lại như một người có tật cà lăm.

- Chuyện gì sao anh không nói đi?

Thúy Hiền vẫy tay gọi bé Tư ra dọn bữa ăn đêm lại. Trên bàn chỉ còn chai rượu và ly nước cam.

– Chuyện này khó nói quá.

– Anh với Thúy mà còn khó nói với dễ nói cái gì nữa? Có gì anh nói phứt ra cho rồi chớ cứ úp úp mở mở như vậy khó chịu quá à.

Triều Khanh đành phải nói thật mục đích mình đi tìm gặp Thúy Hiền cho nàng nghe.

– Tôi biết là còn ba tháng nữa Thúy mới hết công-tra với Hoa Lan. Từ giờ đến ngày đó, chắc chắn bà bầu sẽ lại yêu cầu Thúy tái ký giao kèo và số tiền công-tra có thể cao hơn nữa, nhưng tôi tin rằng Thúy không thích ở lại Hoa Lan đâu.

Thúy Hiền mỉm cười:

– Sao anh tin như vậy?

– Không hiểu sao tôi lại tin như vậy nữa. Nhưng có điều tôi biết chắc chắn là tôi không lầm.

– Ghê không? Anh lại còn biết chắc chắn là anh không lầm nữa? Lỡ bây giờ tôi nói với anh là tôi đã ký giao kèo ở lại với Hoa Lan thêm ba năm nữa thì anh nói sao đây?

Triều Khanh thoáng tái mặt nhưng rồi chàng lại lấy lại được bình tĩnh ngay.

– Không tin là tôi lại có thể hiểu lầm Thúy xa đến như thế.

– Chắc không?

Chàng nhìn nàng rất lâu:

– Chắc chắn.

Nét mặt Thúy Hiền chợt nghiêm lại:

– Chuyện này kẻ cũng hơi bất ngờ. Anh cho Thúy nghĩ vài bữa đã rồi chúng mình sẽ bàn lại sau.

– Được. Thúy cứ nghĩ cho kỹ đi. Từ giờ tới lúc mãn công-tra với Hoa Lan cũng còn một thời gian dài đủ để cho Thúy quyết định.

Nói xong, Triều Khanh đứng dậy. Tiễn chàng ra cửa, nàng còn hỏi thêm:

– Thúy hỏi thật anh câu này, anh đừng giấu Thúy nhé. Việc kêu Thúy về là do anh hay do ai?

– Với sự đồng ý của cả ba người trong ban Giám đốc.

– Anh không nghĩ rằng Thúy về bên đó sẽ không có tuồng để đóng hay sao?

– Không có cái nạn kẹt tuồng đó đâu, Thúy đừng ngại. Từ xưa tới nay tôi chưa hề cam kết với Thúy điều gì, lần này tôi xin cam kết với Thúy điều đó, nếu Thúy còn tin tôi.

Chàng hỏi lại:

– Thúy còn tin tôi không?

Nàng cười:

– Tin.

Triều Khanh nghe tiếng cười của Thúy Hiền trong lòng cảm thấy thật là dễ chịu. Tiếng cười ấy như một trận gió mạnh xóa hết những đám mây mù trước mắt hai người. Chàng nắm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng:

– Bây giờ tôi có thể yên tâm được rồi.

– Yên tâm chuyện gì?

– Yên tâm rằng tôi không bao giờ nghĩ sai về Thúy Hiền cả.

Triều Khanh và Thúy Hiền mãi nói chuyện với nhau nên không ai để ý tới cặp mắt theo dõi của một người thứ ba: bà mẹ Thúy Hiền. Nghe tiếng cười đùa của con gái, thím Bảy Liễu từ trên lầu nhón chân đi xuống nấp sau cánh cửa phòng ngủ của Thúy Hiền ngay từ lúc Triều Khanh đề nghị mời cô đào này về gánh Ánh Hường – Kim Dũng. Thím không muốn ra mặt ngay lúc đó, vì thím muốn được biết tường tận chuyện này ngay chính tai thím nghe thấy chớ không phải là qua lời con gái thím thuật lại. Bảy Liễu là một người mẹ khác thường trong số những bà mẹ có con là nghệ sĩ nổi tiếng. Bảy Liễu cũng có một thời, hái ra tiền bạc nhờ sắc đẹp và tuổi trẻ của thím. Thời vàng son của thím kéo dài từ năm

17 tuổi đến năm 40 tuổi, chấm dứt vào đúng năm Thúy Hiền nổi tiếng. Người cha ghẻ cuối cùng của Thúy Hiền cũng ra đi vào dịp này. Thím Bảy Liễu hay là cô đào Thu Liễu ngày nào đời mình tàn tạ khi nhận thấy trong số những người khách đàn ông lui tới gia đình, tổ bộ cung kính e sợ mình.

Báo chí nếu có một hồi nào nhắc nhở tới Thu Liễu trên những cột tit lớn, thì bây giờ chỗ đó đã để dành cho Thúy Hiền. Những ký giả trẻ mới bước vào nghề trong vòng mười năm nay, nhìn Bảy Liễu như một người mẹ đáng kính của nữ nghệ sĩ Thúy Hiền. Chẳng ai còn biết đến một nữ nghệ sĩ Thu Liễu nữa. Đôi mắt trong veo ngày nào bây giờ ẩn sau cặp kính lão, chỉ còn là hai vành mi đã rụng hết lông nheo và cái màu xanh mát của cặp tròng trắng năm xưa cũng

đã đổi ra màu vàng do chứng bệnh đau gan gây ra, hậu quả của những đêm hý trường, những giờ vui của một thời tuổi trẻ. Nước da mặt của thím cũng biến đổi một cách đáng sợ. Nói là màu xanh mà không hẳn ra màu xanh, màu vàng cũng không đúng nghĩa màu vàng. Nó là màu của những chiếc lá úa, những cánh hoa rụng đã bị ngâm dưới nước lâu ngày một thứ màu đặc biệt được pha trộn giữa màu vàng già yếu và màu xanh bệnh hoạn. Nụ cười của thím một ngày có lẽ là hai mươi năm về trước – có một cây viết phê bình kịch trường đã khéo gọi là nụ hoa hàm tiếu, là nét cười Bao Tự, Tây Thi và mười ngón tay ngày và giọng nói như tiếng chim hót mùa xuân và cái thân hình uyển chuyển như một giải lụa bay trong gió và vầng trán dài mây với mái tóc tuổi buồn, tất cả những cái đó bây giờ thật là quá xa lạ với thím Bảy Liễu. Nghe ai nhắc lại

những hình ảnh đó, thím tưởng đâu như họ đùa cợt, mỉa mai, ngạo mạn mình. Con sư tử về già nằm im một xó rừng để cho loài chồn giống nai tới khiêu khích, trêu chọc chắc cũng không thể nào buồn bằng, đau xót hơn thím Bảy Liễu hiện tại được.

Bởi vì loài vật kia thiếu cái trí khôn để nhớ, để nghĩ. Còn thím bảy Liễu, nhờ trời lại có được một cái trí nhớ hơn người nên thím chẳng sao quên được cái thời vàng son lộng lẫy của mình. Và cái trí nhớ tai quái kia luôn luôn dẫn thím tìm về những kỷ niệm vui tươi êm đẹp của mình. Thím nhớ đến những người đàn ông đã có một thời theo đuổi, đau khổ vì mình. Những ông già điển chủ, những công tử nhà giàu, những chàng thư sinh trăm ngàn đổi một trận cười như chơi.

Những con người ấy, những trái tim

si đại ấy bây giờ trong cuộc sống này, có lẽ cũng chẳng còn một ai. Như những ngày vui xưa của chúng bạn, những ngày vui qua rồi, những ngày vui chẳng còn bao giờ trở lại nữa. Rất nhiều lần ngồi trước tập ảnh cũ coi lại những lá thư của khán giả bốn phương gửi về xin ảnh, xin chữ ký thím Bảy đã nghĩ như vậy. “Mày chỉ còn trông vào đứa con gái của mày để sống mà thôi Liễu ơi. Nhan sắc mày tàn tạ rồi, tên tuổi của mày chẳng ai còn biết tới nữa. Mất đứa con độc nhất đang kiếm ra tiền ra bạc ấy, mày sẽ chết”.

Những buổi tối ngồi một mình với chai rượu, với cái bóng già nua đổ vỡ in trên tường thím Bảy Liễu vẫn nói lắm nhảm như thế, nói với bóng mình, nói với lòng mình, nói với cái thế giới xa xăm của một dĩ vãng hoàng hậu đang hiện hình trong trí nhớ của mình. Do đó,

thím Bảy rất sợ Thúy Hiền bỏ thím đi lấy chồng. Nó lớn khôn tất nó phải yêu, điều đó không thể nào tránh được. Nhưng làm chậm đi một phút nào cái ngày nó rời bỏ thím vẫn hơn. Thật là may, Thúy Hiền nhờ trời lại là đứa con có hiếu. Nó luôn luôn chiều theo ý thím, hai mươi ba tuổi rồi nó vẫn cô đơn và trong cái trái tim xuân nữ kia chỉ có hình bóng mẹ già. Thím Bảy cố gắng tạo một lớp thành trì bền vững để rào chặt lấy khu vườn xuân đó, không để một cánh chim cánh bướm nào bay vào lọt.

Thím lựa những giờ trong nhà chỉ có hai mẹ con để mà giáo dục Thúy Hiền, Hai mẹ con cùng là kịch sĩ, nhưng nếu Thúy Hiền đóng kịch giỏi ở trên sân khấu thì trái lại, ở trong gia đình, thím Bảy lại đóng kịch giỏi hơn con. Thím đóng kịch trong giờ tâm sự với con. Những giọt

nước mắt của người nữ nghệ sĩ về già này nếu không còn tác dụng làm say mê những người đàn ông ngu dại ở ngoài đời được như xưa nữa, thì bây giờ những giọt nước mắt ấy lại trở thành vũ khí lợi hại để chinh phục tấm lòng của đứa con hiếu thảo. Thím mang những kinh nghiệm cuộc đời tình ái của thím hai, ba mươi năm về trước ra để huấn luyện cho Thúy Hiền...

* * *

Từ nãy, thím Bảy đã nghe thấy hết mọi chuyện giữa con gái mình và chàng soạn giả Triều Khanh. Đã có một thời, thím ngỡ là Thúy Hiền thương yêu anh chàng soạn giả hiền lành này. Thím hoảng hốt tính đến chuyện ngăn cản cuộc tình duyên này.

Nhưng rồi thím biết ngay là mình lầm. Thím còn thấy mình lầm to hơn nữa khi khám phá ra ở bên trong cái vầng trán kia, ẩn sau khuôn mặt dịu dàng dễ thương của con gái mình còn có những giấc mơ vĩ đại, còn có những khát vọng vô cùng mà trong thím không có. Thím mới chợt hiểu rằng, con gái của mình, nếu cho tới cái tuổi hai mươi ba này mà vẫn còn chịu sống với thím, không phải là hoàn toàn nhờ ở sự huấn luyện, giáo dục của thím. Nó có những giấc mơ riêng của nó, những tham vọng riêng của nó. Thím cố tìm hiểu mà không sao tìm hiểu được những ý nghĩ thầm kín của con gái mình. “Nó giống như ba nó ngày xưa”. Thím nhớ đến người đàn ông thứ nhất đã thương yêu thím. Những nét ngang tàng, khí phách của người đàn ông đó vẫn còn như phảng phất hiện trên mặt Thúy Hiền. Người đàn ông ấy hồi nào đã

đưa thím ra ánh sáng danh vọng, đã chịu lui mình xuống để đưa thím lên và như một con chim ngỗ mình đã đủ sức bay xa, thím đã vượt khỏi tầm tay người đàn ông đó. Hẳn tìm đến thăm thím một lần chót, thăm con gái rồi mới bỏ Saigon. Từ đó thím không nghe thấy ai nhắc đến tên người đàn ông kia nữa. Một người bạn của thím kể lại, trước khi vĩnh viễn từ giã Saigon, từ giã sân khấu, hẳn đã đứng rất lâu trước bàn thờ Tổ của gánh hát mà hẳn đã đi theo từ hồi vào nghề, hẳn bẻ đôi một nén hương vát xuống đất mà thề rằng sẽ không bao giờ trở lại nghiệp cũ nữa, cũng như sau này nếu lấy vợ, để con hẳn sẽ cấm ngặt con cái không cho chúng mơ tưởng đến cái nghề cải lương bạc bẽ này.

Lời thề ấy, thím Bảy không được nghe tận tai mà chỉ nghe qua lời nhắc lại

của một người bạn, nhưng thím vẫn thấy đau buốt như nghe một lời nguyên của chính mình. Vì thím, vì sự phản bội của thím mà gã đàn ông kia mới bỏ nghề.

Những ngày đầu, thím Bảy Liễu cũng thấy đau khổ vì việc người đàn ông kia bỏ ra đi. Nhưng rồi ánh sáng và danh vọng và những thú vui vật chất khác do những người đàn ông si mê thím đem lại, những ngày tháng sau đó, thím chẳng còn thời giờ mà nghĩ đến mối tình lỡ dở kia nữa. Lòng thím nguội lạnh hình ảnh gã đàn ông đó đến cái độ mà thím quên rằng trong đời thím đã có một lần được hân yêu thương. Nếu không có Thúy Hiền – mà hồi đó thím gọi là một thứ nợ đời theo hại thím có lẽ thím quên thật. Người đàn bà nào khi còn đang sống trong những vinh hoa của tuổi trẻ, của sắc đẹp mà chẳng có phút lỗi làm như

thím Bảy? Thím tàn nhẫn quên chuyện cũ, quên người xưa và nhiều lúc say đắm với những gã đàn ông hào hoa, đàn đấm. Thím còn tàn nhẫn với một cái ý nghĩ mà cho tới giờ nhớ lại thím vẫn còn hổ thẹn: “Phải chi mình đừng có con sớm. Đừng có con bé đó thì mình đỡ mệt biết bao?” Và thím đã nhẫn tâm dìm hẳn đời thơ ấu của Thúy Hiền vào cái bóng tối của cái hậu trường bẩn thỉu.

Xét lại cái quá khứ nặng những bùn nhơ tanh tưởi đó, thím thấy mình thật không xứng đáng là mẹ của Thúy Hiền một chút nào. Nhưng thím Bảy chỉ thành thật nghĩ như vậy được một vài lúc thần trí tỉnh táo, lương tâm sáng suốt mà thôi. Người mẹ thiếu bốn phận này, sau những phút hối hận đó lại trở về với con người thật của mình. Thím lại trở lại tâm tính của một người đàn bà tham lam vụ lợi.

Thím lại thiết tha đòi hỏi cái quyền làm mẹ đối với Thúy Hiền chẳng khác gì một loại dây leo ăn bám vào những thân cây tươi tốt mùa xuân, một thứ trùng sống trong cơ thể loài khác. Thím rất sợ, sẽ có một ngày nào đó, Thúy Hiền tuột khỏi hai cánh tay ôm giữ của thím. Nàng công chúa ngủ trong rừng, dù ngủ một giấc ngàn năm cũng sẽ có ngày tỉnh dậy, để đi theo một chàng hoàng tử đẹp trai... Thím Bảy nhớ đến câu chuyện thần thoại đó và mong muốn cho giấc ngủ của Thúy Hiền được kéo dài ra, kéo dài ra mãi, dài được thêm ngày nào hay ngày đó.

Cho tới phút này thì Thúy Hiền vẫn còn ngủ trong giấc cô đơn dưới sự trông coi của thím. Đời sống của Thúy Hiền hoàn toàn được thiết giáp vững vàng? Nhưng không phải vì vậy mà thím không luôn luôn cảnh giác đề phòng. Ngoài

miệng thím luôn luôn nói:

– Con Hiền nó lớn rồi, nó thương ai tôi bằng lòng liền.

Ngu xuẩn cho những gã đàn ông nào tin vào lời nói đó để mà mang tâm sự của mình ra ngỏ cùng thím Bảy! Họ sẽ gặp ngay những phản ứng mạnh mẽ của cả một hệ thống phòng thủ chặt chẽ đẩy lui, nếu họ định tâm đi tới. Tuy nhiên, thím Bảy cũng khôn ngoan hiểu trước rằng trước sau gì rồi Thúy Hiền cũng phải lấy chồng.

Nhưng người chồng đó không phải là do Thúy Hiền lựa chọn mà quyền lựa chọn phải do nơi thím. Trong đầu óc thím Bảy, người chồng của Thúy Hiền phải là một anh chàng khờ dại, hèn hạ một chút cũng được, giàu có và phải dễ sai bảo. Thím cần một đứa rể như vậy

để khỏi bị mất Thúy Hiền. Để cho Thúy Hiền gặp những tiếng sét ái tình thì thím còn hy vọng gì giữ nổi con gái nữa? Thím muốn rằng Thúy Hiền vẫn có chồng và vẫn thuộc dưới quyền thím. Cho đến ngày thím từ già cõi đời. Dự tính như vậy đó mà không hiểu Thúy Hiền có chịu nghe lời thím hay không? Thím bắt đầu lo lắng, nhất là trong ít lâu nay Thúy Hiền đã hết cả những vẻ ngây thơ, bé bỏng, đối xử với thím như một người đã trưởng thành.

Nó không còn khóc khi bị thím mắng như xưa nữa. Khi thím có việc gì rầy la nó, nét mặt nó bình thản, lạnh lùng chịu đựng, không cãi lại, nhưng cũng không tỏ một thái độ gì chứng tỏ rằng lời nói của thím đã được nó để ý. Đã có những gì đổi thay trong đời sống tình cảm của Thúy Hiền? Nó đã bắt đầu yêu một gã

đàn ông nào rồi chẳng? Thím Bảy kiểm điểm lại một lượt những bộ mặt đàn ông chạy chung quanh Thúy Hiền: lão già Huỳnh văn Rô, soạn giả Triều Khanh, anh chàng ký giả Trần Tú, mấy cậu sinh viên, hai anh kép trong đoàn... Thím Bảy chưa thấy Thúy Hiền có cảm tình rõ rệt với một ai trong số những gã đàn ông đó cả.

Nỗi lo âu ngày càng chồng chất, đè nặng trong lòng thím Bảy, vì vậy nên thím không một phút nào rời mắt khỏi Thúy Hiền. Khi thấy Triều Khanh đến thăm Thúy Hiền vào một giờ khuya như vậy, thím Bảy nghi ngờ ngay. Nhưng tới lúc nghe lọt được câu chuyện giữa hai người thì thím Bảy yên tâm. Thím đứng nán lại cho đến lúc Triều Khanh từ giả Thúy Hiền rồi mới quay vào và vẫn như

khi xuống, thím kín đáo không cho con gái biết sự có mặt của mình. Vào giường ngủ rồi, thím Bảy Liễu vẫn nghe tiếng động từ nhà dưới vọng lên. “Con bé làm gì mà thức khuya dữ vậy nè”. Thím lẩm bẩm nói một mình trong mừng và thím cũng thấy hết buồn ngủ. Thím nhớ đến chai rượu để ở nhà dưới và muốn xuống đem lên. Những giờ phút này mà không ngủ được, bao giờ thím cũng thấy thèm uống rượu. Nằm trần trọc một lúc theo tiếng động ở nhà dưới, cuối cùng thím Bảy Liễu trở dậy. Thím làm như người chợt thức giấc, ho vài tiếng rồi bật ngọn đèn lớn trong phòng lên để cho con gái biết là mình đã thức.

Rồi thím xuống nhà dưới mang chai rượu lên. Trong phòng ngủ của Thúy Hiền, ánh đèn vẫn còn sáng. Thím dừng

lại nơi cửa phòng một chút định vào rồi
không hiểu nghĩ sao, lại trở về phòng
mình

CHƯƠNG VIII

Triều Khanh bắt đầu cảm thấy khổ sở vì sự có mặt thường trực của bà Hai Lợi, người góa phụ ở Phan Thiết, bà giám đốc trong bóng tối của đoàn ca kịch Ánh Hường – Kim Dũng. Anh chàng soạn giả này lúc đầu nghĩ rằng mình có thể lợi dụng được người góa phụ còn trẻ đó để thực hiện giấc mộng làm bầu của mình. Nhưng rồi về sau sự say mê sân khấu cải lương dần dần nguội tắt trong tâm hồn bà Hai Lợi,

con người buôn bán lại trở về với bà. Số tiền ba triệu đồng bỏ ra lúc đầu khiến bà đau xót. Không còn say mê đời sống sân khấu nữa thì người đàn bà này tính ngay đến chuyện khai thác sân khấu. Bà bắt đầu xuất hiện và nhúng tay vào công việc điều khiển đoàn hát. Và cũng bắt đầu từ lúc này, những hiện tượng báo hiệu sự chia rẽ nội bộ của đoàn Ánh Hường – Kim Dũng xuất hiện.

Trước hết là chuyện lập nhóm, chia bè xảy ra giữa các thành phần đào kép. Kép Kim Dũng liên kết với cô đào Như Thủy và anh hề Tư Kiệt thành một nhóm chống đối với phe của Ánh Hường là phe chủ. Nguyên do là vì quản lý Ba dành hết những vai tuồng hay cho vợ, lơ là với cô đào Như Thủy.

Cô đào Như Thủy vẫn mang sẵn một mặc cảm tự tôn với Ánh Hường,

tuổi nghề và tuổi đời của cô đào này đều lớn hơn Ánh Hường. Như Thủy nếu có kém thì chỉ chịu kém có Thúy Hiền, Tố Hoa mà thôi. Còn với Ánh Hường, cô đào con mới nổi đó, tên tuổi chưa có gì mà nghệ thuật ca diễn cũng không qua mặt được Như Thủy chỉ hơn Như Thủy ở chỗ là vợ quản lý Ba, nên Như Thủy lấy làm bất mãn với ban giám đốc. Nàng bèn liên kết với Kim Dũng và hể Tư Kiệt là những tên tuổi ăn khách nhất trong đoàn, thành lập một mặt trận chống lại Ánh Hường.

Một nhóm khác do anh kép Thành Tuấn cầm đầu thì không ra mặt chống ai rõ rệt, nhưng lại chạy theo ve vãn bà Hai Lợi để phá cả hai nhóm trên. Chương trình của Thành Tuấn còn nguy hiểm cho đoàn hơn là những vụ phá hoại của nhóm Kim Dũng: kép Thành Tuấn muốn

chinh phục tình cảm bà Hai Lợi để lập một đoàn hát mới cho mình.

Thành Tuấn đẹp trai, to lớn, nói chuyện lại có duyên và bề ngoài lúc nào cũng tạo được một vẻ người phong nhã, lịch sự nên rất được lòng bà góa phụ giàu có và còn xuân kia...

Tình trạng đoàn Ánh Hường – Kim Dũng do đó mỗi ngày một rối nát. Tổng tích đêm diễn bị phá lung tung, khi thì dàn đèn bị hỏng, lúc thì micro bị rè. Tài tử mạnh ai nấy diễn, nhiều khi lại xảy ra trường hợp người nọ phá người kia ngay cả ở trên sân khấu. Triều Khanh muốn áp dụng biện pháp kỷ luật với một vài người thì lập tức gặp sự can thiệp của một trong hai vị giám đốc, khi thì quản lý Ba, khi thì bà Hai Lợi bênh vực người của họ. Câu chuyện mời Thúy Hiền về hợp tác do đó cũng bị chìm xuống luôn.

Triều Khanh cố gắng thuyết phục những vị giám đốc của mình mãi thết rồi cũng chán nản bỏ qua luôn. Bây giờ anh chàng soạn giả này mới hiểu rõ được bộ mặt thật của một cuộc hợp tác làm ăn. Bao giờ phần thiệt hại cũng thuộc về những người chân thành và nồng nhiệt.

Vì tha thiết với cái giấc mộng được làm bầu, được chỉ huy đoàn hát theo ý muốn của mình, Triều Khanh đã lao mình vào cuộc, không suy nghĩ đắn đo, không tính toán thiệt hơn. Anh ta nghĩ rằng với tài của mình, với tấm lòng nhiệt thành đóng góp vào công cuộc xây dựng buổi đầu thì cái địa vị giám đốc của mình sẽ được bảo đảm chắc chắn. Triều Khanh tưởng đâu mọi người cũng đều một ý như mình. Quản lý Ba hay là bà Hai Lợi sẽ giữ mãi được sự đúng đắn của những ngày đoàn hát còn ở trong vòng

thành lập. Nhưng càng ngày, bộ mặt trái của những thứ con buôn đó lộ dần. Trong việc kình chống nhau giữa hai kẻ bỏ tiền ra lập đoàn hát đó, rút cuộc lại người bị thiệt thòi đau đớn nhất lại là Triều Khanh.

Nếu bây giờ đoàn hát vì sự chia rẽ của họ mà tan rã thì họ vẫn có thể mỗi người làm một gánh riêng. Nhưng Triều Khanh thì lại trở về tay trắng, trở làm một anh chàng soạn giả nghèo đói như xưa. Sự giao du thân mật giữa anh kếp Thành Tuấn và bà góa phụ Hai Lợi đã là những dấu hiệu báo trước cho Triều Khanh biết trước ngày đen tối đó. Trước cái viễn ảnh không mấy tươi đẹp ấy, Triều Khanh cũng đâm ra chán nản ngay với cái sân khấu mà do chính tay anh tạo ra nữa. Nó đã trở thành một thứ con nuôi bạc bẽo, một thứ âm binh quay đầu phản

lại thầy pháp. Trên cái sân khấu này giờ đây chỉ còn lại những kẻ a dua, nịnh hót, những thứ soạn giả bất tài nhưng biết chiều ý chủ nhân, theo đuổi một số đào kép tên tuổi để xâm nhập vào nội bộ đoàn hát, với mục đích hèn hạ là loại dần ảnh hưởng của Triều Khanh đi để đợi ngày thay thế. Ngay đến cả những soạn giả mà trước kia Triều Khanh đã mang từ sân khấu Hoa Lan về, lúc này cũng bắt đầu lạnh nhạt với anh. Họ chưa để lộ những sự phản bội trắng trợn đối với Triều Khanh nhưng qua một vài thái độ xu nịnh trước mặt quản lý Ba và bà Hai Lợi, Triều Khanh cũng thừa biết rằng sẽ có một ngày chính những bàn tay ấy đâm lén sau lưng anh những mũi dao cuối cùng.

Triều Khanh càng nhìn thấy sự thực ấy càng thất vọng và mệt mỏi thêm.

Chàng chỉ còn chờ ngày đứng dậy. Chàng không muốn chiến đấu nữa. Ngày tối, Triều Khanh vui đầu vào những bữa rượu để khỏi phải nghĩ đến những điều làm mình buồn bực thêm.

Và, những gì Triều Khanh lo ngại đã tới.

Buổi tối hôm ấy, chàng định nằm nhà viết nốt vở tuồng đã sử chiến đấu theo lệnh của quản lý Ba thì người nhà bà Hai Lợi tới kiếm chàng.

Khi Triều Khanh tới nhà bà Hai Lợi thì thấy anh kếp từ trong đi ra.

Thành Tuấn có vẻ ngượng ngập bắt tay Triều Khanh:

– Bà Hai kêu em tới hỏi về chương trình đi Miền Tây kỳ tới.

Y nói như để phân trần sự có mặt của mình ở nhà người góa phụ vào giờ đó.

– Hôm nay anh không phải làm tuồng hay sao?

Triều Khanh hỏi Thành Tuấn để khỏi phải đứng im một cách khó chịu.

– Dạ, em về rạp bây giờ đây.

Nói xong y mỉm cười chào Triều Khanh rồi hấp tấp ra xe. Triều Khanh tự hỏi có chuyện gì mà bà Hai Lợi kêu chàng tới sau khi đã gặp Thành Tuấn? Anh kếp này xưa nay vốn nổi tiếng là con người thủ đoạn nhiều mưu trí. Không ai có thể biết là lúc nào anh ta nghĩ gì và sắp làm gì. Luôn luôn với nụ cười trên môi, nói năng lễ độ ngọt ngào, nếu cứ nhìn mặt Thành Tuấn – chỉ nhìn ở ngoài mặt

mà thôi – chắc chắn không ai có thể ngờ rằng anh ta lại là thủ phạm của nhiều vụ động trời. Đào này bỏ chồng: cũng do nơi miệng Thành Tuấn gây ra. Kép kia bị côn đồ vây đánh: người ta nghĩ ngay là có bàn tay của Thành Tuấn nhúng vào. Người này bị chủ đuổi người kia bị soạn giả không cho vai tuồng của mình, tất cả những chuyện ấy, ai cũng nghĩ rằng tất phải có sự phá ngầm của Thành Tuấn.

Tuy nhiên, người ta chỉ dám ngờ vực mà thôi chứ không ai dám quyết đoán cả vì Thành Tuấn là một thứ người quý quyết khôn ngoan hết sức. Không ai có thể nổi giận được trước những cử chỉ ngọt ngào, vô vấp của Thành Tuấn. Và cũng chẳng có trong tay một chứng cứ nào để lên án Thành Tuấn là thủ phạm của những chuyện trên. Thứ người này ai cũng biết là nguy hiểm mà không ai

dám ra mặt chống lại. Họ cứ vẫn phải gần Thành Tuấn để mà đề phòng để mà sẵn sàng chịu những miếng đòn ngăm của Thành Tuấn đánh ra.

Triều Khanh nghi ngay là giữa bà Hai Lợi với Thành Tuấn đã có một âm mưu gì ghê gớm và họ đã bàn tính trước với nhau rồi mới gọi chàng tới để lôi kéo chàng vào cuộc. Một người nhiều thủ đoạn xảo trá như Thành Tuấn mà liên kết với một thứ con buôn như bà Hai Lợi, sẽ thành một cặp bài xứng đáng trong những canh bạc nảy lửa.

Triều Khanh đẩy cửa bước vào trong nhà với cái ý nghĩ đó. Chàng phải ngồi đợi ở phòng khách vì người nhà bà Hai Lợi nói là bà chủ của y còn đang ở trong buồng tắm. Như vậy là nghĩa lý gì? Thành Tuấn nó vừa ở đây ra và bà Hai Lợi ở trong buồng tắm? Triều Khanh nghĩ đến

sự liên hệ giữa hai chuyện đó và mỉm cười vì sự đa nghi của mình. Chàng hỏi dò chị tớ gái giúp việc cho bà Hai Lợi và được biết Thành Tuấn ở đây từ năm giờ chiều và ăn cơm với bà chủ của y và bàn luận nhiều chuyện ở trong phòng riêng, không cho một người nào được lai vãng gần đó. Triều Khanh đã hiểu và thấy ngay sự ngờ vực của mình là có lý.

Chàng tính đến chuyện lát nữa sẽ phải nói những gì với bà Hai Lợi và sẽ phải có một thái độ ra sao nếu bà ngỏ ý muốn lập một đoàn hát riêng với Thành Tuấn? Mình không thể gạt bỏ ngay ý định của họ và dù có phản đối chẳng nữa họ cũng chẳng nghe nào. Chương trình của họ đã được sửa soạn từ nhiều tháng nay rồi,

Cái đoàn hát mà Thành Tuấn đang xui bà Hai Lợi bỏ tiền ra thành lập tất

thế nào cũng thành. Mình không nên phá họ lúc này. xem chương trình của họ ra sao rồi mình sẽ liệu sau... Triều Khanh còn đang suy nghĩ để lựa chọn một thái độ thích hợp thì bà Hai Lợi từ phòng tắm đi lên. Bà góa phụ này bây giờ chỉ mang trên người một chiếc áo lụa mỏng.

Cải thân hình chắc chắn của bà Hai Lợi dưới lớp áo mỏng đó, trước mắt một gã trai chưa vợ như Triều Khanh thật không khác gì một chùm nho tươi để trước mắt một người sắp chết khát. Triều Khanh nuốt nước miếng, đứng dậy chào bà Hai Lợi.

– Cậu đến lâu chưa?

Bao giờ bà Hai Lợi cũng kêu Triều Khanh như vậy, ngay cả lúc hai người ở một mình trong phòng vắng. Tiếng cậu vừa êm ái ngọt ngào theo nghĩa Bắc là

danh từ người vợ dùng để xưng hô với người chồng và theo nghĩa chung là tiếng gọi thân mật đối với những người không phải họ hàng nhưng kém tuổi mình. Bà Hai Lợi dùng cả hai nghĩa đó trong tiếng “cậu” mà bà đã xưng hô với Triều Khanh. Người ngoài có thể tùy ý, muốn hiểu theo nghĩa nào cũng được. Riêng Triều Khanh lúc đó, đã hiểu tiếng cậu theo nghĩa thứ hai. Từ lúc có mặt của anh kếp Thành Tuấn, địa vị của Triều Khanh mất dần ảnh hưởng đối với bà Hai Lợi.

– Tôi vừa tới.

Triều Khanh trả lời và hỏi tiếp:

– Có chuyện gì vậy bà Hai?

– Cậu ngồi chơi chút đã. Uống gì để bảo nó lấy? Thôi cảm ơn bà, tôi ngồi đây một chút rồi phải đi ngay vì mắc hẹn với một người bạn.

– Bạn hả? Bạn trai hay bạn gái?

Triều Khanh cười nhạt không trả lời. Đàn bà hay đàn ông cũng vậy, đều giống nhau ở điểm này: khi người ta hết yêu người nào, người ta không còn ghen với người đó nữa. Bà Hai Lợi ở vào trường hợp đó. Triều Khanh nghe cái giọng bình tĩnh của bà Hai Lợi khi hỏi chàng: “Bạn trai hay bạn gái?” và kèm theo câu hỏi đó là chuỗi cười giòn giã thì chàng soạn giả này hiểu ngay là người hỏi câu đó đối với chàng không còn một chút liên hệ tình cảm nào nữa rồi. “Bạn trai hay bạn gái?” cũng là một câu hỏi đó, nếu ở vào một trường hợp khác – thời gian sáu tháng trước đây – thì Triều Khanh nghĩ rằng bà Hai Lợi tỏ ý ghen tuông với mình. Nhưng bây giờ, bây giờ tất cả đã đổi khác. Tất cả chỉ còn là một chuỗi bề bàng chua chát kết lại. Triều Khanh nghe

câu nói đó như một lời mỉa mai và chàng thấy có bốn phận phải bảo vệ tự ái của mình:

– Thưa bà, bạn gái cố nhiên.

– Tôi biết. Cậu thì bao giờ chẳng nhiều bạn gái.

Câu chuyện lần lần đưa vào một cuộc đối đáp kỳ cục. Bên nữ tấn công và bên nam chống đỡ. Bà Hai Lợi kêu người nhà mang rượu ra mời Triều Khanh và tiếp tục cuộc tấn công.

– Nghe nói cậu Khanh sắp lấy cô Thúy Hiền?

– Ai nói với bà vậy?

– Cải lương mà.

– Bà nói cải lương sao?

– Tôi nói tin tức cải lương nhanh chóng lắm.

– Bà nghe nói về tôi ra sao?

– Đó. Tôi nghe họ nói là cậu sắp lấy cô Thúy Hiền.

Triều Khanh cười nhạt, không nói gì. Bà Hai Lợi mỉm cười đáp:

– Hai người lấy nhau đẹp đôi lắm rồi. Tôi có lời mừng trước đó.

Bây giờ Triều Khanh nghe Bà Hai Lợi nói như vậy thì hiểu ngay rằng người đàn bà góa này đang có ý mĩa mai mình. Trong giọng nói của bà Hai Lợi không có vẻ bình tĩnh nữa. Bà nhìn thẳng vào Triều Khanh và làn môi dưới bĩu ra như muốn tỏ một thái độ khinh rẻ.

– Bà thấy là chúng tôi đẹp đôi lắm sao?

Triều Khanh cố ý trêu tức bà Hai Lợi trong câu hỏi đó. Chàng cười thầm “Thứ đàn bà này kỳ lạ! Đã yêu thằng khác rồi, còn bắt mình phải trung thành làm gì nữa?” Triều Khanh biết chắc chắn là trong trái tim người góa phụ này đã tràn ngập hình ảnh khỏe mạnh của anh kép Thành Tuấn. Và chàng, gã soạn giả Triều Khanh thuở nào, hiện giờ chỉ còn là những nét mờ nhạt bên cạnh các hình ảnh chói lọi kia. Đàn bà đều như vậy cả. Yêu thương, say đắm đó và phũ phàng tàn nhẫn quên liền ngay đó.

Nhưng không phải vì vậy mà Triều Khanh có quyền được thương yêu người khác. Bà Hai Lợi muốn như vậy, Bà muốn Triều Khanh vẫn phải trung thành với bà. Triều Khanh phải là cái mộc để chống đỡ dư luận cho bà, một bức bình phong để che đậy cuộc tình duyên lén lút giữa

người góa phụ trẻ đẹp này với anh kép hát đã có vợ con kia. Bà Hai Lợi muốn có Thành Tuấn, nhưng lại không muốn mang tiếng cướp chồng người, đoạt vợ kẻ khác. Rất có thể bà sẽ chính thức kết hôn với Thành Tuấn nhưng không phải là ngay lúc này. Chuyện đó có thể thực hiện được khi nào Thành Tuấn thanh toán xong vấn đề vợ con ở nhà. “Cho con đó một món tiền rồi đuổi ra khỏi đoàn bằng cách phao vu y bê bối với một gã vệ sĩ nào là xong. Chùng đó, chúng ta tha hồ tự do”. Bà Hai Lợi đã bàn định với Thành Tuấn như vậy. Nói là bàn định, nhưng thật ra khi ngỏ cái ý nghĩ đó với người tình, bà Hai Lợi đã ra một cái lợi cho hẳn nhiều hơn là đưa ra một đề nghị để cùng thảo luận.

Thành Tuấn tuy mang tiếng là một con người nhiều thủ đoạn, nhưng chỉ

dùng những thủ đoạn kia để đối phó với người ngoài chớ đối với vợ con thì y là một người chồng tốt. Người vợ đang sống với y, người vợ lấy y từ hồi “chàng chăn trâu, em cắt cỏ” dưới đồng đã có với y năm mặt con, người vợ ấy đối với y là một lòng chung thủy, y không bao giờ có ý phụ bạc vợ mình. Thành Tuấn có phản bội là phản bội ai kia chớ đối với người đàn bà đó y không thể nhẫn tâm làm cái việc đó. Còn một đàn con xinh xắn dễ thương Thành Tuấn làm sao mà nhắm mắt thi hành cái mưu kế hiểm độc kia được... Những người đàn ông quý quyết như Thành Tuấn thường thường lại là những kẻ thương yêu vợ con hơn cả những con người lương thiện thật thà.

Sở dĩ y phải sử dụng đến những thủ đoạn tàn nhẫn để đối phó, để giành giật quyền lợi với những kẻ khác cũng chỉ vì

nghĩ đến vợ con được sung sướng đầy đủ hơn người. Thành Tuấn chiêu chuộng, ninh bộ bà góa Hai Lợi cũng không ngoài mục đích đó. Vậy mà người đàn bà góa này lại muốn rằng y phải dứt tình với vợ con để ra mặt chung sống với mình. Chuyện thật là ngược đời. Thành Tuấn đành phải tương kế tựu kế để thi hành thủ đoạn của mình. Y bàn với vợ tạm thời lánh mặt làm ngơ để cho y được tự do đi lại với bà Hai Lợi. Khi nào người đàn bà góa này say mê y đến mức mù quáng rồi, y mới thi hành cái chương trình bòn rút tiền bạc của bà ta để lập gánh riêng cho mình, Giấc mộng đó chắc chắn sẽ thành sự thực.

Thành Tuấn là người nhiều kinh nghiệm với những loại đàn bà như người góa phụ này. Khi họ say đắm thì ông trời cũng nhỏ chứ đừng nói đến họ hàng, con

cái. Thành Tuấn không sợ ai phá mình, ngoài Triều Khanh bởi vì dù sao, Triều Khanh cũng vẫn là một địch thủ đáng sợ nhất của y. Do đó y mới hạ Triều Khanh bằng cách tung cái tin Triều Khanh sắp lấy Thúy Hiền. Thành Tuấn muốn thử lại bài toán của mình một lần cuối: xem bà Hai Lợi có thật tình say mê mình hay chưa? Khi nói với Bà Hai Lợi về chuyện Triều Khanh và Thúy Hiền y đã chăm chú theo dõi từng phản ứng nhỏ trên mặt người góa phụ này.

Thái độ bình tĩnh của bà Hai Lợi đã khiến cho y vững lòng. Như vậy Triều Khanh đã bị loại khỏi vòng chiến.

Thành Tuấn chỉ còn ngồi đợi trái cây chín mùi là đưa tay lên hái mà thôi. Lúc ở nhà bà Hai Lợi ra về đặng Triều Khanh ở cửa, y có ý ngượng nên vội vã bắt tay và từ giã ngay và y mừng thầm rằng y

đã rút lui đúng lúc. Nhưng Thành Tuấn trên đường về không khỏi thắc mắc về sự có mặt của Triều Khanh ở nhà bà Hai Lợi vào giờ này, y không hiểu anh chàng soạn giả này tự ý đến hay là người góa phụ kia kêu đến?

– Thế nào, có chuyện gì vậy bà Hai?

Triều Khanh thấy bà Hai Lợi có muốn kéo dài thời giờ giữ mình lại như vậy thì lên tiếng giục.

Bà góa phụ nghe chàng không muốn ngồi lâu thì lại nghĩ khác. Có lẽ anh chàng này nóng đến gặp con Thúy Hiền đây. Đã vậy không cho y về nữa. Nghĩ vậy, bà bèn rót thêm rượu vào ly cho Triều Khanh:

– Thong thả đã, làm gì mà vội thế cậu Khanh? Uống hết chỗ rượu này rồi ta lên lầu nói chuyện. Tôi muốn bàn với cậu về việc đoàn Ánh Hường – Kim Dũng.

– Tối nay bà không tới rạp sao?

– Không. Từ nay tôi sẽ không bao giờ đặt chân lại rạp nữa.

– Có chuyện gì vậy?

Triều Khanh tròn mắt nhìn bà Hai Lợi. Nét mặt đầy vẻ giận dữ của bà ta, thay cho một câu trả lời đầy ý nghĩa. Thôi, chuyện mình lo ngại đã xảy ra rồi. Chuyến này thì hết phương hàn gắn. Triều Khanh nghĩ đến cuộc đổ vỡ trong sự hợp tác giữa bà Hai Lợi và quản lý Ba, cuộc đổ vỡ mà chàng đã cố gắng tránh từ lâu. Bây giờ, chuyện phải xảy ra đã xảy ra. Và dù muốn dù không, Triều Khanh cũng phải đứng về phía bà Hai Lợi.

– Buổi chiều vợ chồng thằng Ba có lại đây. Con vợ nó hỗn quá, tôi hết chịu nổi rồi.

Triều Khanh uống cạn ly rượu rồi ngồi bất động trên ghế, im lặng theo dõi câu chuyện bất hòa giữa hai vị chủ gánh.

– Cậu có biết từ lâu nay chúng nó định lập gánh riêng với nhau không?

– Ai?

– Thăng Ba với nhóm soạn giả của cậu chớ còn ai nữa. Cậu là giám đốc mà cậu không biết sao?

Triều Khanh cười nhạt:

– Dạ, vì tôi là giám đốc hàm nên tôi không biết đến chuyện đó.

Chàng định mượn dịp xô ra tất cả những nỗi uất ức nhịn nhục từ khi bà Hai Lợi nhảy vào nắm quyền điều khiển đoàn hát, nhưng ngó sắc mặt đằng đẵng sát khí của bà chủ vừa cá nên chàng lại dậm ra ngán, không dám nói nữa.

– Cậu đừng nói vậy. Ở đây có ai tranh quyền của cậu đâu mà cậu bảo rằng cậu chỉ là một thứ giám đốc hàm? Tại cậu bỏ bê đoàn hát, tối ngày chỉ nhậu nhẹt rồi lại ngồi châu ở đoàn Hoa Lan nên tôi mới phải ngó đến công việc của đoàn để cho chúng nó khỏi dốt tiền của tôi chớ.

Triều khanh thở dài mệt mỏi:

– Vâng, thì lỗi ở tôi, lỗi ở tôi. Bây giờ bà nói tiếp đi. Rồi sao nữa?

– Chúng nó kết bè kết nhóm với nhau định cho rã gánh này để lập gánh mới, loại cậu và tôi ra khỏi ban giám đốc chớ còn sao nữa

– Ai nói cho bà biết tin đó. Phải thằng Thành Tuấn không? Tôi cho bà hay rằng bà mới vào nghề cải lương, bà chưa phân

biệt hạng người nào tốt, hạng người nào xấu trong nghề này đâu.

– Cậu đừng đổ oan cho Thành Tuấn. Không phải y nói đâu.

Bà Hai Lợi chối cãi một cách ngượng ngập, yếu đuối. Triều Khanh cười nhạt:

– Nếu không phải Thành Tuấn nói thì ai?

Bà Hai Lợi tỏ ý không muốn để cho Triều Khanh cật vấn mình:

– Chuyện đó tôi nghĩ rằng không quan hệ, cậu cần gì phải biết là ai nói?

– Sao lại không cần? Bà quên rằng cho tới giờ phút này trên giấy tờ, tôi vẫn là giám đốc đoàn ca kịch Ánh Hường – Kim Dũng hay sao? Một giám đốc có bốn phận phải biết những kẻ làm dưới

quyền mình những người có công xây dựng đoàn hát cũng như những đứa âm mưu phá hoại chia rẽ nội bộ để trục lợi.

Bà Hai Lợi vụt đứng dậy:

– Bộ cậu nghi ngờ cả tôi nữa sao mà cậu nói như vậy?

– Tôi đâu dám nghi ngờ bà. Tôi chỉ muốn biết đứa nào tung ra cái tin là quản lý Ba định tách ra lập gánh mới?

– Tôi không thể cho cậu biết chuyện đó được. Tôi hứa với người cho tôi hay chuyện đó là sẽ giữ bí mật tên tuổi của họ. Tôi là người lớn, một lời đã hứa tôi phải giữ.

– Như vậy có khác gì một lá thư nặc danh? Tôi tưởng bà phải biết rằng những lời tố cáo không bằng chứng như thế không có giá trị gì mới phải chứ. Nếu

mỗi lúc ai nói gì bà cũng tin cả thì sẽ có ngày chúng nó loan tin tôi cho rã gánh để chiếm đoạt số tiền nợ của bà cũng chưa biết chừng.

– Tôi đâu phải trẻ con mà tin những điều vu vơ, vô lý đó.

– Vậy thì chuyện quản lý Ba lập gánh riêng không phải là chuyện vô lý?

– Tôi điều tra rồi, cậu ạ. Không phải là tôi nghe nói đã tin ngay đâu. Chuyện quản lý Ba nó phá mình là đúng. Cậu phải tin tôi mới được.

Sau phút nổi giận, Triều Khanh trở lại bình tĩnh như cũ:

– Không phải tôi tin gì quản lý Ba mà nghĩ rằng y không dám trở mặt hại mình. Sở dĩ tôi phải hỏi lại bà cẩn thận như vậy là vì trong giới lương có nhiều kẻ

hiểm độc lắm. Họ phá mình bằng những thủ đoạn mà mình không thể nào ngờ được và trong số những thủ đoạn đó, hiểm độc nhất là những đòn chia rẽ nội bộ. Tôi sống ở trong nghề khá lâu, nên tôi rõ cái thủ đoạn này lắm. Bà cứ tưởng tượng trong một đoàn hát mà người nọ luôn luôn phải canh chừng thủ thế với người kia thì còn làm ăn gì nổi nữa. Rất có thể là quản lý Ba sẽ lập gánh, ở trong nghề này thì không có chuyện gì là không có thể xảy ra, nhưng cũng rất có thể đây chỉ là một đòn chia rẽ, một dư luận độc ác được tung ra để cho đoàn hát của mình yếu kém...

Triều Khanh ngừng nói, rót thêm rượu vào ly, để dò xét phản ứng của bà Hai Lợi. Người góa phụ này lúc đó cũng đã hết vẻ giận dữ lúc đầu. Có lẽ là vì trước thái độ khôn ngoan bình tĩnh của Triều

Khanh, bà Hai Lợi nhận rõ thấy sự vô lý của mình. Nhưng bà vẫn không nhận lỗi.

– Tại cậu tất cả. Tôi tin tưởng ở cậu, tôi bỏ bạc triệu ra làm gánh hát cũng vì cậu, vậy mà cậu không ngó ngang một chút đến công việc làm ăn...

Triều Khanh định nói: “Vì tôi muốn nhường quyền điều khiển cho bà!” nhưng chàng ngăn kịp được câu nói đó và trở lại vấn đề cũ:

– Tôi biết là hiện giờ nội bộ đoàn hát của mình rất bê bối. Sự chia rẽ giữa những người bỏ tiền với người bỏ tiền, giữa đào kép với đào kép, mỗi ngày một thêm rõ rệt. Kim Dũng thì bất mãn với Thành Tuấn, Như Thủy thì nói xấu Ánh Hường.

– Tại sao có sự chia rẽ đó?

Bà Hai Lợi hỏi câu đó với một vẻ ngây thơ hoàn toàn, như hồi bà mới làm quen với sân khấu cải lương.

– Tại có sợ bất công.

Triều Khanh thẳng thắn trả lời.

– Bất công sao?

Triều Khanh tránh không nói đến chuyện Bà Hai Lợi bênh Thành Tuấn mà chỉ đưa ra việc quản lý Ba dành độc quyền những vai đào chánh cho vợ, bỏ rơi Như Thủy.

Tuy Triều Khanh đã tránh không nhắc gì đến chuyện Thành Tuấn ỷ thế bà Hai Lợi, gây ra những vụ lộn xộn trong lúc tập tuồng gần đây nhưng bà góa phụ vẫn cảm thấy như có những ngọn

lửa chiếu rọi mặt mình. Bà vội gạt ngay chuyện đó đi.

– Bây giờ cậu tính xem có cách nào cứu vãn tình trạng này không? Nếu quả thật quản lý Ba nó lập gánh riêng thì cậu thấy mình phải làm thế nào? Tìm cách phá nó hay là cứ để mặc cho nó tách ra lập gánh riêng, mình sẽ giữ Kim Dũng, Thành Tuấn và Như Thủy lại?

Bà Hai Lợi hỏi một hơi như vậy rồi lại tự trả lời ngay, không kịp đợi ý kiến của Trần Khanh:

– Tôi thấy mình cứ để mặc cho chúng nó ra lập gánh riêng. Con Ánh Hường không có khán giả đâu.

Triều Khanh bật cười:

– Bộ bà tưởng chúng nó không biết kêu những đào kép tên tuổi khác hợp tác hay sao?

– Tôi sẽ bỏ thêm tiền, nó kêu ai tôi cũng kêu người đó, nó trả một trăm ngàn công-tra, tôi trả hai trăm ngàn...

Giọng bà Hai chắc nịch như một lời thách đố. Triều Khanh không ngờ người đàn bà đang ngồi trước mặt mình, sáu tháng trước đây còn chưa hiểu một chút gì về chuyện cải lương, bây giờ đã thành thạo trong nghề nghiệp đến thế. Sáu tháng trời, chỉ với thời gian ngắn ngủi đó mà đã có biết bao nhiêu thay đổi.

– Hay là ta kêu Thúy Hiền, cậu Triều Khanh? Mình bỏ ra năm trăm ngàn gọi Thúy Hiền về? Hồi trước hình như cậu có nói rằng Thúy Hiền sẽ chịu về cho mình với cái giá đó phải không?

Nghe bà Hai Lợi nhắc đến Thúy Hiền, Triều Khanh lại thấy tức giận. Mỗi hận cũ đã ngủ yên, bây giờ lại bùng bùng nổi dậy. Chàng nhớ đến sự bẽ bàng của mình khi bị quản lý Ba và bà Hai Lợi từ chối đề nghị mời Thúy Hiền về tăng cường cho đoàn do chàng đề nghị trước đây.

– Thế nào cậu Khanh? Gọi Thúy Hiền về chứ?

– Chuyện đó tôi không biết. Lần trước tôi đã mất công đi điều đình, để rồi bị bẽ mặt với người ta. Lần này xin thua trước.

– Việc đó lỗi ở quản lý Ba chứ đâu phải lỗi nơi tôi. Thằng cha nó sợ Thúy Hiền về thì vợ nó mất những vai quan trọng nên nó mới phá chớ như tôi thì xong lâu rồi. Cậu giận tôi chuyện đó thật

oan cho tôi quá.

– Tôi đâu dám giận bà.

Người góa phụ thân mật đặt tay lên
đùi Triều Khanh và mỉm cười:

– Làm gì mà cay đắng thế!

Rồi nét mặt bà lại nghiêm trở lại.
Vừa rót rượu thêm cho Triều Khanh vừa
thở dài, bà Hai Lợi nói tiếp:

– Bây giờ tôi chỉ còn biết trông cậy
vào mình cậu thôi cậu Khanh ạ. Cậu mà
bỏ tôi nữa thì tôi chỉ còn có nước tự tử.
Thật đó. Trong bao nhiêu người quanh
tôi, tôi có dám tin ai đâu.

Giọng Triều Khanh hùng dũng cách
tức cười, hết như một đứa trẻ thơ:

– Bà quên là bà còn Thành Tuấn ở
cạnh sao?

Nét mặt bà Hai Lợi hơi nhuốm đỏ một chút rồi lại trở lại bình thường ngay:

– Cậu tưởng tôi tin thằng Tuấn hơn cậu sao? Nếu vậy cậu lầm rồi. Thành Tuấn dù sao cũng chỉ là một kẻ làm công sao cậu lại hạ mình so sánh với một người làm công cho tôi như vậy?

– Tôi cũng làm công cho bà như hần vậy, đâu có hơn gì? Người ta cũng trả lương tháng cho tôi, người ta cũng điều khiển tôi...

Bà Hai Lợi phá ra cười ngắt lời Triều Khanh.

– Lúc cậu giận dữ, tôi trông cậu dễ thương vô cùng. Có cái gương nào cho cậu soi thấy bộ mặt của cậu bây giờ thì cậu sẽ thấy lời tôi nói không sai.

Bà Hai Lợi rời ghế sang ngồi kế bên Triều Khanh, bàn tay bà đặt nhẹ lên vai chàng soạn giả, dáng điệu âu yếm bao dung như cử chỉ của một người chị đỡ dành đứa em nhỏ:

– Cậu biết vì ai mà tôi bước vào làm bầu cái lương không?

Triều Khanh đỏ mặt và cúi xuống ly rượu để khỏi phải trả lời câu hỏi cắc cớ đó.

Đối với bà Hai Lợi, Triều Khanh không thể nào giận lâu hơn được quá nửa tiếng đồng hồ. Người góa phụ trẻ đẹp này vẫn có những mảnh khoe riêng để đỡ dành những loại đàn ông chưa vợ như Triều Khanh, do những kinh nghiệm đặc biệt của bà qua những đời chồng trước. Chỉ mười phút sau, Triều Khanh đã quên hết, quên hết. Người ta không

nói với nhau bằng cái giọng mỉa mai, cay đắng, dằn vặt nữa. Cơn hờn giận qua đi mau chóng và bây giờ chỉ còn là những nụ cười, khéo mắt, những âu yếm, vuốt ve triu mến giữa một bà góa phụ trẻ tuổi và một chàng soạn giả chưa vợ...

CHƯƠNG IX

Anh Hường chán nản nhìn cái khuôn mặt phì nộn của quản lý Ba, hai con mắt y nhắm nghiền lại, cái miệng há rộng thở ra một mùi hôi rượu nồng nặc, khó chịu. Từ hai tháng nay, đêm nào cũng vậy, sau cái phút làm bốn phần của một người vợ với quản lý Ba, Ánh Hường lại thao thức mất ngủ trong lúc gã đàn ông thỏa mãn nằm bên cạnh nàng, cất tiếng ngáy, tiếng thở ồ ồ như một con thú mệt nhọc. Hường trở dậy,

có khi chạy vào buồng tắm, xối nước lên khắp người như muốn gội tẩy tất cả những dấu vết mà quản lý Ba vừa để lại trên người nàng, có khi nàng cứ nằm yên trên giường với cái thân thể như nhóp đó, hút thuốc lá cho tới bốn năm giờ sáng, khi những tiếng xe thổ mộ đầu tiên chạy vào thành phố nàng mới ngủ nổi. Trong những giờ phút thao thức đó, Hường không khỏi băn khoăn nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại của mình. Đứa con gái ngây thơ hồi nào trong Hường đã chết.

Nàng không còn nhìn vào cuộc sống, nhìn vào tương lai với cặp mắt hồn nhiên, với ý nghĩ giản dị như trước nữa. “Tại sao mình lại ở đây? Mình đang làm gì thế này?” Những mối băn khoăn chính của nàng đặt vào những câu hỏi đó và hiện ra sau giờ tan hát, sau những

phút để cho quản lý Ba âu yếm, chiều chuộng. “Rồi mình sẽ ra sao? Làm một thú vợ không chính thức của quản lý Ba mãi mãi như thế này hay sao?” Cuộc nổi loạn bắt đầu mạnh nha trong tâm hồn người thiếu nữ mười tám tuổi này.

Hường thấy rõ sự vô lý của cuộc tình duyên gán ghép giữa nàng và quản lý Ba và cho rằng mình phải được quyền hưởng một đời sống xứng đáng hơn. Hình ảnh những anh ký giả kịch trưởng, những soạn giả, những anh kép trẻ tuổi, những người đàn ông sang trọng nơi hàng ghế khán giả, trong những cuộc tiếp tân thường hiện đến với Hướng vào những giờ phút trần trọc đó. Nàng nghĩ đến họ rồi lại nhìn lại quản lý Ba, cái đồng thịt bừa bộn với một khuôn mặt thỏa mãn của gã đàn ông này lúc đó thật đáng tởm.

Những cô gái mới lớn thường vẫn thái quá trong sự yêu ghét. Khi họ yêu ai, họ nhắm mắt chạy theo sự say đắm của mình, và chỉ có người đàn ông mà họ thương yêu mới đáng kể. Ngược lại, khi rẻ rúng thì một con chó ghê cũng không khiến họ ghê tởm hơn gã đàn ông đó. Hường đang sống trong trạng thái tình cảm đó. Cuộc tình duyên lầm lỡ này làm cho nàng sợ hãi lúc đầu để rồi sau khi không còn sợ hãi được nữa, nàng chán ghét, nàng ghê tởm gã đàn ông đã làm hỏng đời nàng. Nàng thêm muốn trở lại một con Hường bé nhỏ ngày nào hãy còn nao nức với những giấc mơ rực rỡ hào quang, say mê nhìn vào tương lai chói lọi những màu hoa...

Bây giờ thì tất cả chẳng còn gì nữa. Nàng không còn được sống những cảm giác xúc động của buổi đầu tiên bước lên

sân khấu. Nàng không còn được sự thèm khát của kẻ thiếu thốn khi nghĩ tới một đời sống đầy đủ như khi còn sống ở nhà Thúy Hiền. Những ham muốn thuở đó bây giờ Hường đã đạt được. Nàng đã có tất cả, đời sống vật chất thừa thãi, tiền bạc được tự do tiêu xài, riêng một cái mà nàng không thể có được: tình yêu. Nàng tự hỏi nhiều lần nàng có yêu quản lý Ba không? Những đụng chạm xác thịt có phải là tình yêu không? Không, không thể nào gọi như thế là tình yêu được. Hường nghe rõ tiếng trả lời trong lòng mình, thấy rõ tiếng trả lời ấy hiện thành hình ảnh trong đời sống hàng ngày, mỗi khi nàng đứng trước một người đàn ông không phải là quản lý Ba. “Vậy mà ta vẫn phải sống với y, ở đây. Ta vẫn phải chiều chuộng y như một thứ nô lệ”.

Hường thường nhớ lại cuộc gặp gỡ

với Triều Khanh hồi chiều. Nàng đang ngồi học vở ở nhà thì chàng soạn giả đó tới kiểm quản lý Ba. Nàng biết chắc là Ba không thể nào về nhà giờ đó được – y phải đi Vũng Tàu muộn rạp, ít nhất tám chín giờ tối mới về – nhưng nàng vẫn cứ bảo Triều Khanh ngồi đợi. Tại sao nàng lại hành động như vậy?

Tại sao nàng lại nói dối Triều Khanh? Hường hiểu sự thật vì đâu và không một chút hổ thẹn về cái sự thật đó: nàng đang cần có người để nói chuyện. Có thể bất cứ một người trai trẻ nào tới kiểm quản lý Ba lúc đó, nàng cũng sẽ tìm cách giữ hẳn lại chứ không riêng gì Triều Khanh. Nàng mời Triều Khanh ngồi ở phòng khách và mang rượu ra mời chàng. Rồi nàng nhờ Triều Khanh cắt nghĩa cho mình một vài chỗ khó hiểu trong vở tuồng. Khi nàng ngồi lên thành ghế, một

tay để lên vai Triều Khanh, một tay giữ quyền vớ tuồng đặt trên đùi mình, nàng thấy rõ những biến chuyển trên mặt chàng soạn giả trẻ tuổi này.

Hường biết rằng nàng vẫn là một thứ trái chua trước mắt những gã đàn ông như Triều Khanh. Nét mặt bùng đỏ của Triều Khanh bấy giờ với cái giọng nói bị hơi thở cắt ra làm nhiều nhịp ngắn không giấu được cặp mắt tinh quái của Hường. Nàng không còn thơ ngây như thuở nào nữa và đọc thấy rõ từng ý nghĩ chạy nhanh trong hai con mắt của Triều Khanh khi ngược lên nhìn nàng.

Nàng không yêu gì Triều Khanh, ngay cả từ lúc hấy còn ở với Thúy Hiền, nàng vẫn chỉ nhìn Triều Khanh bằng cặp mắt một cô đào non nhìn một soạn giả tên tuổi. Nhưng lúc này thì khác, nàng đã nhìn Triều Khanh bằng cái nhìn của

một người đàn bà đứng trước một người con trai. Phải rồi, Triều Khanh vẫn chỉ là một người con trai trong khi Hường đã trở thành một thiếu phụ.

Hường biết rằng lúc đó nàng chỉ cần tỏ một cử chỉ mời đón một chút là Triều Khanh sẽ sẵn sàng... và sau đó không hiểu rồi câu chuyện sẽ kết thúc ra sao? Nhưng Hường đã giới hạn cử chỉ của mình ở mức đó. Nàng rời khỏi ghế, cất vớ tuồng vào tủ rồi trở ra, ngồi nghiêm chỉnh trước mặt Triều Khanh. Trò đùa vừa rồi làm cho nàng thấy mệt. Nàng nói chuyện một cách uể oải cho tới lúc Triều Khanh nhận thấy rõ sự uể oải đó, đứng dậy cáo từ, Hường không đứng dậy tiễn khách ra cửa như mọi lần, ngồi yên trên ghế, lặng lẽ ngó theo Triều Khanh. Nghĩ lại trò đùa vừa rồi, Hường tự trách mình đã hơi quá trớn.

Nàng làm như vậy để làm gì? Trả thù quản lý Ba hay chính nàng cũng muốn được ngã vào tay Triều Khanh? Hường thấy cả hai nghĩa đó đều đúng. Giữa lúc nàng cảm thấy cô đơn, chán chường trong cái nếp sống chung đôi gượng ép này sự sa ngã thật là dễ dàng. Nếu Hường không tự chủ được thì chỉ một chút nữa, trò đùa kia sẽ biến thành sự thật. Cuộc phiêu lưu ấy thật khó mà đoán trước được rằng nó sẽ ngừng ở chỗ nào và sẽ dẫn nàng tới đâu... Ánh Hường chập chờn với những ý nghĩ đó rồi ngủ thiếp đi cho tới lúc cảm thấy nghệt thở choàng dậy. Nàng nhắm mắt dùng hết sức nâng chiếc đùi quản lý Ba ra khỏi bụng mình. Y ngủ say như chết, giả thử lúc đó nàng có xô mạnh cho y ngã xuống đất y cũng không hay biết gì. Hơi rượu nồng nặc từ miệng từ mũi quản lý Ba tiết ra khiến Hường muốn phát ói. “Như thế đó, đêm

nào cũng vậy. Rồi sẽ đi tới đâu?”

Hường chống tay ngồi dậy. Chiếc đồng hồ báo thức để trên bàn ngủ chỉ bốn giờ sáng. Hương nghĩ đến những công việc trong một ngày tới. Chín giờ, sẽ dậy, tắm rửa, ăn sáng rồi lại tập tuồng. Sẽ lại khóc than, thương nhớ và gân cổ lên ca hoài những bản nhạc quen thuộc. Một giờ trưa ăn cơm. Rồi ngủ. Rồi bốn năm giờ trở dậy, học vở. Rồi tám giờ đến rạp. Không khí ồn ào hậu trường.

Những hồi chuông thứ nhất. Những hồi chuông thứ hai. Ánh sáng chói lòa với những mũ măng, xiêm y xanh đỏ rực rỡ. Một trăm đêm đều giống nhau cả trăm như con tàu chạy đều đều trên hai con đường sắt song song... Hương thở dài tìm hộp thuốc mới mua hồi chiều, rút một điếu châm hút. Khói thuốc làm cho nàng thấy dễ chịu hơn trước. Hương rời

khỏi giường bước ra phía ban công; mở cửa và đứng ở đó nhìn xuống con đường nhỏ phía dưới. Nàng nhớ lại buổi tối đầu tiên đến căn nhà này. Vậy mà cũng gần một năm rồi. Hình ảnh cô bé rụt rè bước ra khỏi xe theo chân anh chàng vệ sĩ Tám bước vào căn nhà lạ đêm nào hiện trở lại qua màn khói đục trắng trước mắt Hường. Rồi cảm giác của cái phút thất thân với quản lý Ba sống lại trong ký ức Hường, khiến nàng hổ thẹn. Cho tới bây giờ và có lẽ mãi mãi, Hường vẫn còn cảm thấy hổ thẹn mỗi khi nhớ lại chuyện cũ. Nàng hiểu vì sao mà đêm đó nàng lại dễ dãi với quản lý Ba như vậy.

“Chỉ vì mày đã chạy theo những khát vọng ngu xuẩn, chạy theo cái giấc mơ lừa chối danh vọng vinh quang mà thôi, Ánh Hường ạ. Ánh Hường! Ánh Hường! Tại sao lại Ánh Hường? Tên mày là Nguyễn

thị Hường kia mà? Mày đã trao thân cho một gã đàn ông già hơn mày gần hai chục tuổi, một gã đàn ông mà mày không hề có lấy một tình thương yêu, chỉ vì hai chữ Ánh Hường kết bằng hoa, bằng ánh sáng đó. Ánh Hường! À, những hàng chữ chạy dài trên mặt báo. Những tấm hình in lớn trên bích chương... Tất cả những cái đó đã đưa mày tới căn nhà này, đã bắt mày phải ôm ấp, chiều chuộng gã đàn ông tục tũ kia!” Ánh Hường nghe thấy những tiếng nói đó vọng lên từ đáy lòng mình mà không phải là do mình nói ra, Như có một người thứ hai nào xa lắm, ở một cõi bí mật nào, nghiêm nghị thốt ra.

Con đường nhỏ chạy dài trong đêm tối, gọi ra trước mắt Hường hình ảnh một tương lai thăm thẳm mịt mù với chuỗi ngày sống tiếp nối buồn thảm. Hường là một cô gái thông minh. Nàng hiểu rằng

cái danh vọng mà nàng đang tạo được trên sân khấu chỉ là lớp sơn màu được quét lên những tấm phong cảnh cũ kỹ. Ngày nào nàng còn sống với quản lý Ba, ngày ấy lớp sơn kia còn được giữ gìn, tô điểm. Lớp sơn đó và hoa danh vọng đang kết trên đời sống của nàng, tất cả những cái đó sẽ tan rã mau chóng khi nàng rời khỏi vòng tay quản lý Ba.

Hường chán nản khép cửa quay vào. Nàng sợ hãi không dám nghĩ tiếp nữa và sợ luôn cả con đường đen tối chạy dài trước mắt mình.

Tiếng nói mơ của quản lý Ba kéo nàng về thực tại. Giờ thì không còn một sự lựa chọn nào khác hơn nữa.

Nàng nhìn rõ lòng mình, nhìn rõ ngọn lửa khát vọng vẫn còn bốc cháy, vẫn còn đủ sức xô đẩy nàng đi sâu thêm vào

con đường bọc kín sương mù kia. Nàng thân nhiên tiếp nhận cái định mệnh mà nàng đã chọn cho mình Không làm thế nào khác được. Không còn cách gì thay đổi nữa. Nàng nằm xuống giường, nhắm mắt tìm đến giấc ngủ với đầy những hình ảnh của Triều Khanh, những nét xúc động chạy trên mặt gã soạn giả trẻ tuổi độc thân này khi nàng đã cố ý ngồi sát vào bên cạnh hắn. Tự nhiên nàng nảy ra một sự thèm muốn: “Tại sao gã đàn ông nằm đây không phải là một chàng thanh niên nào đó, như Triều Khanh chẳng hạn?”

CHƯƠNG X

Nghe tiếng chuông reo ngoài cửa, bé Tư chạy ra. Một người đàn ông vào khoảng năm mươi tuổi phục sức như các người giàu có dưới ruộng đứng lấp ló sau hàng rào sắt. Vừa thấy bé Tư bước ra, ông ta hỏi ngay:

– Phải nhà cô Thúy Hiền đây không em?

Con bé Tư ngấm nghĩa người khách lạ mặt một hồi rồi gật đầu hỏi lại:

– Phải. Chú kiểm cô tôi có chuyện gì?

– Em vào nói với cô Thúy Hiền là có một người muốn gặp cô có chuyện gấp nghe.

– Chuyện gấp là chuyện gì mới được chứ?

Bé Tư nhìn bộ vó ông già đã không ưa ngay từ đầu rồi, nên hỏi lại bằng một giọng gay gắt. Ông khách cười xòa:

– Chuyện gấp lắm em ạ. Mà tôi phải gặp cô Thúy Hiền mới nói được. Em làm ơn vào nói giúp...

Giọng nói nhờ cậy, nài nỉ đó làm bé Tư đổi hẳn thái độ. Nó làm mặt khó khăn một chút:

– Tánh cô tôi khó lắm, ông không rõ. Phải người quen lắm, cô tôi mới tiếp ở nhà. Sao ông không chờ đến tối lại rap có phải tiện hơn không?

– Tôi ở dưới Mỹ lên đây hồi sáng, lại rap kiếm cô Thúy Hiền thì họ nói bữa nay cô không có tuồng tập nhờ một người quen cho địa chỉ cổ nên tôi lại thẳng đây. Vì việc gấp quá mà chiều tôi lại phải về Mỹ ngay, em làm ơn vào nói giúp cho tôi được gặp cô Thúy Hiền mấy phút...

Bé Tư gật gù, nhìn ông già một hồi nữa rồi lấy giọng người lớn:

– Thôi được. Tôi cũng rán giúp ông một lần vậy. Người khác thì không được, nhưng coi bộ ông có chuyện cần gấp thật, để tôi vào thưa lại với cô tôi. Ông đứng đợi đây nhen.

– Cảm ơn em.. Rán nói giúp nghe em.

Bé Tư chạy vào một lát rồi trở ra mở cửa cho ông già và vẫn cái giọng nói làm ra vẻ quan trọng:

– Cô tôi mắc bận nhiều công chuyện lắm, ông nói chuyện gì thì nói lẹ lên rồi về chớ đừng có ngồi lâu để tôi bị la thì phiền cho tôi lắm đó.

– Được. Em yên chí, tôi chỉ cần gặp Thúy Hiền mười phút đó thôi. Giờ cô ở đâu?

– Đi theo tôi.

Bé Tư lảng xảng đi trước dẫn ông già vào phòng khách. Nè người mời ông già ngồi xuống ghế nhưng có lẽ ông già thấy cái ghế sạch quá so với bộ quần áo của mình đang mang trên người nên ông vẫn

đứng co ro một góc phòng, chiếc mũ da cầm chặt trên tay.

Trong lúc đợi Thúy Hiền, ông già đưa mắt quan sát một lượt những đồ đạc bày biện trong phòng. Bất chợt cặp mắt ông già dừng lại trước một tấm hình lồng kính phóng lớn treo trên tường. Bức hình chụp hai mẹ con Thúy Hiền mười năm trước. Nét mặt ông già tái hẩn đi và mồ hôi trên trán đổ lấm tấm. Ông dòi chỗ, bỏ hẩn cái dáng điệu dè dặt lúc đầu, đi nhanh lại phía có tấm hình và nhìn rất lâu, rất kỹ, y như người tình cờ bắt gặp lại món đồ cũ của mình đã bị mất cắp từ lâu.

Ông rút chiếc khăn lông quàng nơi cổ ra lau mặt, lau mắt rồi lại tiếp tục đứng ngắm bức hình. Không thể lấm được, Bảy Liễu chớ không còn ai vào đây nữa, cặp mắt này, cái miệng này. “Hừ vậy mà

bọn nó giấu mình...” Ông già lẩm bẩm một hồi trong miệng như vậy rồi quay ra. Lúc này nét mặt ông không còn một chút khờ khạo, quê mùa nào nữa. Đó là một chàng thủy thủ về già đang đứng trước con tàu cũ, băng khuâng tiếc nhớ chuỗi ngày sóng gió xa xưa của mình.

Vừa lúc đó, Thúy Hiền đẩy cửa bước vào phòng khách. Tiếng động cửa làm ông già giật mình quay lại. Thúy Hiền thoáng một chút ngạc nhiên nhìn khách nhưng vẫn lễ độ cúi chào ông già:

– Mời bác ngồi.

Thúy Hiền đưa tay trở chiếc ghế nệm trước mặt mời khách rồi kêu bé Tư rót nước.

– Thưa cô, tôi thành thật xin lỗi vì đã làm rộn cô...

Ông khách già ngập ngừng nhìn Thúy Hiền và thật lạ lòng nét mặt ông biến đổi hẳn. Nhìn vào cái khuôn mặt đó người ta biết ngay là ông già đang cố gắng chịu đựng một cơn xúc động ghê gớm, như mặt đất đang nổi cơn địa chấn mà những sức tàn phá ngầm dưới đất đang nổi lên dữ dội làm lỏng dần lớp vỏ cứng bên trên. Thúy Hiền vô cùng kinh ngạc trước sắc mặt kỳ dị của ông già.

– Tôi là ba con Hường.

Thúy Hiền chột hiệu. Nàng bỗng cảm thấy thương xót ông già này và thay đổi hẳn thái độ:

– Cháu vẫn nghe em Hường nhắc đến tên bác luôn.

Nàng đỡ tách nước trên tay bé Tư đưa qua phía ông già Ánh Hường rồi hỏi tiếp:

– Bác đã biết tin gì về em Hường chưa?

– Chưa. Vì vậy mà tôi lại phiền cô cho biết tin tức về nó.

– Lâu lắm cháu không gặp lại Hường, dễ chừng có tới nửa năm nay rồi, từ ngày Hường nó đi gánh khác.

– Cô không gặp nó? Con bé không lại thăm cô lần nào?

– Dạ, không.

– Cô có biết hiện giờ nó ở đâu không?

– Dạ, nghe nói đoàn hát của em Hường đang diễn ở ngoài Trung.

Ông già Ánh Hường thở dài rồi lại đăm đăm nhìn Thúy Hiền, cái nhìn thật khó hiểu. Nếu là người khác có lẽ Thúy

Hiền đã khó chịu, nhưng từ lúc biết ông già này là cha đẻ của Ánh Hường, Thúy Hiền chỉ thấy thương xót, ái ngại và do đó mỗi thiện cảm đối với một người cha đi tìm đứa con gái mỗi lúc một nảy nở trong lòng nàng. Nàng mỉm cười:

– Bác vừa ở dưới Mỹ lên.

– Thưa tôi lên hồi sáng.

Ông già Ánh Hường trả lời Thúy Hiền rồi đột ngột chỉ bức hình trên tường hỏi nàng:

– Thưa đây là...

– Dạ, ảnh của cháu chụp chung với má cháu hồi mười năm trước đó, bác...

– Mười năm... Mười năm rồi..

Ông già Ánh Hường lẩm bẩm khẽ trong miệng và cặp mắt của ông chợt trở

nên xa vắng lạ thường.

Thúy Hiền hỏi lại:

– Bác bảo sao?

– Không. Tôi nói là bức hình chụp đã mười năm...

Ông ta cúi xuống, lúng túng trả lời.
Thúy Hiền mỉm cười:

– Dạ, mười năm rồi mà bác coi nước ảnh vẫn còn đẹp quá há bác? Như mới chụp tháng trước..

– Phải mười năm mà vẫn như là mấy tháng trước.

Thúy Hiền nghe trong giọng nói của ông già Ánh Hường có một vẻ gì xa lạ. Như là cái giọng nói đó không phải do chính miệng người đang ngồi trước mặt mình thốt ra.

– Bác kiểm em Hường có chuyện gì?

Câu hỏi của Thúy Hiền như đánh thức ông già Ánh Hường rời khỏi giấc ngủ. Giọng ông buồn rầu:

– Tôi muốn gọi nó về gả chồng cho nó. Tôi không muốn cho nó đi theo nghề hát.

Thúy Hiền giật mình. Thì ra ông già này vẫn chưa biết là con gái mình đã có chồng? Ông vẫn tin tưởng là Ánh Hường vẫn còn con gái. Nàng tự hỏi không biết có nên cho ông ta rõ sự thật về Ánh Hường hay không?

– Cô Thúy Hiền..

– Dạ, thưa bác?

– Cô thấy thế nào về việc này? Tôi làm vậy có phải hay không?

Thúy Hiền ngập ngừng:

– Thưa bác, cháu nghĩ rằng em Hường bắt đầu có chút tiếng tăm, việc chồng con nghĩ tới lúc này sợ rằng hơi sớm.

Ông già Ánh Hường lắc đầu:

– Tôi có bao giờ nuôi mộng cho nó trở thành một nghệ sĩ đâu? Nó lén tôi trốn lên đây theo đoàn hát, lúc tôi biết thì đã lỡ rồi, nên không sao ngăn kịp đành phải chịu vậy chớ thật ra tôi không muốn cho nó sống cuộc đời lang thang như thế này...

– Vậy ra bác cho rằng cuộc đời những người nghệ sĩ sân khấu là những cuộc đời lang thang?

Biết là cô đào này bị chạm đến tự ái

nghề nghiệp ông già Ánh Hường vội vã nói chữa lại:

– Tôi không định nói như thế mà chỉ muốn nói riêng về trường hợp con bé Hường nhà tôi. Thứ con gái trốn cha, trốn mẹ đi theo gánh hát như nó làm sao tránh khỏi những chuyện không hay, cái nghề cải lương này tôi đã sống qua nên tôi biết rõ lắm...

Thúy Hiền chợt nhớ rằng Ánh Hường đã có lần nói với mình rằng ông già của nàng cũng là một kép hát nổi tiếng ngày xưa.

– Cháu có nghe thấy Ánh Hường nhắc đến chuyện đó.

– Nó nói sao?

Ông già Ánh Hường ngồi nhồm dậy, Thúy Hiền mỉm cười:

– Hường nó nói rằng ngày xưa bác cũng ở trong nghề và cũng nổi tiếng một thời nhưng sau vì chuyện gì đó bác thể không trở lại sân khấu nữa và cũng thể rằng sau này nếu có con sẽ cấm chúng không được theo nghề cải lương, có đúng không bác? Tại sao bác lại thể như vậy.

Nét mặt ông già Ánh Hường tối xăm lại:

– À, chuyện đó... câu chuyện cũ đó, tôi cũng không nhớ rõ tại sao nữa.

– Chắc phải có một duyên cớ gì chứ không lẽ tự nhiên bác lại thù ghét cải lương như vậy?

Ông già Ánh Hường đột nhiên trở thành một người khác trước mặt Thúy Hiền. Ông đắm đắm nhìn nàng, cái nhìn

ấy khiến nàng hoảng sợ. Nàng tự hỏi, sự thay đổi ấy mang một ý nghĩa gì? Và tại sao mình lại cảm thấy sợ hãi và khuất phục một cách dễ dàng như vậy được, trước mặt ông già xa lạ mà lẽ ra nàng chỉ nên đối xử như một người làm công đúng tuổi? Thật vậy, Ánh Hường đối với nàng thuở trước có khác gì một thứ tớ gái?

– Má đâu?

Giọng ông già Ánh Hường vang lên, cắt đứt ý nghĩ của Thúy Hiền. “À, cái giọng hỏi đồng dạng này mới thật kỳ cục nữa!” Thúy Hiền giật mình nhìn thẳng vào cặp mắt ông già.

Nàng bỗng bắt gặp một vài nét quen thuộc như là nàng đã gặp ông ta ở nơi nào một lần nào xa lắm. Nàng bối rối cố nhớ lại mà không sao nhớ nổi. Thúy

Hiền nhắm mắt lại, vận dụng thần trí, hồi tưởng lại những cuộc gặp gỡ từ trước với những người có dịp giao thiệp với mình. “Ai vậy kia?” Nàng kêu khẽ trong miệng rồi đành chịu thua mở mắt ra nhìn người khách lạ.

Thúy Hiền linh cảm thấy một sự khác thường trong ánh mắt ông già, khi ông già nhìn lại bức ảnh hai mẹ con treo trên tường hồi nãy. Nàng ấp úng trả lời ông già:

– Má cháu hôm nay đi ăn giỗ ở bên ngoại có lẽ tối mới về.

Nàng trả lời và chăm chú theo dõi từng cử động của ông già Ánh Hường lúc đó, Ông ta từ từ rời khỏi ghế, tiến về phía chỗ treo bức ảnh. Hình như ông không để ý đến câu trả lời của Thúy Hiền. Nàng

nhớ lại ông già này ngày xưa đã theo nghề cải lương.

Biết đâu trong hồi niên thiếu đó, ông lại chẳng quen biết má nàng? Thúy Hiền chợt nghĩ ra rồi. Nàng hiểu tại sao ông già này lại chăm chú ngó bức hình trên tường như vậy.

– Bác... Bác có quen má cháu?

Ông già Ánh Hường quay lại nhìn Thúy Hiền, nhìn rất lâu rồi chậm rãi gật đầu.

– Hay bữa nay bác ở lại đây chơi, chờ má cháu về? Chỗ quen biết cũ chắc bác không ngại gì...

Thúy Hiền khẽ đề nghị. Ông già Ánh Hường lắc đầu:

– Ở nhà tôi bận nhiều công chuyện lắm, vắng mặt một ngày không được.

Trong khi nói, ông vẫn chăm chăm nhìn Thúy Hiền. Nàng thấy trong cái nhìn đó những tia âu yếm tỏa ra, không phải là sự âu yếm tầm thường của một người đàn ông đứng trước một người đàn bà – mà cái nhìn đó, niềm âu yếm, trù mến ấy ẩn giấu một cái gì khác lạ, Nàng không thể biết được. Nàng chưa thể đoán được sự khác lạ đó.

– Cháu. Cháu cho bác một tấm hình của cháu được không?

Lần này ông già đổi hẳn lối xưng hô. Giọng nói đầy vẻ thân mật mà Thúy Hiền nghe không thấy một chút gì là chướng tai.

– Dạ, bác muốn lấy tấm ảnh nào?

Cháu có nhiều kiểu ảnh lắm . . . Để cháu đi lấy cuốn album ra đây cho bác chọn nhé?

Ông già Ánh Hường mỉm cười:

– Càng hay. Nếu cháu có những bức ảnh hồi nhỏ cho bác coi lại thì lại càng hay nữa.

– Anh hồi nhỏ? Hồi nhỏ cháu chẳng giữ được tấm ảnh nào ...

Nàng định nói hồi nhỏ nàng có bao giờ được chụp ảnh đâu mà có song lại thôi.

– Tiếc nhỉ. Cháu mất hết những ảnh hồi nhỏ rồi sao?

– Dạ, cháu chỉ còn giữ được một số ảnh hồi bắt đầu lên sân khấu mà thôi.

Thúy Hiền trả lời rồi chạy vào phòng ngủ lấy hai tập album riêng của mình ra đưa cho ông già Ánh Hường coi. Nàng không hiểu tại sao mình lại làm như vậy, nhưng nàng nghĩ rằng mình đã làm đúng. Giữa nàng và ông già Ánh Hường hình như có một mối liên nào đặc biệt, mối liên hệ nào đó chưa có tên gọi trong lúc này, nhưng nàng cảm thấy nó có quan trọng với quãng đời thơ ấu của mình. Thúy Hiền vẫn thường mang nặng một mối thắc mắc về những ngày tháng thơ ấu đó. Cha nàng là ai và những người nào biết rõ cuộc sống thuở đó của nàng, đó là tất cả những điều nàng muốn biết, cần được biết. Nàng đã dò hỏi nhiều người, nhưng không ai cho nàng biết sự thật. Ngay cả mẹ nàng cũng không chịu tiết lộ một chút gì về chuyện đó. Nàng chỉ biết gọn ngắn như thế này: Cha nàng chết năm nàng lên hai tuổi. Có vậy thôi.

Nàng đành phải tin dù vẫn thắc mắc. Hôm nay, sự có mặt của ông già Ánh Hường trong nhà này – cái dĩ vãng của một người đàn ông đã từng sống trên sân khấu và còn nuôi một mối thù hận với sân khấu đến nỗi ngăn cấm con gái không được đi theo nghề cải lương – đã khiến Thúy Hiền tò mò muốn được biết rõ về người này cũng như muốn được kết thân với ông ta để thăm hỏi dĩ vãng của mình.

Nàng gợi chuyện:

– Hồi còn trẻ chắc bác thân với mà cháu lắm?

Ông già Ánh Hường trả lời trong khi vẫn chăm chú cúi nhìn xuống tập ảnh:

– Má cháu hồi đó là một cô đào nổi tiếng còn bác là anh kép hát vô danh làm sao mà thân được?

Tự nhiên Thúy Hiền không tin là ông già này nói thật. Nàng cười:

– Má cháu thì nổi tiếng cái gì? Cháu có nghe thấy ai nhắc đến tên tuổi của má cháu đâu?

Nàng nghe thấy tiếng trả lời u uất trong câu trả lời của ông già Ánh Hường:

– Thế hệ bây giờ là thế hệ của những cô đào Thúy Hiền, Tố Hoa, cố nhiên là tên tuổi của những cô đào như Bảy Liễu làm gì còn chỗ để cho người ta nhớ đến nữa?

– Ngày xưa má cháu nổi tiếng thật sao bác?

– Nổi tiếng lắm. Nổi tiếng còn hơn cả cháu bây giờ nữa.

– Hồi đó, bác có đi chung gánh với má cháu bao giờ không?

Giọng ông già Anh Hường khô khan:

– Không.

– Bác có thể cho cháu biết tên thật của bác được không?

Ông già gấp cuốn album lại từ từ ngược lên nhìn Thúy Hiền rồi lại hỏi:

– Cháu nói gì?

– Cháu muốn biết tên thật của bác.

– Biết để làm gì khi mà bác chỉ là một ông già vô danh, một người dân vườn ruộng nghèo hèn... Lát nữa, ở đây ra về bác lại trở về với nếp sống tầm thường của một người nông dân và cháu lại trở lại địa vị của một cô đào danh vọng... rồi ai đi con đường nấy. Bác có xưng tên ra đây bây giờ với cháu cũng vô ích. Cháu chỉ nên coi bác như một kẻ qua đường

dừng chân nghỉ nhờ dưới mái nhà này vài ba phút rồi lại ra đi...

– Cháu muốn bác cho biết tên để lát nữa cháu nói lại với má cháu.

– Lại càng vô ích nữa...

Ông già Ánh Hường nhếch mép cười buồn râu và tiếp:

– Bởi vì má cháu chẳng thể nào nhớ nổi bác đâu.

– Biết đâu má cháu chẳng nhớ?

Thúy Hiền trả lời và kéo câu chuyện trở về với ý định của mình:

– Ngày xưa, bác có quen với ba cháu nhiều không?

Ông già Ánh Hường ngồi yên lặng một lúc rồi mới trả lời. Hình như câu

hỏi của Thúy Hiền làm cho ông suy nghĩ không ít, giọng ông ngập ngừng:

– Ba cháu hồi đó cũng là một kép hát nổi tiếng... bác quen biết mà không được thân lắm.

– Cháu cũng nghe người ta nói như vậy. Ba cháu ngày xưa là một kép hát nổi tiếng và đã chết năm cháu lên hai tuổi. Đúng vậy không bác?

Thúy Hiền nhắc thấy cặp chân mày của ông già Ánh Hường nhú lại. Rồi ông cười khẽ:

– Ai nói với cháu như vậy?

– Má cháu.

– Má cháu?

– Dạ. Đúng vậy không bác?

Giọng ông già thấp hần xuống:

– Có lẽ đúng.

– Sao lại có lẽ?

– Bởi vì hồi đó bác không có mặt ở Sài Gòn.

– Nhưng trong giới cải lương thì chuyện đó tất bác phải biết là đúng hay sai chứ?

– Lúc đó bác đã rời bỏ sân khấu cải lương và tự nguyện sẽ không nghe, không biết một chút gì về những chuyện có dính dấp tới cải lương nữa.

– Sao bác lại tự nguyện như vậy?

– Chuyện đó nói ra lúc này dài lắm. Rồi có ngày cháu sẽ hiểu.

Ông già Ánh Hường đứng dậy chỉ tay vào cuốn album:

– Bác muốn xin cháu một tấm ảnh làm kỷ niệm buổi gặp gỡ này.

Thúy Hiền mở cuốn album ra:

– Bác lựa tấm nào, cháu xin biểu bác.

Ông già Ánh Hường xin tấm ảnh xấu nhất của Thúy Hiền, tấm ảnh nàng mang áo ngắn ngồi trong nhà.

– Sao bác lại lấy bức này? Bức này xấu lắm, bác lựa tấm khác đi.

– Không bác thích nó, cháu cho bác đi.

Thúy Hiền lảng lạng bóc tấm ảnh trong cuốn album ra:

– Có phải đề tặng không bác?

– Thôi, cháu ký vào phía sau bức ảnh là đủ rồi.

Nàng làm theo lời ông già. Ký xong, nàng đưa bức ảnh cho ông. Cầm bức ảnh trên tay, ngắm nghía một hồi nữa, rồi ông già Ánh Hường cẩn thận nhét tấm ảnh vào ngăn ví và từ giã Thúy Hiền.

– Cháu mong sẽ được gặp lại bác trong một dịp rất gần.

Ông già chớp mắt:

– Chắc... không có ngày đó đâu...

– Sao vậy, bác?

Nàng thấy ông già quay vội mặt đi chỗ khác, và đưa tay lên ngang mặt, dáng điệu như một người lau nước mắt vội vã. Và, cứ thế, ông ta đi thẳng ra cổng, quên cả trả lời câu hỏi của Thúy Hiền.

– Bác có cần nhắn gì em Hường không? Cháu sắp đi ra Trung, nếu bác muốn nhắn em Hường cháu sẽ nói lại...

Tiếng Thúy Hiền lạc lõng như nói trong đêm, nói ở chỗ không người. Ông già Ánh Hường đã nhảy lên một chiếc xích lô máy. Tiếng máy nổ rầm rĩ vọng trở lại chỗ Thúy Hiền.

CHƯƠNG XI

Đêm hát đã vãn từ lâu, nhưng Thúy Hiền vẫn còn ngồi lại rạp. Có lẽ đã hơn một giờ khuya. Tất cả những tấm phong cảnh đã tháo gỡ ra hết ngay sau khi bức màn nhung vừa được buông xuống lớp chót của vở tuồng. Giờ thì chúng đã nằm gọn trên ba chiếc xe hàng đồ sộ đậu ở phía trước rạp để chờ bốn giờ sáng sẽ đưa đoàn hát khởi hành. Chuyến lưu diễn miền Trung này sẽ thiếu mất nàng. Và tất cả những chuyến đi sau nữa.

Thúy Hiền đưa mắt nhìn một lần nữa cái khung cảnh quen thuộc này ở đó nàng đã khôn lớn, đã đón nhận những đêm vinh quang rực rỡ cũng như bao nhiêu ngày tháng tủi hờn. Từ một đứa trẻ rách rưới, gầy ốm tong teo, lê la sau kẹt đề-co tới một cô đào tài sanh tuyệt đỉnh. Thúy Hiền ôm lấy mặt. Tất cả sự thật đã hết rồi. Tình yêu cũng như danh vọng. Tờ thiếp hồng nằm kia in rõ tên Triều Khanh và Ánh Hường, là lý do đã khiến nàng rời bỏ sân khấu. Như vậy mà họ lấy nhau thật sao? Triều Khanh, Ánh Hường, nàng đọc khẽ hai cái tên đó và một cảm giác ghê tởm lại dâng lên trong cổ. Triều Khanh, Ánh Hường... Nàng thấy chán, chán hết cái đời sống bạc bẽo này mà từ thể xác cho tới tinh thần, tình cảm của mỗi con người đã được ngụy trang dưới những lớp phấn son, rực rỡ.

Hồi chiều ban giám đốc đã hỏi nàng một lần cuối cùng, nàng nhất quyết từ chối tái ký hợp đồng. Mới đầu mọi người tưởng nàng nói đùa. Cái tin Thúy Hiền rời sân khấu làm cho mọi người ngạc nhiên. Không ai có thể tin được một cô đào đang ở giữa mùa danh vọng như nàng mà lại tuyên bố giải nghệ, từ chối những số tiền công-tra khổng lồ.

Cho tới khi nghe nàng xác định lại một lần chót ý định rời bỏ sân khấu thì họ lại cho là nàng muốn về đoàn Thanh Châu. Đoàn này vừa bị đoàn Hương Nam bắt mất cô đào chánh cho nên sự nghi ngờ đó rất hữu lý. Trong giới cải lương những chuyện mua đào bắt kếp xảy ra như cơm bữa thì việc Thúy Hiền ở lại Hoa Lan hay là sang Thanh Châu chỉ là một việc rất thường. Và người ta chỉ có thể giải thích được như vậy, lý do

không tái ký hợp với đoàn Hoa Lan của nàng. Còn sự thật hiểu là từ mấy tuần nay Thúy Hiền đã cố gắng chôn giấu xuống tận đáy lòng bao nhiêu cay đắng, chua xót mà chỉ có riêng nàng hay biết.

Từ sau chuyện Triều Khanh bỏ nàng để chạy theo Ánh Hường, nàng lại khám phá ra luôn một chuyện khác nữa là nàng và Ánh Hường cùng chung một cha. Câu chuyện lúc đầu được nghe như một chuyện xã hội được viết bởi một soạn giả có tài sắp đặt tình tiết éo le gay cấn khiến nàng không thể nào tin được. Nàng không thể tin được! Giữa cái cuộc sống mà người ta lấy hư làm thực, lấy thực làm hư, cái xã hội mà con người phải thường xuyên sống với hài kịch này, bi kịch nọ, thì sự xuất hiện đột ngột của cha nàng — một kép hát hết thời về sống ẩn dật ở tận một cái quận lỵ hẻo lánh xa

xôi kia không khác gì một chuyện mả mai, chua chát.

Ông già của Ánh Hường chính là người đã cho nàng ánh sáng của cuộc đời. Sự thật ấy, đã do chính mẹ nàng trong một lúc say tiết lộ. “Lát nữa đây ra về, bác lại trở về với nếp sống tầm thường của một người nông dân chất phác và cháu lại trở lại địa vị một cô đào danh vọng... ai đi đường nấy”. Lời nói ghen ngào ngắt ra bởi từng nhịp thở ngắn đó, có ai ngờ lại là lời của một người cha nói với đứa con ruột thịt của mình? Vậy mà đó lại là sự thật. Cũng như Ánh Hường, đứa con cùng cha khác mẹ với nàng, đứa con gái mà mấy tháng trước đây, nàng còn nặng lời sỉ mắng khi nó bỏ quản lý Ba đi theo Triều Khanh. Thúy Hiền thở dài.

Nàng đang ngồi một mình giữa cái sân khấu đã chết. Ngọn đèn nhỏ không

đủ rọi sáng cho khoảng ghế trống trước mặt nàng. Ở đó, trên những hàng ghế ấy, trước đây một tiếng đồng hồ, mấy trăm con người, mấy trăm khuôn mặt đã hướng lên nàng. Những nụ cười, những cặp mắt kết thành những vòng hoa ngưỡng mộ gửi lên nàng. Thúy Hiền như còn nghe thấy tiếng vỗ tay vang lên từ bốn phía khi nàng cất tiếng ca trong làn ánh sáng màu hồng rực rỡ. Vậy mà bây giờ đây, tất cả đã chìm vào khoảng tối, chiếm đóng trọn vẹn trước mặt nàng gợi lên những ý nghĩ hoang vu về đời sống, về danh vọng, về tình yêu.

Chưa bao giờ nàng cảm thấy cô đơn như lúc này. Nàng uể oải đứng dậy vì đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi cái bóng tối thâm đo.

Vĩnh biệt sân khấu! Vĩnh biệt sân khấu! Thúy Hiền nói vọng xuống phía

ghế khán giả. Nàng rời khỏi hậu trường. Nàng đi giữa những cặp mắt tò mò, ngưỡng vọng, ái mộ và những khuôn mặt quen thuộc từ mười năm nay. Ra tới đường, nàng gặp ký giả Trần Tú. Y đang ngồi cho cả hai chân lên ghế uống rượu với ký giả Hà. Hai người cùng ngược lên nhìn Thúy Hiền khi nàng đi qua, nhưng họ chỉ khẽ mỉm cười rồi lại tiếp tục cúi xuống bàn rượu. Từ mấy tháng nay, thái độ mệt mỏi của Thúy Hiền đã khiến cho những người này xa lánh nàng. Cùng với cái tin nàng nghỉ hát cho Hoa Lan, những tin khác được thêu dệt ra chung quanh sự nghỉ hát của nàng.

Một vài cái tên đàn ông ở những giới thương gia, bác sĩ, luật sư được nhắc đến. Thúy Hiền nghe thấy hết và biết rõ ai là thủ phạm những nguồn tin đó. Nàng cười chấp nhận. Nàng thấy không

cần thiết phải cải chính những nguồn dư luận đó nữa. Nếu vào thời gian một năm về trước thì có lẽ Thúy Hiền đã phải mất hàng tháng trời vì chuyện đó. Bây giờ thì khác, bây giờ nàng đâu cần đến cảm tình của những khán giả nữa? Nàng đâu còn cần phải sống để thắp sáng những giấc mơ cho những người đêm đêm tìm đến sân khấu mà cần phải biện bạch rằng vẫn còn cô đơn để cho họ đừng thất vọng?

Thúy Hiền! Thúy Hiền! Cái tên đó chết thật rồi. Lúc này chỉ còn có một người thiếu nữ mang một cái tên Hiền giản dị, một người con gái đang nghỉ ngơi sau mười năm lặn lội trên sàn gỗ, chai sạn với ánh đèn. “Ba mất con Hường nhưng ba còn có con. Ba còn có con, con sẽ về với Ba”. Thúy Hiền thầm nói với hai hàng cây xõa bóng bên đường. Nàng tưởng tới ngày đặt chân về cái chợ quận

bé nhỏ ở dưới tỉnh Mỹ hiền lành kia, tìm gặp lại bộ mặt ngổ ngàng xúc động của người cha già yếu đuối, khuôn mặt rung rung hôm nào đã soi nghiêng bên bức ảnh bán thân của cô đào trẻ Thúy Hiền. Và nàng chợt mỉm cười buồn bã khi nhớ lại hình ảnh cô bé gầy ốm tới xin theo hát sáng nay ở đàn rạp. Cái vòng luẩn quẩn như vậy đó. Kẻ này vừa đi, người khác lại tới. Như một tấn tuồng dài, những màn, những cảnh tiếp nối nhau và đoạn hết cũng nhạt nhẽo, buồn nản như đoạn mở đầu ...

Tháng 2 – 62

THANH-NAM

CÒN MỘT ĐÊM NAY,
truyện dài của THANH NAM
– KỊCH ẢNH xuất bản – In xong ngày
24-12-1963 tại Thư Lâm Ấn Thư Quán,
231 Phạm Ngũ Lão Saigon,
ngoài 5.000 bản thường còn có
100 bản đặc biệt trên giấy thượng hạng
có chữ ký của tác giả, không bán.

NHÀ XUẤT BẢN KỊCH ẢNH
SẼ PHÁT HÀNH ĐỀU ĐẶN
CÁC TÁC PHẨM CỦA CÁC CÂY BÚT
TÊN TUỔI TRONG BA BỘ BIÊN TẬP

TUẦN BÁO KỊCH ẢNH
Chủ nhiệm: QUỐC PHONG
TẠP CHÍ SÁNG TẠO
Chủ nhiệm: MAI THẢO
NHẬT BÁO TIẾNG VANG
Chủ nhiệm: QUỐC PHONG

Giá: 45\$

